

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ
ΠΡΩΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟ
ΤΥΠΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ
ΔΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ, ΓΥΜΝΑΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

«Μελέτη τὸ πᾶν»
(Κλεόβουλος)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤ/ΜΑΤΑ ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΚΟΥΒΕΛΟΥ
ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 17. - ΦΑΛΗΡΟΥ 10.

1928

1927 ΔΡΑ ΛΣΚ

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ
ΠΡΩΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ

ΤΥΠΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΔΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ, ΓΥΜΝΑΣΙΑ

ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤ'ΕΜΑΤΑ ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΚΟΥΒΕΛΟΥ
ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 17. - ΦΑΛΗΡΟΥ 10.

1927

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Δραγατσείου
καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως.

Γ. Κ. Σ. Σφραγίδα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Α' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Τῶν ἀσκήσεων ἡ ἀνάγκη εἶνε πλέον ἢ ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς, τῆς εἰλικρινοῦς ἐργασίας, ζητεῖται παρ' αὐτῆς τῆς μεθόδου τῆς ἐκπαιδευτικῆς, καταδεικνύεται ὑπὸ τῆς λογικῆς σειρᾶς τῆς διδακτικῆς. Φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε ὡς οἷόν τε ἀπλαῖ, δυνάμεναι αὐταὶ αὐταὶ νὰ χειραγωγήσωσι τοὺς μαθητάς. Πρὸς τοῦτο συνετάξαμεν αὐτὰς κατὰ τε τὸ πρόγραμμα καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ Σ. Ὑπουργείου, καὶ τὴν δεκτικότητα τῶν μαθητῶν τῶν τάξεων, δι' ἃς εἶνε προωρισμένα. Παρὰ τὰ γυμνάσια τοῦ παλαιοῦ ἰδιώματος τοῦ Ἀπικοῦ ἐτάξαμεν τὰ τοῦ νέου μετὰ ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν λέξεων καὶ φράσεων, πρὸς τελειότεραν ἄσκησιν. Πρὸ τούτων ἐτάξαμεν τὰς δι' αὐτὰς χρησιμοποιετέρας ἐκαστοτε λέξεις ἀλφαβητικῶς, ἵνα καὶ πρὸς ἀπομνημόνευσιν κατὰ τὰ κεκανονισμένα ὑπάρχωσι, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ μαθητὴς ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν τοῦ λεξικοῦ χρῆσιν διὰ τῶν μικρῶν τούτων λεξιλογίων. Ἀπεφύγομεν τὴν παρεμβολὴν ἄλλου κειμένου ἐκτενεστέρου, διότι διὰ τῆς παρεμβολῆς ταύτης μεταβάλλεται ὁ σκοπὸς τῶν ἀσκήσεων, πλὴν δὲ τούτου διότι ἐκτενεστέρον ἔδαφος πρὸς εὐρύτεραν ἐφαρμογὴν ἔχει ὁ διδάσκων ἐν τῷ κεκανονισμένῳ πρὸς ἐρμηνείαν κειμένῳ. Ὀλιγίστους κανόνας ἀποβλέποντας εἰς τὴν σύνταξιν παρενεβάλομεν, καὶ τοῦτο διότι τὴν χρῆσιν καὶ τούτων καὶ ἄλλων σχετικῶν πρὸς τὰς φράσεις δύναται νὰ διευθύνῃ αὐτὸς ὁ διδάσκαλος διὰ ζώσης, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπὸ τῶν ἀσκήσεων τούτων δύναται νὰ μεταπίπῃ εἰς ἄλλας φράσεις ἀναλόγους, μεταβάλλων καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τοὺς χρόνους καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς παραθέσεως τῶν ἐπιθέτων, πλουσιωτάτην οὕτω παρέχων τὴν ἐργασίαν.

Ἐν Πειραιῖ τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1902

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Προβαίνω εἰς δευτέραν ἔκδοσιν τῶν Ἀσκήσεων μετὰ πάροδον τοσούτων ἐτῶν, ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης πρὸ μακροῦ, τῆς ἐγκριθείσης κατὰ τὸν νόμον ΒΤΓ' διὰ τὸ 1903—1908, ἀποβλέπων εἰς τὸ χρησιμώτατον καὶ τελεσφορώτατον τῶν Ἀσκήσεων τούτων ἐν σχέσει πρὸς τὴν σημερινὴν ἐργασίαν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς γλώσσης ἐν τε τοῖς Ἑλληνικοῖς σχολείοις καὶ Γυμνασίοις καὶ ἐν τοῖς Παρθεναγωγείοις. Ἔστωσαν αὐτα ὡς βοήθημα διὰ τε τοὺς διδάσκοντας καὶ τοὺς διδασκομένους, ἰδίᾳ δὲ διὰ τοὺς ἡμετέρους μαθητάς, ἀλλὰ καὶ πάντα ἰδιαιτέτως ποθοῦντα νὰ ἀσκηθῇ εἰς τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου 1927

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'. ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ

Ουσιαστικά' ἐνεστώσ τῆς ὀριστικῆς τῶν ἐνεργητικῶν
βαρυτόνων ῥημάτων.

α'. Ἀρσενικά.

ἀπολύω (μετὰ Γεν.)=ἐλευ- θερώνω ἀπό...	πιστεύω (μετὰ Δοι.)=ἐμπι- στεύομαι εἰς...
βίος=ζωή.	πόνος=κόπος.
δεινός=φοβερός.	τρέχω=βασανίζω.
θεραπεύω=λατρεύω, περι- ποιῶμαι.	φροντίζω (μετὰ Γεν.) = φροντίζω περί...
κρατύνω=ἐνισχύω.	
εἰμὶ=εἶμαι	εἰσμέν=εἶμεθα
εἶ=εἶσαι	εἶστέ=εἶσθε
εἶσὶ(ν)=εἶνε	εἶσὶ(ν)=εἶνε.

Ὁ οὐρανὸς θρόνος ἐστὶ θεοῦ.—Ὑπνος καὶ θάνατος
ἀδελφὰ διδύμω εἰσίν.—Πιστεύω τοῖς τῶν φίλων λόγοις.
—Οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων φροντίζουσιν.—Οἱ ἄνθρωποι
τοὺς θεοὺς θεραπεύουσι.—Τοὺς θησαυροὺς οἱ γεωργοὶ
ἐν τοῖς ἀγροῖς ἔχουσιν.—Ὁ οἶκος τοῦ γεωργοῦ ἐν τῷ
ἀγρῷ ἐστίν.

Οἱ ἄνθρωποι θνητοὶ εἶμεθα. — Ἐμπιστευόμεθα εἰς
τὸν λόγον τοῦ διδασκάλου.—Οἱ κόποι βασανίζουσι τοὺς

ἀνθρώπους.—Ὁ θάνατος ἐλευθερώνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους.—Ὁ χρόνος καὶ οἱ φοβεροὶ κόποι τὴν ζωὴν βασανίζουσι.

β'. Θηλυκά. Παρατατικός.

ἄγω=ὀδηγῶ, σύρω.

βίβλος=τὸ βιβλίον.

ἔχω=κρατῶ.

ἡ μὲν—ἡ δὲ=ἡ μὲν μία—

ἡ δὲ ἄλλη.

καλὸς=ὠραῖος.

κάμη=χωρίον.

μακάρων νῆσοι, μέρος τοῦ

ἦν=ἦμην

ἦσθα=ἦσο

ἦν=ἦτο

Ἄιδου.

νόσος=ἀσθένεια.

ὁδὸς=δρομός

στρατὸς=στράτευμα.

Τάρταρος=μέρος τοῦ Ἄιδου.

τριόδος=τρίστρατο.

ἐκ (μετὰ Γεν.)=ἀπὸ...

ἦμεν=ἦμεθα

ἦτε=ἦσθε

ἦσαν=ἦσαν.

Ἐκ τῆς ἐν Ἄιδου τριόδου ἐφέρετον δύο ὁδοί, ἡ μὲν εἰς μακάρων νήσους, ἡ δὲ εἰς Τάρταρον.—Ἡ λίθος, ἦν μαγνητὴν καλοῦσιν, ἄγει τὸν σίδηρον.—Ὁ ἄνθρωπος εἰς κιβωτὸν κατέφευγε.—Πολλὰ νόσοι ἐν ἀνθρώποις εἰσίν.—Αἱ νόσοι τοὺς ἀνθρώπους ἔβλαπτον.—Ἡ κάμηλος ὠφελεῖ τὸν ὀδοιπόρον.

Αἱ ἀσθένειαι ἔβλαπτον τοὺς γεωργούς.—Τὰ βιβλία εἶνε ὠφέλιμα.—Τὸ στράτευμα ἐκράτει ῥάβδους.—Ὁ δρόμος τοῦ χωρίου ἦτο στενός.—Αἱ λήκυθοι ἦσαν ὠραῖα ἀρχαῖα ἀγγεῖα.—Ἡ Κάρπαθος εἶνε νῆσος.—Τὴν ἀσθένειαν οἱ ἱατροὶ λοιμὸν ὠνόμαζον.

γ'. Ουδέτερον.

ἀγαθός=καλός.

ἀκόντιον=κοντάρι.

ἄνευ=χωρίς.

ἐν (μετὰ Δοτ.)=εἰς (μετ'

Αἰτ.)

ἐπομαι (μετὰ Δοτ.)=ἀκο-
λουθῶ.

παλτὸν=εἶδος ἀκοντίου.

τόξον=σαῖτα.

Κανὼν. Ὅταν τὸ ὑποκείμενον εἶνε οὐδέτερον τοῦ πληθυντικῶ ἀριθμοῦ, τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς τρίτον ἐνικόν πρόσωπον (Ἀττική σύνταξις).

Ἡ Αἴγυπτος δῶρόν ἐστι τοῦ Νείλου.—Σίτος καὶ οἶνος δῶρά ἐστι τῶν θεῶν.—Τὸ τοῦ θεοῦ ἔργον θαυμάζομεν.—Ὁ τῶν ἄστρον ἀριθμὸς ἄνευ μέτρου ἐστίν.—Πολλοῖς ἔργοις ἔπεται κίνδυνος.—Ἐν τοῖς ὅπλοις ἐστὶν ἀκόντια καὶ τόξα καὶ παλτά.—Τὰ θηρία τοῖς ὅπλοις διώκομεν.

Τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ εἶνε καλά.—Τὸ ἔργον ἀκολουθεῖ κίνδυνος.—Διὰ τοῦ ὅπλου (Δοτ.) διώκομεν τὰ θηρία.—Τὰ ἄστρα εἶνε εἰς τὸν οὐρανὸν (ἐν μετὰ Δοτ.).—Τόξον καὶ ἀκόντιον καὶ παλτὸν εἶνε ὅπλα.—Τὰ μαντεῖα ἦσαν ἱερὰ τῶν θεῶν.

Β'. ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Οὐσιαστικά.

α')—α καθαρόν καὶ μὴ καθαρόν.

ἀγάλλομαι (μετὰ Δοτ.) =
χαίρω διὰ...ἱερὸν=ναός.
κτῆμα=ἀπόκτημα.

δίαιτα=τρόπος τοῦ βίου.

ἐπιμέλεια=φροντίς.

εὐκλεία=καλὴ φήμη.

ἡδονή=εὐχαρίστησις.

ἦττα=νίκη (παθ.).

μάλιστα=πρὸ πάντων.

μέριμνα=φροντίς.

μεταβάλλω=ἀλλάζω.

Εὐκλεία ἔπεται τῇ ἀρετῇ.—Πολλοῖς ἢ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας.—Οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἀγάλλονται εὐσεβείᾳ, οἱ δὲ κακοὶ ἀσεβείᾳ καὶ ἀπάτῃ.—Ἡ μὲν ἀνδρεία νίκης καὶ δόξης αἰτία ἐστίν, ἡ δὲ δειλία φυγῆς καὶ ἦττης.—Αἱ νόσοι μεταβάλλουσι τὴν δίαιταν.—Ἡ σωφροσύνη ἐστὶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια.—Ἡ ἐλευθερία μάλιστα πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγει.

Ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ εὐσέβεια εἶνε ἀρεταί.—Ἡ ἐλευθερία ὀδηγεῖ πρὸς τὴν εὐτυχίαν.—Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εὐσέβεια εἶνε ἀπόκτημα τῶν καλῶν ἀνθρώπων.—Ἀλλάζομεν τὸν τρόπον τοῦ βίου.—Πολλὴν φροντίδα ἔχομεν διὰ τὴν ὑγίειαν (Γεν).—Αἱ λῦπαι πολλάκις διὰ τοὺς ἀνθρώπους (Δοτ.) νόσων πηγαὶ εἶνε.

β) Θηλυκὰ εἰς - η.

ἀσχολία=ἐνασχόλησις.

ἦ (συγκρ.)=παρά.

λήθη=ἐπιλησμοσύνη.

μνήμη=μνημονικόν.

μόριον=μέρος.

περίεσι (τοῦ περιέειμι) ὑπερτερῶ.

πλουτίζω (μετὰ Αἰτ.)=κάμνω πλοῦσιον.

προτιέω=εἶμαι πρῶτος.

Ἡ ἀρετὴ μᾶλλον ἢ ἡ φυγὴ σώζει τὰς ψυχάς.—Ἐν

τῇ μάχῃ προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνις ἔργον ἐστί.— Διαφέρει πασῶν τῶν ἐπιστημῶν ἢ σωφροσύνη.— Πᾶσα ἐπιστήμη χωρὶς ἀρετῆς πανουργία ἐστίν.— Μόρια τῆς ἀρετῆς ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ σωφροσύνη καὶ ἢ ἀνδρεία εἰσίν.— Ἀρετὴ τέχνης περίεστι καὶ μελέτης.

Τὴν ἐπιλησμοσύνην λέγομεν ἔξοδον τῆς μνήμης.— Αἱ γινῶμαι τῶν σοφῶν δι' ἀρετῆς (Δοτ.) πλουτίζουσι τοὺς νέους.— Ἡ σωφροσύνη τὴν ἐνασχόλησιν ἀκολουθεῖ.— Ἡ δικαιοσύνη εἶνε πρώτη ἀπὸ τὰς ἀρετὰς (Γεν).— Ἡ σωφροσύνη εἶνε ἐγκράτεια εὐχαριστήσεων καὶ ἐπιθυμιῶν.

γ') Ἀρσενικὰ ας καὶ - ης.

ἀδολεσχία = φλυαρία.	ὄρνιθοθήρας = κνηηγὸς ὄρνιθων, πτηνῶν.
γυμνάσιον = τόπος ἀσκήσεως.	Συβαρότης = κάτοικος τῆς
ἕκαστος = κάθε ἕνας.	Συβάρεως, πόλεως τῆς Ἰταλίας.
ἐραστής εἰμί τιος = ἀγαπῶ τι.	τροφηλὸς = ὁ ἀγαπῶν τὴν τροφήν.
ἡσυχάζω = εἶμαι ἡσυχος.	φεύγω = τρέπομαι εἰς φυγὴν.
ἱμάτιον = ἔνδυμα.	ψέγω = κατηγορῶ.
νεανίας = νέος.	
νομίζω = πιστεύω.	
οἰκέτης = ὑπηρέτης.	

Τὴν νεανίου ἀδολεσχίαν ψέγομεν.— Συβαροῦται τροφηλοὶ ἦσαν.— Οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον θεὸν νομίζουσι.— Φίλων ἀξία εἰσίν, ὡσπερ οἰκετῶν.— Οἱ διδάσκαλοι τοῖς μαθηταῖς γραμμὰς γράφουσι.— Ἔπονται οἱ στρατιῶται τοῖς στρατηγοῖς.— Σπαρτιᾶται δόξης καὶ τιμῆς ἐρασταί

ἦσαν.—Οἱ νεανίαί ἐν τοῖς γυμνασίοις οὐκ ἔφερον ἱμάτια.
—Πυθαγόρας σοφὸς ἦν.

Θαυμάζομεν τὴν σοφίαν τῶν νέων.—Οἱ Σπαρτιᾶται
ἔτρεφον δούλους.—Οἱ ἀκροαταὶ καὶ οἱ θεαταὶ εἶνε ἥσυ-
χοι.—Τὸν τεχνίτην τρέφει ἡ τέχνη.—Οἱ διδάσκαλοι προ-
τρέπουσι τοὺς μαθητὰς εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας.—
Γράφω, ὦ Πέρση.—³Ω Πέρσα, οἱ στρατιῶται ἐτρέποντο
εἰς φυγὴν.

Γ'. ΕΠΙΘΕΤΑ

α'. Τρικατάληκτα εἰς ος-α-ον καὶ ος-η-ον.

αἰσχρὸς=ἄσχημος.

παντοῖος=παντὸς εἶδους.

βέβαιος=ἀσφαλής.

πολιτεία=πολίτευμα.

καλὸς=ὠραῖος.

χαλεπὸς=δύσκολος.

κλεινὸς=ἔνδοξος.

Μάλιστα κλεινὸν τὸ τῶν Πυθαγορείων ἐστὶ: κοινὰ
τὰ τῶν φίλων.—²Εργὸν καλὸν οὐ γίγνεται οὔτε θεῖον
οὔτε ἀνθρώπινον ἄνευ ἀρετῆς.—Χαλεπὴ καὶ μακρὰ ἡ ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν ὁδός.—Ἡ ἀρετὴ βεβαία ἐστὶ σύμμαχος τῶν
ἐν πολέμῳ ἔργων.—Αἱ τῶν ἀγαθῶν φιλίαι βέβαιαι.

Ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶνε ἐλεύθεροι ἀπὸ παντὸς εἶδους
ἀτυχίαν (Γεν).—Τὸ πολίτευμα εἶνε τροφή τῶν ἀνθρώπων,
τὸ μὲν ὠραῖον τῶν καλῶν, τὸ δὲ ἐναντίον τῶν κακῶν.—
Τὸ ὠραῖον εἶνε ἐναντίον πρὸς τὸ ἄσχημον καὶ τὸ δίκαιον
πρὸς τὸ ἄδικον.

β'. Δικατάληκτα εἰς ος-ον.

ἀβέβαιος = ἄστατος.

ἄγω = διάγω, περὶ ᾧ.

ἀήττητος = ἀνίκητος.

ἄλυπος = χωρὶς λύπην.

ἀντάξιός = ἰσότημος.

ἴδιος = ἰδιαίτερος, ἰδιωτικός.

στρατιά = στρατός.

συμφορὰ = δυστύχημα.

σφαλερός = επικίνδυνος.

Ἡ καλῶν ἔργων μνήμη ἐστὶν ἀθάνατος. — Ἡ δόξα σφαλερὰ καὶ ἀβέβαιος. — Αἱ ἴδιαι συμφοραὶ οὐκ ἀνάξιοι τῶν κοινῶν τῶν πολιτῶν. — Ἄλυπον βίον οἱ θεοὶ μόνοι ἄγουσιν. — Ὁ μὲν πλοῦτος θνητός, ἡ δὲ δόξα ἀθάνατος. — Ἄναρτίμητοι ἦσαν οἱ πολέμοι, οὐχὶ δὲ καὶ ἀήττητοι.

Ἄνικητοι ἦσαν οἱ στρατιῶται ἀπὸ (ὑπὸ μετὰ Γεν.) τὸν ἀναρτίμητον στρατὸν τῶν ἐχθρῶν. — Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε χωρὶς λύπην. — Δὲν εἶμεθα ἀθάνατοι. — Τὰ δένδρα τοῦ κήπου εἶνε καρποφόρα. — Οἱ σοφοὶ εἶνε ἡσυχοὶ εἰς τὴν ζωὴν (ἐν μετὰ Δοτ.).

Δ'. ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

α'. Οὐσιαστικὰ χειλόφωνα καὶ οὐρανισκόφωνα.

αἶξ = κατσάικα.

γλαῦξ = κουνκουβάγια.

ἐγκωμιάζω ἐπὶ... (Δοτ.) =

ἐπαινῶ διά..

ἐν (μετὰ Δοτ.) = μεταξὺ.

κρώζω = φωνάζω.

μάσιξ = καμτσόκι.

νομίζω = πιστεύω.

φάλαγξ = στρατιωτικὸν

σῶμα.

θήρ=ζῶον ἄγριον.

φοῖνιξ=χορμαδιά.

Ἡ Ἀττικὴ παντοίους θήρας τρέφει, αἶγας καὶ γῦπας καὶ γλαῦκας καὶ ἀλώπεκας.—Ὁ γὺψ ἰσχυροὺς ὄνυχας καὶ πτέρυγας ἔχει.—Τέτιξ τέτιγι φίλος, μύρμηκι δὲ μύρμηξ.—Τοὺς κόλακας φεύγομεν.—Ὁ φοῖνιξ θυμασίον δένδρον ἐστίν.—Οἱ τῶν Ἀράβων ποιηταὶ τὸν φοῖνικα ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς ἐγκωμιάζουσιν.—Ἐν τοῖς Ἑλλησι καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις οἱ κήρυκες τίμοι εἰσι.—Τοὺς ἵππους μᾶστιξιν ἐλαύνομεν.—Οἱ κόρακες κρώζουσιν.

Οἱ Κύκλωπες (Δοτ.) εἶχον (ἦν) τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου (ἐν μετὰ Δοτ.).—Οἱ Ἄραβες πιστεύουσι θεοὺς τὸν Οὐρανὸν μόνον καὶ τὸν Διόνυσον.—Οἱ στρατιῶται εἰς τοὺς φύλακας (Δοτ.) ἐμπιστεύονται.—Οἱ κόλακες δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς κόρακας (Γεν.).—Τὸ κηρύκειον ἦτο σημεῖον τῶν κηρύκων.—Τὴν σάλπιγγα κρατεῖ ὁ σαλπικτής.

β'. Ὀδοντόφωνα.

ἄδω=ψάλλω.

ὁ ὄρνις=τὸ πτηνόν.

ἄσμα=ὠδή.

πελταστής=ὁ ἔχων πέλτην,

βοηθῶ (Δοτ.)=παρέχω

ἀσπίδα ἐλαφράν.

βοήθειαν.

πένης=πιωχός.

γίγνομαι=γίνομαι.

πολέμοι=ἐχθροί.

ἐγείρω=διεγείρω.

τέρπω=εὐχαριστῶ.

εὐεξία=καλὴ κατάστασις.

τίκτω=γεννῶ, παράγω.

κοῦφος=ἐλαφρὸς, μάταιος.

χρεία=χρησις.

ὀπλίτης=βαρέως ὀπλισμένος.

ἐσθής=ἐνδύμασις.

Σπαρτιαῖται οὐκ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ ἀλλὰ σώματος εὐεξία χαιρούσι.—Κόποι καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμοι εἰσι.—Τοῖς μὲν ποσὶ βαδίζομεν, τοῖς δὲ ὤσιν ἀκούομεν, ἄλλου δὲ ὄργάνου ἄλλη χρεῖα ἐστί.—Χάρις μὲν χάριν, ἔρις δὲ ἔριν τίκει.—Οἱ μὲν ὀπλῖται δόρατα ἔχουσιν, οἱ δὲ πελτασταὶ ἀκόντια.—Οἱ ὄρνιθες ἄδουσι.—Τῶν ὄρνιθων τὸ ἄσμα τερπνόν.—Πολλάκις κοῦφαι ἐλπίδες τέρπουσι τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ οἶνος παύει τὰς φροντίδας τῶν ἀνθρώπων.—Διὰ τῆς ὁμοιότητος (Δοτ.) γίνεται φιλία.—Χαιρομεν διὰ τὰ πτηνὰ (Δοτ.).—Ἡ φθὴ τῶν πτηνῶν τέρπει τὰ παιδιά.—Ὁ οἶνος διεγείρει γέλωτα.—Παρέχομεν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχοὺς (Δοτ.).—Οἱ πτωχοὶ εἶνε ἄξιοι βοηθείας.

γ'. Τὰ λήγοντα ἐν τῷ θέματι εἰς -ντ.

εἶκω=ὑποχωρῶ.

ἐνεδρεύω=παραμονεύω.

ἐνθα=ὄπου.—εὔ=καλῶς.

εὔ ἔχω=εἶμαι εἰς καλὴν

κατάστασιν.

θηρευτής=κυνηγός.

ὁ βουλευών=ὁ βουλευτής.

ὀδοὺς=δόντι.

ὄνυξ=νύχι.

ῥώμη=δύναμις.

Ἡ Ἀραβία λέοντας τρέφει.—Ἡ τῶν λεόντων ῥώμη ἐν τοῖς ὀδοῦσι καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐστί.—Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.—Οἱ Σπαρτιαῖται μάλιστα τῶν Ἑλλήνων τοὺς γέροντας θεραπεύουσιν.—Εἴκουσιν οἱ νέοι τοῖς γέρονσι τῆς ὀδοῦ.—Εὔ ἔχει ἡ πολιτεία, ἐνθα οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ βουλευόντες ἐκ τῶν γερόντων εἰσίν.

Ἐποχωροῦμεν εἰς τὸν γέροντα (Δοτ.). — Ἀπὸ τὸν ὄνυχα τὸν λέοντα. — Περιποιοῦνται οἱ νέοι τοὺς γέροντας. — Ὁ θεὸς φυλάττει τοὺς καλοὺς ἄρχοντας. — Τὸν ἐλέφαντα παραμονεύει ὁ κυνηγός. — Εἰς τοὺς γέροντας (Δοτ.) ὑπάρχει πείρα τοῦ βίου. — Οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ἄρχοντες περιποιοῦνται τὸν λαόν.

δ'. Τὰ λήγοντα ἐν τῷ θέματι εἰς λ, ν, ρ.

ἀγέλη = κοπάδι.

ἄλλες οἶ = τὸ ἄλατι.

βωμὸς = θυσιαστήριον.

ἐκκλησία = συνάθροισις.

ἐν (μετὰ Δοτ.) = μεταξὺ.

ἡγεμὼν = ἀρχηγός.

θύω = θυσιάζω.

λειμὼν = λειβάδι.

Λιβύη = ἡ Ἀφρική.

νέμω = βόσκω.

φιλάνθρωπος = ὁ ἀγαπῶν
τοὺς ἀνθρώπους.

χιὼν = χιόνι.

ψύχη = ψῦχος.

Οἱ δελφῖνες φιλάνθρωποι εἰσιν. — Οἱ Ἕλληνες τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους βαρβάρους ὀνομάζουσι. — Θαυμάζομεν Λεωνίδα τὸν Σπαρτιατῶν ἡγεμόνα. — Οἱ γείτονες ἀγαθοὶ εἰσι. — Τοῖς δαίμοσιν ἐπὶ τῶν βωμῶν θύουσιν οἱ ναῦται. — Τὰ πρόβατα οἱ ποιμένες νέμουσιν. — Ἐν τῇ ὄρεινῃ Ἀσία δεινοὶ χειμῶνες καὶ χιόνες εἰσίν. — Ὁ θηρευτῆς ἐνεδρεύει τοὺς θήρας. — Νέστωρ τῷ λόγῳ ἔπειθεν. — Ἐν τοῖς Ἀθηναίοις πολλοὶ ῥήτορες ἦσαν. — Ἀλῶν πηγαὶ ἐν τῇ Ἀτικῇ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ εἰσίν. — Ἄλλες οὐ μόνον τοῖς ἀνθρώποις ἀναγκαῖοί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ θηρσὶ φίλοι.

Μεταξὺ τῶν χρησίμων ἀγρίων ζώων οἱ ἵπποι εἶνε. — Οἱ δελφῖνες ἀκολουθοῦσι τὰ πλοῖα. — Οἱ ποιμένες βό-

σκουσι τὰ κοπάδια τῶν προβάτων.—Τὰ λειβάδια ἔχουσι δένδρα.—Εἰς τοὺς λιμένας (ἐν μετὰ Δοτ.) εἶνε τὰ πλοῖα.—Οἱ ῥήτορες πείθουσι διὰ τοῦ λόγου (Δοτ.).—Ὁ Κάστωρ ἦτο ἀδελφὸς τῆς Ἑλένης.—Τοὺς ἀρχηγοὺς ἀκολουθοῦσιν οἱ στρατιῶται.—Κατὰ τὸν χειμῶνα (Γεν.) ἔχομεν ψῦχος καὶ χιόνια.

Ἐνεστῶς τῆς ὀριστικῆς τοῦ μέσου καὶ παθητικοῦ τῶν βαρυτόνων.

ἀγρεύομαι = πιάνομαι.

ἀπέχομαι (μετὰ Γεν.) = ἀπομακρύνομαι ἀπὸ ...

βουλευόμαι = σκέπτομαι.

κομίζομαι = λαμβάνω.

παιδεύομαι = ἐκπαιδεύομαι.

πείδομαι (Δοτ.) = ὑπακούω.

πορεύομαι = πηγαίνω.

τέρομαι (μετ. Δοτ.) = εὐχαριστοῦμαι εἰς...

ὑπό. (μετὰ Γεν.) = ἀπὸ μετὰ Αἰτ.

Πειθόμεθα τοῖς ἄρχουσιν.—Οἱ στρατιῶται πορεύονται εἰς τὴν πόλιν.—Οὐ βουλευόμεθα μετ' ὀργῆς.—Οἱ τῶν ῥητόρων λόγοι ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν θαυμάζονται.—Οἱ θῆρες ἀγρεύονται ὑπὸ τῶν θηρευτῶν.—Κομίζομαι τὴν λείαν ἐκ τοῦ πολέμου.—Γράφονται αἱ ἐπιστολαὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν.

ὑπακούομεν εἰς τοὺς λόγους τῶν ῥητόρων.—Ὁ στρατὸς πηγαίνει εἰς τὴν μάχην.—Ποῦ πηγαίνετε;—Πηγαίνομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.—Τὸ ἄγρια ζῷα παραμονεύονται ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.—Οἱ μαθηταὶ λούονται εἰς τὴν θάλασσαν (ἐν μετ. Δοτ.).—Ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὰς εὐχαριστήσεις (Γεν.).—Εὐχαριστοῦμεθα εἰς τὰ βιβλία.—Οἱ ἀδελφοὶ ἐκπαιδεύονται ἀπὸ τὸν διδάσκαλον.

ε) Συγκοπτόμενα.

δουλεύω (Δοτ.=) εἶμαι δοῦλος. ὀρέγομαι (Γεν.)=ἐπιθυμῶ.
 ἠδέως=εὐχαρίστως. στέργω (μετ' Αἰτ.)=ἀγαπῶ.
 θύομαι=θυσιάζομαι. χαίρω (μετὰ Δοτ.)=εὐχα-
 λίγρος=λαίμαργος. στοῦμαι εἰς, διὰ...

Τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα στέργομεν.—Οἱ λίχνοι τῇ γαστρὶ δουλεύουσι.—Χαίρομεν τῷ ἀγαθῷ πατρὶ καὶ τῇ ἀγαθῇ μητρὶ.—Οὐ βουλευόμεθα σὺν κακῷ ἀνδρὶ.—Δήμητρι πολλοὶ ναοὶ ἦσαν.—Ἡ ἀγαθὴ θυγάτηρ ἠδέως ἔπεται τῇ φίλῃ μητρὶ.—Τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι δόξα ἔπεται.—Οἱ Ἑλληνας Δήμητρα θεραπεύουσιν.

Αἱ καλαὶ θυγατέρες ὑπακούουσιν εἰς τὰς μητέρας [των].—Προσενχόμεθα εἰς τὴν Δήμητρα (Δοτ.).—Οἱ νέοι ἐπιθυμοῦσι τὴν δόξαν τοῦ πατρός [των].—Εἰς τὴν Δήμητραν καὶ Κόρην θυσιάζονται πολλαὶ θυσῖαι.—Δὲν εἴμεθα δοῦλοι τῆς κοιλίας καὶ τοῦ ὕπνου.—Εἰς τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας (Δοτ.) στολισμὸς εἶνε τὰ τέκνα.

ς. Κύρια ὀνόματα εἰς - κλῆς.

ἐγγὺς=πλησίον.—Ἔστω (Δοτ.)=ὑπάρχει εἰς τινα ἢ ἔχει τις.
 —ἱερὸν=ναός.—ῥώμη=δύναμις.—

Αἱ Σοφοκλέους τραγωδίαι καλαὶ εἰσιν.—Περικλῆς ἐπὶ σοφίᾳ θαυμάζεται.—Ἀναξαγόρας ὁ σοφιστὴς διδάσκαλος ἦν Περικλέους.—Ἐγγὺς Θεβῶν τὸ Ἡρακλέους ἱερὸν ἔστιν.—Νικοκλῆς ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦν ἐν Κύπρῳ.—

Ἡρακλείς, θαυμάζομεν τὸ ἔργον.

Θαυμάζεται ἡ δύναμις τοῦ Ἡρακλέους.—Εἰς τὸν Ἡρακλέα (Δοτ.) ὑπῆρχον ναοὶ πολλοί.—Ὁ Περικλῆς ἔχει (ἔστί μετὰ Δοτ.) δόξαν στρατηγοῦ καὶ ῥήτορος καὶ πολιτικοῦ.—Εἰς τὸν Σοφοκλέα (Δοτ.) παρέχουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν νίκην, ἐν τῷ θεάτρῳ.—Τοῦ Θεμιστοκλέους ἔργον εἶνε ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων.

ζ'. Σιγμόληκτα οὐσιαστικά.

ἀγωνίζομαι=μάχομαι.	κλέα=αἱ ἔνδοξοι πράξεις.
βάλλομαι=κτυπῶμαι.	κράτος=δύναμις.
διαφθείρομαι = καταστρέφομαι — κλέος=δόξα.	τειγίζω = περιβάλλω διὰ τείχους.
μεσὸς=πλήρης.	τιμῶμαι=ἐκτιμῶμαι.
εἶδος=μορφή—ἔπος=ποίημα.	φεύγω=καταφεύγω εἰς . . .
θέρους=ἐν ὄρῳ θέρους.	χωρίζω (μετὰ Γεν.)=χωρίζω ἀπὸ...
κάλλος=ὠραιότης.	

Σωκράτει πολλοὶ μαθηταὶ ἦσαν.—Ὑψηλὰ ὄρη τὴν Θετταλίαν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος χωρίζει.—Αἱ τοῦ ὄρους ἄκρα καὶ θέρους χιόνος μεσταὶ εἰσι.—Κάτοπτρον εἶδος χαλκός ἐστι.—Τοῖς βέλεσι βάλλονται οἱ θῆρες ἐν τοῖς ὄρεσιν.—Οἱ στρατιῶται κλέους ὀρέγονται.—Τὸ τῶν Θετταλῶν ἵπικόν κάλλει καὶ κράτει πάντων τῶν Ἑλλήνων πρωτεύει.—Ἐν τοῖς Ὀμήρου ἔπεσιν ἡ Νέστορος εὐγλωττία θαυμάζεται.—Ἀλκιβιάδης ἐτείχιζε τὴν χώραν ξυλίνῳ τείχει.

Διὰ τείχους ξυλίνου περιβάλλεται ἡ χώρα.—Εἰς τὰ ὄρη καταφεύγουσιν οἱ λησταί.—Εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου (ἐν μετὰ Δοτ.) ὑπάρχουσιν ὀνόματα καλῶν καὶ γενναίων ἀνθρώπων.—Διὰ τοῦ ξίφους ἀγωνιζόμεθα εἰς τὸν πόλεμον.—Ἐπὶ τὰ ψεύδη (Δοτ.) καταστρέφεται ἡ ψυχή.—Οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κακὸν κέρδος.—Τὸ ψεῦδος ἀκολουθεῖ τιμωρία. — Αἱ ἔνδοξοι πράξεις τῶν στρατιωτῶν ἐκτιμῶνται.

Παρατατικὸς τῆς ὀριστικῆς τοῦ μέσου καὶ παθητικοῦ τῶν βαρυτόνων.

Οἱ στρατιῶται ἀνδρείως ἐμάχοντο τοῖς πολεμίοις.—Οἱ Σπαρτιᾶται τοῖς Λυκούργου νόμοις ἐπείθοντο.—Ἡράκλεις, εὖ μάχου ταῖς Ἀμαζόσιν.—Ἐπειθέσθε ὡς καὶ ἡμεῖς τοῖς ἄρχουσιν.—ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐγράφετο ἡ ἐπιστολή.—Ἐλέγετο ταῦτα ὑπὸ τοῦ γεωργοῦ.

Ἐπολεμεῖτε πρὸς τοὺς ἐχθρούς.—Ὁ στρατιώτης ἐπολέμει πρὸς τὴν πόλιν.—Ἐγράφεσο εἰς τὸν κατάλογον (ἐν μετὰ Δοτ.) τῶν στρατιωτῶν.—Ἐκτυπῶντο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου.—Ὀνομάζεσο πολίτης τῆς πόλεως.—ὑπήκουον οἱ στρατιῶται εἰς τοὺς λόγους τοῦ στρατηγοῦ.

η'. Τὰ οὐσιαστικὰ γέρας, γῆρας, κέρασ,
κρέας, σέλας, τέρας.

γέρας=τιμητικὸν δῶρον. σέλας=λάμψις. τέρας=σημεῖον.
κέρασ=τὸ κέρατο καὶ ἡ τεμάχιον=κομμάτι.
πλευρὰ τοῦ στρατοῦ. εὐεξία=καλὴ κατάστασις.

Οἱ Θηβαῖοι τὸ γῆρας θεραπεύουσι.—Τὸ Ἡρακλέους ἱερὸν μεστόν ἐστιν ὄπλων καὶ ξιφῶν καὶ κερῶν.—Καλοῦ γήρως θεμέλιον ἐν παισὶν ἐστιν ἢ τοῦ σώματος εὐεξία.—Οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις τέρα πέμπουσιν.—Ἐπαμεινώνδας τὴν φάλαγγα ἐπὶ τῷ ἀριστερῷ κέρα ἔτασεν.—Τὰ γέρα τοὺς στρατιώτας εἰς ἀνδρείαν προτρέπει.—Τὸ οὐράνιον σέλας λαμπρόν ἐστιν.—Γευόμεθα τῶν κρεῶν.

Ἀπὸ τοὺς θεοὺς στέλλονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους σημεῖα.—Τὰ κακὰ τοῦ γήρατος παύει ὁ θάνατος.—Τοὺς στρατιώτας προτρέπομεν διὰ τιμητικῶν δώρων (Δοτ.).—Ἐθαιμαζόντο τὰ ὠραῖα κέρατα τοῦ ἐλαφίου.—Οἱ στρατιῶται εἶχον κομμάτια ἀπὸ κρέατα (Γεν.).—Ἡ λάμψις τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ὠραία.

θ'. Φωνηεντόληκτα εἰς - ι.

Μέλλων τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ.

ἀναίρεσις=σῆκωμα.	ἐταῖρος=σύντροφος.
ἀντιτάσσω = τάσσω ὁμοίως,	κτῆσις=ἀπόκτησις.
ἀντιπαρατάσσω.	κωλύω=ἐμποδίζω.
βρωσις=τὸ φαγητόν.	παιδεύω=ἐκπαιδεύω.
δουλεύω=γίνομαι δοῦλος.	πονηρός=κακός.

Σπάρτη καὶ Ἀθῆναι μάλιστα κλειναὶ τῆς Ἑλλάδος πόλεις ἦσαν.—Τῇ δυνάμει τῶν Ἀθηναίων οὐκ ἀντιτάξουσιν Ἀθηναῖοι ἑτέραν.—Πείσομεν ὑμᾶς πρὸς τὴν τῶν ναυαγῶν ἀναίρεσιν.—Φύσιν πονηρὰν οὐ μετατρέφομεν.—Πιστεύουσι πάντες τῇ φρονήσει.—Ὁ μάντις κωλύσει ὑμᾶς.—Αἱ στάσεις κωλύουσι τὴν τῆς πόλεως πρόοδον.

Θὰ γράψωμεν τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν μάντιν.—Ὁ διδάσκαλος διὰ τῆς φρονήσεως (Δοτ.) θὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς νέους.—Δὲν θὰ γείνωμεν δοῦλοι τῶν ἡδονῶν (Δον).—Ἡ συνήθεια θὰ εἶνε δευτέρα φύσις.—Αἱ στάσεις θὰ διαλύσωσι τοὺς φίλους.—Ἡ ἀπόκτησις τῆς ἀρετῆς θὰ προφυλάξῃ καὶ τοὺς πολίτας καὶ τὴν πόλιν.

ι'. Φωνηεντόληκτα εἰς - υ.

ἀνακύπτω=σηκώνω τὴν κε- ἰχθύς=ψάρι—ἄστυ=πόλις.
φαλήν—ἢ ἔγγελος=τὸ χέλι. μῦς=ποντικός.
βότρυς=ἢ σταφυλή. πέλεκυς=τσικοῦρι.
εἰκάζω=παρομοιάζω. σῦς=ἀγροδόχοιρος.

Οἱ θηρευταὶ τὰς ἀγρίας σῦς ἤγρευον.—Οἱ ἰχθύες ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνακύπτουσιν.—Ἡ ἄμπελος φέρει βότρυς.—Οἱ ἀγροὶ φέρουσι στάχυς.—Τοῖς μυσὶ μάχη ποτὲ ἦν πρὸς τοὺς βατράχους.—Ὁ πέλεκυς χρησιμὸς ἐστίν.—Αἱ ἐγγέλεις ἐν ταῖς λίμναις καὶ τῇ θαλάσῃ εἰσὶ.—Τῆς ὁδοῦ τὸ μῆκος πολλῶν πήχεων ἦν.

Τὰ ψάρια πλάνομεν διὰ τῶν ἀγκιστρίων (Δοτ.).—Ὁ κυνηγὸς παραμονεύει τὸν ἀγροδόχοιρον.—Ἐχομεν ὥραϊα στάχλα καὶ ὥραϊα σταφύλια.—Οἱ βάτραχοι ἔχουσι πόλεμον πρὸς τοὺς ποντικούς.—Πλάνομεν τοὺς ποντικούς μετὰς παγίδας (Δοτ.).—Τὰ χέλια παρομοιάζομεν πρὸς τὸ φεῖδι (Δοτ.).—Ἡ πόλις ἔχει πύργους.

ια'. Τὰ λήγοντα εἰς -αυ, -ευ, -ου.

Ἐνεργητικὸς ἀόριστος τῆς ὀριστικῆς.

ἀδολεσχία=φλυαρία. νομεύς=βοσκός.

εἶζω=ὑποχωρῶ.
θυγάτηρ=κόρη.

στέργω=ἀγαπῶ.
τίμιος=πολύτιμος.

Ἔκτορα Ἀχιλλεὺς ἐφόνευσεν.—Οἱ ἱερεῖς τοῖς θεοῖς βοῦς ἔθυσαν.—Οἱ παῖδες τοὺς γονέας ἔστερξαν.—Ἐπίσθησαν τοῖς γονεῦσι.—Τηλέμαχος ἦν Ὀδυσσεὺς υἱός.—Ἡ γράυς τῇ ἀδολεσχίᾳ τὰ ὄτα τρύχει.—Οἱ βασιλεῖς φροντίζουσι τῶν πολιτῶν.—Τὸ τῶν ἱερέων γένος μάλιστα τίμιόν ἐστιν.

Τὴν γραιᾶν ἐλύπησε τῆς κόρης ὁ θάνατος.—Τοὺς βασιλεῖς ἠγάπησαν οἱ πολῖται.—Πολλὰ ἀρετὰ ἐστόλισαν τὸν Ἀχιλλέα.—Τὰ βόδια εἰς τοὺς θεοὺς ἐθυσιάσαμεν.—Τοὺς γονεῖς ἠγάπησαν τὰ τέκνα.—Ὁ βοσκὸς ἐφρόντισε διὰ τὸ κοπάδι (Γεν).—Εἰς τοὺς ἱππεῖς ὑπάρχει μεγάλη δύναμις.—Εἰς τοὺς γέροντας καὶ τὰς γραιᾶς ὑποχωροῦμεν εἰς τὴν ὁδόν.

ιβ'. Τὰ λήγοντα εἰς -ω καὶ -ως.

αἰδῶς=ἐντροπή, φυσικὴ συν- θῶς=τσακάλι - ἄδω=ψάλλω.
στολή. ψεύδω=ἀπατῶ.
αἰσχρὸς=ἄσχημος. ὄψ=πρόσωπον.

Ἡ ἠχώ τοὺς ἀνθρώπους πολλάκις ἔψευσεν.—Αἰδῶς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔπεται.—Κλειῶ καὶ Ἐρατὸ Μοῦσαι ἦσαν, Σαπφὼ δὲ ποιήτρια.—Εἵκομεν τῇ πειθοῖ, ἀλλ' οὐ τῇ βίᾳ.—Τὸ Γοργοῦς πρόσωπον δεινὸν ἦν.—Ὁ θῶς ἄγριον ζῷόν ἐστιν.—Οἱ Τρωῆες τοῖς Ἑλλήσι πολέμιοι ἦσαν.

Γὰ τσακάλλα εἶνε ἄγρια.— Ἀντήγησιν ἔχουσι πολλοὶ τόποι.— Τὴν ἐντροπὴν πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ νέοι σύντροφον.— Ἡ Κλειὸ ἦτο Μοῦσα τῆς ἱστορίας, ἡ δὲ Ἐρατὸ τῆς λυρικῆς ποιήσεως.— Ἡ Γοργὼ εἶχεν ἄσχημον πρόσωπον.— Πολλοὺς ἤρωας ψάλλει ὁ Ὅμηρος καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας καὶ ἀπὸ τοὺς Τρωῶας (Γεν.).

Ε΄. ΕΠΙΘΕΤΑ ΤΗΣ Β΄ ΚΑΙ Γ΄ ΚΛΙΣΕΩΣ

α΄. Τρικατάληκτα.

<i>Ἀβδηρίτης</i> = ἀπὸ τὰ Ἀβδη- ρα, πόλιν τῆς Θράκης.	<i>τίκτω</i> = γεννῶ, παράγω.
<i>βραχεῖα</i> = σύντομος, μικρά.	<i>ταχὺς</i> = γρήγορος.
<i>ἐρωμένος</i> = ἰσχυρός.	<i>τραχὺς</i> = ξηρός, ἀπότομος.
<i>ἠδὺς</i> = γλυκὺς.	<i>τίμιος</i> = πολύτιμος.
<i>στυγῶ</i> = μισῶ.	<i>φίλος</i> = προσφιλής.
	<i>φιλῶ</i> = ἀγαπῶ.

Θεοὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.— Ἀριστείδης ἦν δίκαιος.— Ὁξὺς ἐστὶν ὁ πέλεκυς.— Οἱ τῆς παιδείας καρποὶ γλυκεῖς εἰσιν.— Πολλάκις βραχεῖα ἠδονὴ μακρὰν τίκει λύπην.— Οἱ Σπαρτιατικοὶ νεανίαι ἐρωμένοι ἦσαν.— Σοφία κτῆμά ἐστὶ τίμιον.— Σιωπὴ ἐστὶ χρήσιμον.

Πολύτιμον ἀπόκτημα εἶνε ἡ σοφία.— Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἰσχυροί.— Ὁ Ἀριστείδης ἦτο δίκαιος, ὁ Θεμιστοκλῆς γενναῖος.— Ἡ πατὴρ εἶνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους (Δοτ.) προσφιλής.— Ὁ Καλλίας ἦτο πλούσιος.— Γλυκεῖα εἶνε τῶν κολάκων ἡ φωνή.— Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης ἦτο σοφός.— Ξηρὰ εἶνε ἡ ὁδός.— Γρήγορος εἶνε ὁ ἵππος.

Ἐνεργητικὸς παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Δουλεύω (Δοι.)=εἶμαι δοῦ- πεδίον=πεδιάς.
 λος.—κωλύω=ἐμποδίζω. πιστεύω (Δοι.)=ἔχω πίστιν,
 παιδεύω=ἐκπαιδεύω. ἐμπιστεύομαι εἰς..

Κανὼν. Ὁ παρακείμενος εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν ἀναλύεται διὰ τοῦ ἔχω, ὁ ὑπερσυντέλικος διὰ τοῦ εἶχον: γέγραφα=ἔχω γράψην, ἐγγράφειν=εἶχον γράψην.

Πεπιστεύκασι πάντες τοῖς τοῦ ἄρχοντος λόγοις.— Ἐκεκώλυκεσαν τὴν στρατιὰν τῆς εἰς τὸ πεδίον καταβάσεως.— Τεθύκαμεν τοῖς θεοῖς, οἱ δὲ θεοὶ πεπαύκασι τὴν νόσον.— Ἐλελύκεσαν τὴν σιγὴν, γεγράφασι δὲ τὴν ἐπιστολήν.— Εὗ πεπαιδεύκατε τοὺς παῖδας.— Ἐδεδουλεύκεσαν τοῖς τυράννοις.

Ἔχομεν ἐκπαιδεύση τὰ τέκνα.— Οἱ στρατιῶται εἶχον θυσιάση εἰς τοὺς θεοὺς.— Εἶχον γράψην τὴν ἐπιστολήν, ἔχομεν δὲ πιστεύση εἰς ταύτην.— Ἔχετε ἐμποδίση τὰ πλοῖα.— Εἶχομεν περιποιηθῆ τοὺς ἄνδρας.— Εἶχε γείνη δοῦλος τῶν εὐχαριστήσεων.

β'. Δικατάληκτα.

αἰφνίδιος=ἔξαφνος.	σαφῆς=εἰλικρινής.
ἀσθενής=ἀδύνατος.	σώφρων=φρόνιμος.
εὐχαρις=ὁ ἔχων χάριν.	ὕγις=γερός.

Οἱ γέροντες ἀσθενεῖς εἰσιν.— Ἀφροδίτη ἦν εὐχαρις.— Εὐδαίμονές εἰσιν οἱ εὐσεβεῖς.— Οἱ σοφοὶ ἐγκρατεῖς ἦσαν καὶ σώφρονες.— Ὁ τῆς ἀληθείας λόγος σαφής

ἔστιν.—Ὁ τοῦ ἀνδρός θάνατος αἰφνίδιος ἦν.—Νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ.—Ἀθάνατός ἐστιν ὁ θεός.

Ἀδύνατα εἶνε τὰ παιδιά, ἀδύνατος καὶ ἡ γυνή.—Τῶν γερωῶν σωμάτων ὁ νοῦς εἶνε γερός.—Φρόνιμος γυνὴ καλὴ σύμμαχος εἶνε καλοῦ ἀνδρός.—Τῶν φρονίμων τὰ τέκνα εἶνε καὶ ἐγκρατῆ καὶ φρόνιμα.—Εἰλικρινεῖς λόγους λέγουσιν οἱ ἀληθεῖς φίλοι.—Ὁ εἰλικρινῆς φίλος ἀγαπᾷ τὸν φίλον.

γ'. Μονοκατάληκτα.

ἀγνώσ=ἄγνωστος.	νεοσσός=μικρὸ πουλί.
ἀπτῆν=ὁ ἀπτέρωτος.	νομάς=σκηνίτης.
ἀνυπόδητος=ἄνευ ὑποδημά-	οἰκτρος=ἐλεεινός.
των.—ἀχίτων=ἄνευ χιτῶνος.—	πένης=πιωχός.
ἄχειρ=ἄνευ χειρῶν.	προσαγορεύω=ὀνομάζω.
διάγω=περνῶ.	τέρπω=εὐχαριστῶ.
ἔπηλυσ=ὁ ἔξωθεν ἐλθών.	φιλόπατρις=ὁ ἀγαπῶν τὴν
ἦλιξ=συνηλικιώτης.	πατρίδα. φυγάς=ἐξόριστος.

Ἦλιξ ἦλικα τέρπει, γέρον δὲ τέρπει γέροντα.—Ἀγνώστες οἱ κακοὶ τοῖς ἀγαθοῖς εἰσιν.—Πένητες αἰεὶ οἱ Ἑλληνες ἦσαν.—Οὐκ ἀχίτωνές ἐσμεν.—Ἀπτῆνες νεοσσοὶ ἐν ταῖς φωλαῖς εἰσι.—Τοὺς ἄρπαγας καὶ θεοὺς ἐχθροὺς ὀνόμαζον.—Πολλοὶ οἱ ἐπήλυδες καὶ φυγάδες ἐν τῇ πόλει καταπεφεύγασιν.

Ὁ Σωκράτης ἦτο ἄνευ χιτῶνος καὶ ἄνευ ὑποδημάτων.—Ὁ πιωχός εἶνε ἄνευ ὑποδημάτων.—Ὁ συνηλικιώτης εὐχαριστεῖ τὸν συνηλικιώτην.—Ἄγνωστοι εἴμεθα εἰς

τοὺς ἐχθροὺς (Δοτ.).—Οἱ ἐξόριστοι ἦσαν εἰς τὸν Πειραιᾶ (ἐν μετὰ Δοτ.).—Οἱ ἄνευ χειρῶν ἄνθρωποι εἶνε δυστυχεῖς.—Οἱ σκηνῖται περνοῦν ζωὴν ἐλεεινήν.

Ὑποτακτικὴ.

Ἄγω=πηγαίνω.
Δεῦτε=ἐλάτε.

Ἐντεῦθεν=ἀπὸ ἐδῶ.
Ἐμπαίζω=ἐμπαίζω.

Κανὼν. Ἡ Ὑποτακτικὴ μόνη ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἄς καὶ τοῦ ῥήματος τῆς φράσεως.—Ὅταν ἔχη τὸ μὴ=ἄς μὴ ἢ γὰ μὴ... Ἐπὶ ἐρωτήσεως ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ γὰ καὶ τοῦ ῥήματος : εἶπω ;= γὰ εἶπω ; (ὕποτακτικὴ ἀνθυπότακτος).

Ἄγωμεν ἐντεῦθεν.—Δεῦτε προσκυνήσωμεν.—Καταβῶμεν εἰς Πειραιᾶ.—Τοὺς γονέας στέργωμεν.—Μὴ ὀνειδίσης πένητα.—Μὴ γράψης.—Μὴ θαυμάσης.—Μὴ φύγης.—Εἶπω τι τῶν συνήθων ;—Πράξωμεν οὕτω ;

Ἄς πηγαίνωμεν ἀπὸ ἐδῶ.—Ἐλάτε ἄς προσκυνήσωμεν.—Ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὰς Ἀθήνας.—Ἄς περιποιώμεθα τοὺς γέροντας.—Ἄς μὴ ἐμπαίζωμεν τὴν δυστυχίαν.—Ἄς ἐργαζώμεθα.—Νὰ μὴ παύξης.—Νὰ μὴ πηδήσης.—Νὰ μὴ πράξης τὸ κακόν.—Νὰ εἶπωμεν ;—Νὰ γράψωμεν ;

δ'. Τὰ ἐπίθετα μέγας, πολὺς, μέλας, τάλας, πρῶτος καὶ τὰ εἰς-ντ.

ὀμίλια=συναναστροφή.
πρῶτος=μαλακός.
πρόσοδοι=εἰσοδήματα.
τάλας=ταλαίπωρος.

φεύγω (Αἰτ.)=ἀποφεύγω.
ὕληεις=δασώδης.
φωνήεις=ὁ ἔχων φωνήν.
χαρίεις=ἐνχάριστος.

Μὴ πίνωμεν οἶνον πολὺν.—Τοῖς βασιλεῦσι μεγάλοι πρόσοδοί εἰσι.—Πραεῖσι λόγοις ἠδέως εἴχομεν.—Πολλῶν ἀνθρώπων ἤθη ἐστὶ πραέα.—Ὅμιλίαν ἔχε τοῖς πραεῖσιν ἀνθρώποις.—Οἱ Αἰθίοπες τὴν κόμην μέλαιναν ἔχουσι.—Ταλαίνης γυναικὸς τάλας ἀδελφός.—Κροίσφ πολὺς πλοῦτος ἦν.—Τὰ ζῶα ἦν ποτε φωνήεντα.—Τὰ τῶν ἀγαθῶν δῶρα τοῖς θεοῖς χαριεντά ἐστι.

Ἀποφεύγομεν τὸν πολὺν οἶνον.—Ἡ Αἴγυπτος ἔχει μεγάλην ἀφθονίαν οἴνου.—Εἶνε υἱὸς ταλαιπώρου πατρός.—Οἱ μαλακοὶ λόγοι πείθουσι.—Τῶν Αἰθιόπων αἰ κόμαι εἶνε μαῦραι.—Λέγουσιν, ὅτι τὰ ζῶα εἶχον φωνήν.—Ἡ χώρα εἶνε δασώδης.—Αἱ γυναῖκες εἶνε εὐχάριστοι.

Σ'. ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ

α'. Τὰ εἰς τέρος, τάτος, καὶ -έστερος -έστατος.

αἰρετός=ἄξιος προτιμήσεως.	μισθοφόρος=ὁ λαμβάνων
βουλή=σχέψις.	μισθόν. σιωπή=σιγή.
ἐρρωμένος=ισχυρός.	φοβερὸς=ἐπίφοβος.
μακάριος=εὐδαίμων.	φόρημα=βάρος.

Κανόν. Τὰ συγκριτικὰ δέχονται γενικὴν ἀπλήν ἢ τὸν συγκριτικὸν ἢ μετὰ πτώσεως ἀναλόγον πρὸς τὴν πῶσιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, πρὸς ὃ γίνεται ἡ σύγκρισις τοῦτο λέγεται δευτέρου ὅρου τῆς συγκρίσεως. Ὁ πατήρ ἐστὶ σοφώτερος τοῦ υἱοῦ, ἢ ὁ πατήρ ἐστὶ σοφώτερος ἢ ὁ υἱός=ὁ πατήρ εἶνε

σοφώτερος ἀπὸ τὸν υἱόν, ἢ ὁ πατήρ εἶνε σοφώτερος παρὰ ὁ υἱός.

Πραότατος φίλοις ἦν Ἀγησίλαος, ἐχθροῖς φοβερώτατος.—Εὐαγόρας οὐ μόνον θαυμασιώτατος ἀλλὰ καὶ μακαριώτατος διετέλεσε.—Τῶν μισθοφόρων βαρύτερον φόρημα οὐδέν ἐστι τοῖς πολίταις.—Κόνων ἦν ἐπιμελέστατος μὲν τῶν στρατηγῶν, πιστότατος δὲ τοῖς Ἕλλησιν.—Ἡμῶν οἱ πρεσβύτεροι οὐκ ἄπειροι πολέμων εἰσίν.—Εὐδαιμονέστεροί εἰσιν οἱ κόσμιοι τῶν ἀκολάστων.—Ψυχὴ ψυχῆς ἐρωμενεστέρα πρὸς τὰ δεινὰ φύσει ὑπάρχει.

Οἱ Κύκλωπες ἦσαν βιαιότατοι.—Ἡ σοφία εἶνε ἀπόκτημα πολυτιμότερον ἀπὸ τὸν πλοῦτον.—Ὁ πατήρ εἶνε ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν υἱόν.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦσαν παρὰ πολὺ ἰσχυροί.—Οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἦτο δικαιότερος ἀπὸ τὸν Ἀριστείδην.—Ἡ σιωπὴ εἶνε προτιμότερα ἀπὸ τὸν λόγον.—Ὁ Καλλίας ἦτο πλουσιώτατος ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

Εὐκτικὴ τῶν βαρυτόνων.

ἀμαρτάνω = περιπίπτω εἰς	ἐργάζομαι = πράττω.
σφάλματα. κόπτω = κτυπῶ.	δεινόν = τὸ κακόν.
ἀποτρέπω = ἀπομακρύνω.	καταισχύνω = ἐντροπιάζω.
δεινός = φοβερός,	προκόπτω = προοδεύω.

Ἀποτρέποιτε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Εἴθε μήποτε ταῦτα πράττοις, ὦ παῖ.—Λέγοι ταῦτα ὁ ῥήτωρ. — Γράφοι τὴν ἐπιστολὴν ὁ μαθητής.—Κόψειε τὴν θύραν ὁ στρατιώτης.

— Ἐργάζονται οἱ ἄνδρες. — Ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες. —
Λέξαιεν οἱ παῖδες. — Μήποτε ἄδικα ἐργάζοισθε.

Εἶθε νὰ ἐργάζησαι. — Εἶθε νὰ ἐργασθῶσιν. — Εἶθε
νὰ τρέχωσιν οἱ μαθηταί. — Εἶθε νὰ γράψωσι τὰς ἐπιστο-
λάς. — Εἶθε νὰ μὴ περιρίπτωμεν εἰς σφάλματα. — Εἶθε νὰ
μὴ ἐντροπιάζωμεν τὰ ὄπλα. — Εἶθε νὰ προοδεύῃ τὸ ἔθνος.

β'. -ίων -ίστος.

αἰσχροὺς = ἄσχημος, αἰτοπος. πόνον, λύπην. — ἐχθροὺς = ἐχ-
ἀκρατῆς = ἄσωτος. θρικόζ. — ἠδὺς = γλυκὺς.
ἀλγεινὸς = ὁ παρέχων ἄλγος, ὁσμὴ = μυρωδιά.

Ὁ βαθύτατος ὕπνος ἠδιστός ἐστι. — Τὰ ἄνθη ἠδίστην
ὁσμὴν ἔχει. — Οἱ ἀκρατεῖς αἰσχίστην δουλείαν δουλεύου-
σιν. — Οὐδὲν αἰσχίον ἐστὶ τοῦ ψεύδους. — Ἡ δουλεία τῷ
ἐλευθέρῳ ἀλγίστη ἐστίν. — Οὐδὲν θάπτον νοήματος.

Δὲν εἶνέ τι γλυκύτερον ἀπὸ τὸν βαθύτατον ὕπνον. —
Δὲν εἶνέ τι ἀσχημότερον ἀπὸ τὴν δουλείαν. — Δὲν ἔχει τι
(ἐστὶ μετὰ Δοτ.) ἀλγεινότερον ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ὕβριν.
— Δὲν εἶνέ τι ἐχθροζώτερον ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν. — Πολλὰ
ζῶα εἶνε ταχύτατα. — Ὁ γέρον ἔχει πρὸς τὸν γέροντα
τὴν γλυκυτάτην γλῶσσαν.

Προστακτική.

ὀρέγομαι (Γεν.) = ἐπιθυμῶ. προσδέχομαι = παραδέχομαι.
παιδεύω = ἐκπαιδεύω, ἀνα- συμβουλία = συμβουλή.
τρέφω. φεύγω = ἀποφεύγω.

Μὴ φεῦγε τοὺς πόνους. — Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσ-

δέχου συμβουλίαν.—Βούλου γονέας ἐν τιμαῖς ἔχειν.—
 Ὁρέγου τῶν μαθημάτων.—Τὸν θεὸν φοβοῦ.—Μὴ προ-
 τρεχέτω ἡ γλῶττα τῆς διανοίας.—Ὑπομένετε τὴν πενίαν.
 —Πιστεύετε τῷ θεῷ — Ὁ γραμματεὺς ταῦτα γραψάτω.
 Ἀρχόντων οἱ τῆς πόλεως εὐλαβέστατοι.

Νὰ ἀποφεύγῃς τοὺς κακοὺς. — Νὰ παραδέχησαι τὰς
 καλὰς συμβουλάς.—Νὰ ἐπιθυμῆς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν
 σωφροσύνην.—Νὰ μὴ προτρέχῃς εἰς τὰς πράξεις. — Νὰ
 ἔχῃς πίστιν εἰς τοὺς νόμους. — Νὰ γράφωσιν οἱ νέοι τὰς
 ἐπιστολάς.—Νὰ παίζωσιν οἱ παῖδες εἰς τὴν αὐλήν.—Νὰ
 ἔχωσιν ἐκπαιδεύσῃ οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητάς.

γ'. Ἐτεροι τύποι παραθετικῶν.

ἀγάλλομαι=χαίρω. πλεονέκτης=ὁ ἐπιθυμῶν νὰ
 εὐχαρισ=χαριτωμένος. ἔχη πολλά.—λάλος=φλύαρος.

Πτωχότατος ἦν Ἀριστείδης ἀλλὰ δικαιοτάτος.—Τὴν
 δίαίταν ἀπλουστάτην ἔχε.—Οἱ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων
 τιμαῖς ἀγάλλονται.—Φίλος μὲν Πλάτων, φιλότατη δὲ
 ἀλήθεια.—Παλαιότατον τῶν ἔθνῶν ἦσαν οἱ Πελασγοί.—
 Οἱ παῖδες οὐκ εἰσιν ἡσυχαιέτεροι τῶν γερόντων.—Ἐρρω-
 μενέστατοι οἱ ἄνδρες ἦσαν.—Πολλοὶ τῶν χελιδόνων
 εἰσὶ λαλίστεροι.—Ὁ θάνατος τῷ ὕπνῳ παραπλησιαίτα-
 τός ἐστιν.—Ἀφροδίτη εὐχαριτωτάτη ἦν.—Ὁ κόραξ ἐστὶ
 τὸ μελάντατον τῶν πτηνῶν.

Οἱ κόρακες εἶνε πολὺ μέλανες.— Οἱ Αἰθίοπες εἶνε
 περισσότερον μέλανες ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους.—
 Τίποτε δὲν εἶνε περισσότερον χαριτωμένον ἀπὸ τὴν νεό-

τητα. — Ὁ Κριτίας ἦτο περισσότερον ἄρπαξ ἀπὸ τοὺς λοιπούς. — Οἱ παρὰ πολὺ πτωχοὶ εἶνε καὶ ἐνάρετοι. — Οἱ γεροντότεροι εἶνε ἀδυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς νεωτέρους. — Ἡ πατρις εἶνε ἀγαπητότερα παντὸς ἄλλου. — Οἱ δοῦλοι εἶνε παρὰ πολὺ κλέπται καὶ παρὰ πολὺ ψευῆσαι καὶ παρὰ πολὺ ἄρπαγες καὶ παρὰ πολὺ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσι πολλὰ.

δ'. Ἀνώμαλα παραθετικά.

ἀναρχία=ἔλλειψις ἀρχῆς.	πέπων=ῶριμος.
ἔμφυτος=φυτευμένος μέσα.	πίων=παχύς, εὐφορος.
ἡδὺς=γλυκύς.	πολυτελής=πολυδάπανος.
ἡτιων=κατώτερος.	πρᾶξις=ἐκτέλεσις.
κέλευσμα=διαταγή.	ῥάδιος=εὐκόλος.
πάτρωσ=θεῖος πρὸς πατρός.	φθειρομαι=καταστρέφομαι.

Πᾶν μέτρον ἄριστον. — Ἀμείνους αἰ γεραιτέρων γνῶμαι. — Ἡ λέγε τι σιγῆς κρεῖτον ἢ σιγὴν ἔχε. — Ἀεὶ κράτιστον τὸ ἀσφαλέστατον. — Ὁ ἀνὴρ ἐστὶ χρημάτων ἡτιων. — Ἀναρχίας οὐκ ἔστι μεῖζον κακόν. — Ἐμφυτός ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις ἢ τοῦ πλείονος ἐπιθυμία. — Πλεῖστοι ὑπὸ νόσων φθείρονται. — Κράτιστον ἀνθρώπῳ ἢ λύπη. — Συνήθης τοῖς ἀνθρώποις ἢ τοῦ κρείττονος ἐπιθυμία. — Τῶν βελτίστων ὀρεγόμεθα.

Ῥομιώτεροι εἶνε οἱ καρποὶ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ πατρὸς ἢ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ θεοῦ. — Εὐκολώτερον πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. — Παρὰ πολὺ κακὸν φέρουσιν οἱ πόλεμοι. — Δὲν ὑπάρχει μεγαλείτερον κακὸν ἀπὸ τὴν πλεονε-

ξίαν.—Εὐκόλος εἶνε ἡ διαταγή, ὅχι ὅμως εὐκολωτέρα ἢ ἐκτέλεσις. Οἱ παρὰ πολὺ κακοὶ εἶνε πολλάκις εὐτυχεῖς.— Δὲν εἶνέ τι χειρότερον ἀπὸ τὴν κολακείαν.—Καλλιτέρα εἶνε ζωὴ ἀπλή παρὰ πολυδάπανος τρόπος τοῦ βίου.

Ἄπαρέμφατον τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς.

βούλομαι=ἐπιθυμῶ. κωλύω=ἐμποδίζω.—οἶμαι=νομίζω.
ἡγοῦμαι=νομίζω. στρατεύω=ἐκστρατεύω.

Κανών. Ὅταν ἄλλο εἶνε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος καὶ ἄλλο τοῦ ἀπαρεμφάτου, τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται κατ' αἰτιατικὴν νομίζω ὅτι σὺ γράφεις=ἡγοῦμαι σε γράφειν. Τὸ ἀπαρέμφατον ἄλλοτε ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ὅτι, (εἰδικόν) ἄλλοτε διὰ τοῦ νά, (τελικόν) κελεύουσιν ἀπιέναι=διατάσσουσι νά ἀπερχώμεθα: ἔλεγον Κῦρον τεθνηκέ-
ναι=ἔλεγον, ὅτι ὁ Κῦρος εἶχεν ἀποθάνῃ.

Βούλομαι λέγειν.—Λέγομεν παιδεύσειν τοὺς νεανίας.
—Ἐκώλυσαν τοὺς στρατιώτας στρατεῦσαι ἐπὶ τὴν χώραν.—Οὐκ ἠδύναντο γράφειν τὴν ἐπιστολήν.—Ἐπειθον τὸν στρατηγὸν λῦσαι τὴν πολιορκίαν.—Ἐλεγον κωλύσειν τὸ ἔργον.—Οἱ διδάσκαλοι ἔφασαν διδάξειν τοὺς παῖδας.
—Ἠγοῦμαι σε ἐπιμελῆ εἶναι.—Οἶονταί σε γράφειν.

Λέγω, ὅτι θὰ διδάξω τοὺς μαθητάς.—Οἱ διδάσκαλοι ἔλεγον, ὅτι ἐξεπαίδευσαν τοὺς νέους.—Ἐπιθυμῶ νά ἐμποδίσω τὸ ἔργον.—Δύναμαι νά ἔχω γράψῃ τὴν ἐπιστολήν.—Πείθομαι νά λύσω τὴν πολιορκίαν.—Νομίζω, ὅτι οἱ παῖδες παίζουσιν.—Εἶχον ἐμποδίσει τοὺς παῖδας νά εἶνε ἄτακτοι.

Ζ'. ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ

α'. Προσωπικαί.

ἀσκητός=ὁ γινόμενος δι' ἐπει=ἀφ' οὗ.—ἐκδέρω=γδέρω.
ἀσκήσεως.—γοητεύω=θέλω. ἐρίζω=μαλώνω.
βραχὺς=σύντομος. κεφάλαιον=τὸ ὄλον.

Κανόν. Τὸ ἐστὶ μετὰ γενικῆς ἰσοδυναμεί πρὸς τὸ εἶνε ἴδιον ἢ ἔργον (ἢ καθῆκόν τινος). Τῶν στρατιωτῶν ἐστὶ μάχεσθαι=τῶν στρατιωτῶν ἔργον εἶνε νὰ μάχωνται.

Οἱ ῥήτορες γοητεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχάς.—Κρίνεις σὺ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι πλοῦτον; — Λέγω τῆς ῥητορικῆς ἐγὼ τὸ κεφάλαιον κολακειάν. — Πάντα ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰγαθὰ ἀσκητὰ εἶνε. — Ἡ ἀρετὴ ῥαδίαν καὶ βραχεῖαν τὴν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξει σε.—Εἰ μέλλομεν ἀγαθὸν ἔχειν φίλον, ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγαθοὺς δεῖ εἶναι. — Ὑμῶν ἐστίν, ὦ παῖδες, τὰ γράμματα σπουδαίως μανθάνειν.—Ἡ μήτηρ νὼ στέργει.

Ἐγὼ μὲν γράφω, σεῖς δὲ παίζετε.—Ὑμεῖς μὲν οἱ δύο λέγετε, ἡμεῖς δὲ οἱ δύο γράφομεν.—Παιδί, νὰ μὲ ἀκούης.—Σᾶς ὑπακούω εὐχαρίστως, ὦ φίλοι.—Ἰδικόν σου ἔργον εἶνε νὰ μανθάνης γράμματα.—Τὰ πτηνὰ παρέχουσι καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς σὲ (Δοτ.) εὐχαρίστησιν διὰ τῆς φωνῆς (Δοτ.).—Σεῖς οἱ δύο εἶχετε (ἦν μετὰ Δοτ.) κακὴν νόσον.—Εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο παρέχει βιβλία ὁ πατήρ· διότι ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα ἐπιμελεῖς.—

Μετοχὴ τῶν βαρυτόνων ἐνεργητικῶν.

ἀπέρχομαι=ἀναχωρῶ.

προφθάνω.

γιγνώσκω = γνωρίζω. πράττω κακῶς = εἶμαι εἰς
 ἤκω = ἔχω ἔλθῃ. κακὴν κατάστασιν.
 καταλαμβάνω = εὐρίσκω, σημαίνω = δίδω σημαῖον.

Οἱ πρόσβεις ἔρχονται λέξοντες περὶ εἰρήνης. — Γινώ-
 σκομέν σε ἀγαθὸν ὄντα. — Καταλαμβάνομεν αὐτὸν γρά-
 φοντα. — Λέγων καὶ γράφων πράξω τοῦτο. — Οἱ ταῦτα
 προστεταχότες κακῶς πράττουσι. — Τοῖς ἀεὶ ἀληθεύουσι
 πάντες πιστεύουσι. — Λέγων ταῦτα σημαίνει τοῖς στρα-
 τιώταις πορευέσθαι.

Οἱ στρατιῶται ἔχουσι ἔλθῃ διὰ τὴν πολιορκήσωσι
 (Μετ. Μελ.) τὴν πόλιν. — Γνωρίζομεν ὅτι σεῖς εἰσθε ἐπι-
 μελεῖς. — Ἐκεῖνοι ἦσαν, οἱ ὅποιοι εἶχον γράψῃ τοῦτο. —
 Εὐρίσκομεν αὐτοὺς νὰ παύσωσιν. — Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι λέ-
 γουσι τὴν ἀλήθειαν, εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι. — Ἐκεῖνοι, οἱ
 ὅποιοι ἔγραψαν ταῦτα, ἀπεχώρησαν.

β'. Κτητικά.

δεῖ = πρέπει. — ἐμός = ἰδικός μου. — ὁ ἐκείνου = ὁ ἰδικός του.
 διώκω = ἐκδιώκω. σός = ἰδικός σου.
 ἡμέτερος = ἰδικός μας. σφέτερος = ἰδικός των.
 ὁ ἐαυτοῦ = ὁ ἰδικός του. ὑμέτερος = ἰδικός σας.

Πάντες τοὺς σφετέρους πατέρας στέργουσι. — Ὁ
 ἐμός καὶ ὁ σός πατὴρ φίλοι εἰσίν. — Οἱ ὑμέτεροι παῖδες
 ἀμελεῖς εἰσιν, ἐπιμελεῖς δ' οἱ ἡμέτεροι. — ὦ θεοί, τὴν ἡμε-
 τέραν πατρίδα σφύζετε! ἢ γὰρ ὑμέτερα δύναμις μεγίστη.
 — Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι ἀγαθοί, οἱ δὲ σοὶ κακοί. — Πάντες τὰ
 σφέτερα ἀγαθὰ στέργουσι.

Τὰ παιδιά τοὺς ἰδικούς των πατέρας ἀγαποῦν. — Ὁ πατήρ μας εἶνε καλός. — Οἱ γονεῖς σας εἶνε εὐλαβεῖς. — Οἱ ἰδικοὶ σας μαθηταὶ εἶνε ἀμελεῖς, οἱ ἰδικοὶ μας ἐπιμελεῖς. — Πρέπει νὰ σφύζωμεν τὴν ἰδικὴν μας πατρίδα. — Τοὺς ἰδικούς μας ἐχθροὺς ἐνίκησαμεν. — Τοὺς ἰδικούς μου φίλους ἀγαπῶ καὶ τοὺς ἰδικούς σου. — Τοὺς ἰδικούς σας ἀνθρώπους περιποιούμεθα. — Θὰ ἐκδιώξωμεν τοὺς Σπαρτιάτας καὶ τοὺς ἰδικούς των ἄρχοντας.

γ'. Δεικτικά.

αἰσχύνῃ=ἐντροπή.	εὐσεβῶ=εἶμαι εὐσεβής.
ἀληθεύω = λέγω τὴν ἀλήθειαν.—εὐπορία=ἀφθονία.	εὐφορος=γόνιμος.
εὐνομία=διοίκησις κατὰ νόμους νόμους.	οὐτοσί=οὗτος ἐδῶ.
ἐκεινοσί=ἐκεῖνος ἐκεῖ.	σημεῖον=ἀπόδειξις.
	χρηστός=καλός.
	τεκμήριον=ἀπόδειξις.

Κανών. Τὸ ἀπαγορευτικὸν μὴ τίθεται ἢ μετὰ ἐνεστώτος τῆς προστακτικῆς ἢ μετὰ ἀορίστου τῆς ὑποτακτικῆς: μὴ λέγε=μὴ εἶπης — μὴ θαύμαζε=μὴ θαυμάσης.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθός ἐστιν, ἢ δὲ γυνὴ ἤδε καλὴ καὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο χρηστόν.—Μήποτε, ὦ παῖ, ψεῦδος λέγε, τοῦτο γὰρ αἰσχύνῃν φέρει. — Αἶδε αἱ ἀρεταὶ τὴν πόλιν σφύζουσιν, ἀνδρεία, σωφροσύνη, εὐνομία.—Φύλαττε ταῦτα, ἂ ἔχεις. — Ἦδε ἡ ἡμέρα μεγάλων κακῶν αἰτία ἐστί. — Εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς μὴ μόνον θύων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὄρκοις ἐμμένων ἐκεῖνο μὲν γὰρ τῆς τῶν χρημάτων εὐπορίας σημεῖον, τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας τεκμήριον.

Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς εἶνε καλός.—Ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος εἶνε γόνιμος.—Οὗτος ἐδῶ ὁ οἶκος εἶνε ὑψηλότερος ἀπὸ ἐκεῖνον.—Νὰ λέγῃς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν· διότι αὐτὸ εἶνε τὸ ὠραιότατον ἀπὸ ὅλα.—Τὰ τέκνα τούτων τῶν γυναικῶν εἶνε ὠραῖα.—Ἐκεῖνο τὸ ῥόδον τούτου ἐδῶ τοῦ κήπου εἶνε ὠραῖον.—Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ ἀνὴρ εἶνε φίλος μας.

δ'. Αὐτοπαθεῖς.

ἀναμνήσκω=ἐνθυμίζω. παίω=κτυπῶ.
βιοτεύω=ζῶ. χαρίζομαι (Δοτ.) = εὐχαριστῶ.
οἰκῶ=διοικῶ, κατοικῶ.

Ἄρεσκε πᾶσι μὴ σαυτῷ μονον.—Οἰκονόμου ἀγαθοῦ ἐστιν εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον.—Ἐμαυτὸν τάπτω εἰς τοὺς βουλομένους εὖ βιοτεύειν.—Γυναῖκες αἱ ὑποτάττουσαι ἑαυτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἐπαινοῦνται.—Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμνήσκ' ἀεὶ.—Ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἴδιστα χαρίζομεθα.—Ἐκεῖνοι ταῖς χερσὶ σφᾶς αὐτοὺς ἔπαιον.

Κτυπᾶτε τὸν ἑαυτὸν σας διὰ ξύλου (Δοτ.).—Οἱ πλεονέκται πλουτίζουσι μὲν τὸν ἑαυτὸν των, βλάπτουσι δὲ τοὺς ἄλλους.—Νὰ ἀρέσκετε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σας.—Οἱ ποιηταὶ τὰ ἰδικὰ των ποιήματα καὶ οἱ παῖδες τοὺς ἰδικούς των πατέρας ἀγαποῦν.—Ὁ Ὑδάσπης ἔρριψε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν.—Κόπτεις τὸν ἑαυτὸν σου.

ε'. Ἀλληλοπαθής.

ἐρίζω=μαλλώνω. κακός=πονηρός. ψέγω=κατηγορῶ.

Οἱ παῖδες ἀλλήλους στέργουσιν. — Ἐρίζουσιν οἱ κακοὶ ἀλλήλοις. — Ἀλλήλων τὰ βάρη βασιτάξετε. — Αἱ γυναῖκες ἀλλήλας ὑβρίζουσι. — Ψέγουσιν οἱ πονηροὶ ἀλλήλους. — Σπάρτη καὶ Ἀθῆναι ἀλλήλαις ἤριζον.

Ὁ παῖς καὶ ἡ κόρη ἀγαπῶσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. — Βασιτάξομεν τὰ βάρη ὁ εἷς τοῦ ἄλλου. — Ἐμαλλώσαμεν ἀναμεταξύ μας (Δοτ.). — Ἀγαπῶσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. — Κατηγοροῦμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον.

Σ'. Ἀναφορικαί.

Ἡ ὅς καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς σύνθετοι.

δεινός=φοβερός.	ὄλβιος=εὐτυχής.	ὄσισδῆ=ὄσισδῆποτε
διώκω=ἐπιδιώκω.		ὄσισοῦν=ὄσισδῆποτε.
ζηλωτός=ζηλευτός.		ὄσις=ὄσιδῆποτε.
μακαρίζω=εὐδαιμονίζω.		φῶρ=κλέπτῆς.

Αὗται αἱ πόλεις εὖ ἔχουσιν, ἐν αἷς οἱ νόμοι ἄρχουσιν οὐ τὸ πλῆθος. — Πίστευε τούτοις, ἃ λέγω. — Μὴ δίωκε, ὃ ἔχειν σοι ἀδύνατον. — Ὅτου τις δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φῶρ δεινός. — Ἐκεῖνος ὄλβιώτατος, ὅτω μηδὲν κακὸν ἔστιν. — Ἐθαύμαζον ὄντινοῦν ἐπιμελῆ μαθητήν. — Ἐψεγον ὄντιναδῆποτε ἀμελῆ ἦρουν.

Τὸ ῥόδον, τὸ ὁποῖον θάλλει, εἶνε ὄραϊον. — Ἐκεῖνος εἶνε εὐτυχέστατος, ὁ ὁποῖος ἔχει καλὰ παιδιὰ (ἐστὶ μετὰ Δοτ.). — Ἐκεῖνον μακαρίζομεν, τὸν ὁποῖον τὰ παιδιὰ του ἀγαποῦν. — Ἐκεῖνος εἶνε εὐδαιμονέστατος, εἰς ὁποιονδῆ-

ποτε δὲν ὑπάρχει κακόν τι.—Θαυμάζομεν ὅποιουσδήποτε ἀκούομεν καλοὺς μαθητάς. — Κατηγοροῦσιν ὅποιονδήποτε ἀκούουν κακὸν ἄνθρωπον.—Ζηλευτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶνε ἐπιμελεῖς.

ζ'. Ἐρωτηματικὴ καὶ ἀόριστος.

κολάζω=τιμωρῶ.

τινά.

στρατεύω (ἐπὶ)=ἐκστρατεύω ἑναντ. τίς=ποιός.

συμβουλεύω (δοτ.) = συμβουλεύω τις=κάπολος

Τίς ἐστὶν ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος;—Τί λέγεις;—Τίνες ἐπὶ τὴν πόλιν στρατεύουσι;—Τίνι συνεβούλευες ταῦτα πράττειν; Τίνας Σωκράτης διδάσκει καὶ τί;—Λέγουσί τινας τῶν ἀνθρώπων σοφοὺς εἶναι.—Τινῶν δὲ τούτων ἐλάμβανον τὰ ὄπλα.—Συνεβούλευόν τισι τῶν μαθητῶν ταῦτα ποιεῖν.—Τί ἦν τὸ ἔργον τοῦτο;—Εἶχέ τινα λόγον τὸ πραττόμενον.—Γυναῖκάς τινας ἄγουσι πρὸ τοῦ ἄρχοντος.

Ποῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος; Ἦτο κάπολος ἀπὸ τοῦς στρατιώτας.—Ποῖοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς πόλεως;—Ποίας γυναῖκας συνεβούλευες;—'Απὸ ποίους στρατιώτας ἐλάμβανον τὰ ὄπλα;—Ποῖοι εἶνε τοῦ Σωκράτους οἱ μαθηταί;—Ἦσαν κάποιοι ἀπὸ τοῦς παλαιοὺς σοφοί.—Κάποια παιδιὰ δὲν λέγουν ἀλήθειαν.—Θὰ τιμωρήσωμεν κάπολους ἀτάκτους μαθητάς.

η'. Ἡ αὐτὸς ὡς ἐπαναληπτικὴ καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς διαστολῆς.

ἄρχω = εἶμαι ἄρχων, ἐξου-
σιάζω.

αὐτὴν γνώμην.
διάφορος=διαφορετικός.

αὐτός=ὁ ἴδιος μόνος. ἔνιοι=μερικοί, τινές.
 γινώσκω=γνωρίζω. ὁ αὐτός=ὁ ἴδιος.
 γινώσκω ταῦτα = ἔχω τὴν τύπω=τυπῶ.

Αὐτός ὁ βασιλεὺς ἄρχει. — Φέρε, ὦ παῖ, τὴν κλεινὴν αὐτῷ. — Ἐνιοὶ περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκουσι. — Τὸ λέγειν καὶ τὸ πράττειν οὐ ταῦτόν ἐστιν. — Ἀεὶ ὁ αὐτός εἰμι. — Τῷ αὐτῷ ἀνθρώπῳ λέγετε αὐτά. — Αὐτοὺς ἐστέρομεν, οὓς καὶ οἱ γονεῖς.

Ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς ἐκστρατεύει. — Τοῦ ἰδίου τοῦ στρατηγῶ εἶνε ἢ προᾶξις. — Ὁ ἴδιος εἶνε πάντοτε. — Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι λέγομεν ταῦτα. — Ὁ ἴδιος ὁ πατὴρ συμβουλεύει τὸ παιδί. — Τὰ παιδιὰ τῶν ἰδίων γονέων εἶνε πολλάκις διαφορετικά. — Ἐλέγομεν πρὸς αὐτὸν (δοτ.) ταῦτα. — Ἐγράφομεν τὸ ὄνομά του. — Τὰ παιδιὰ τὸν κτυποῦν.

Η΄. ΡΗΜΑΤΑ

α΄. Μέλλον τετελεσμένος τῶν ἐνεργητικῶν.

ἔσομαι=θὰ εἶμαι, ἔσει=θὰ εἶσαι, ἔσται=θὰ εἶνε,
 ἐσόμεθα=θὰ εἶμεθα, ἔσεσθε=θὰ εἶσθε, ἔσονται=θὰ εἶνε.

Γεγραφότες ἔσονται οἱ μαθηταί. — Γεγραφυῖαι ἔσεσθε αἱ μαθήτριά. — Τοὺς στρατηγούς πελαυκότες ἔσονται. — Αὐτοὺς ἔσται τὸν πολέμιον τῶν δεσμῶν. — Οἱ τῶν παιδῶν διδάσκαλοι πεπαιδευκότες αὐτοὺς ἔσονται. — Μετὰ τὴν μάχην τεθυκὸς ἔσει τῷ Ἀπόλλωνι.

Θά ἔχομεν λύση τὰ σχοινία τοῦ πλοίου. — Θὰ ἔχετε περιποιηθῆ τοὺς φίλους. — Θὰ ἔχω γράψῃ τὰς ἐπιστολάς. — Θὰ ἔχω θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς. — Θὰ ἔχῃς παύσῃ τὰς φροντίδας. — Θὰ ἔχουσιν ἐκπαιδευθῆ ἀπὸ καλοὺς διδασκάλους. — Αἱ θυγατέρες τοῦ κηπουροῦ θὰ ἔχουσι περιποιηθῆ τὸν κῆπον.

β'. Ἀόριστος β' τῶν ἐνεργητικῶν.

ἀπολείπω = ἀφίνω.

καταλείπω = ἀφίνω.

δεῖ (ἀπαρ.) = πρόπει.

φεύγω = τρέπομαι εἰς φυ-

συφορὰ = δυστύχημα.

γήν, καταφεύγω.

εὐχλεία = καλὴ φήμη.

ἐπεὶ = ἀφ' οὗ. — ἕτερος = ἄλλος.

Κανὼν. Τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ἄρθρου κεῖται ἀντὶ οὐσιαστικοῦ καὶ λέγεται ὀνομαστικόν: τὸ λέγειν = ὁ λόγος, τὸ διαφυγεῖν = ἡ διαφυγή, τὸ νὰ διαφύγῃ τις.

Ὅτε ἀπέθανεν ὁ βασιλεύς, ἕτερος τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν. — Οἱ πολέμοι ἀπέλιπον τὴν τάξιν, ὅτε ὁ στρατηγὸς ἀπέθανε. — Δεῖ τοῖς παισὶν εὐχλείαν ἀντὶ πλοῦτου καταλιπεῖν. — Οἱ βασιλέως πρέσβεις ἦλθον εἰς Ἀθήνας ἀπολιπόντες τὸ ἄλλο στράτευμα. — Οἱ λησταὶ εἰς τὰ ὄρη ἔφυγον καταλιπόντες τὴν λείαν.

Ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἀφῆκαν τὴν πόλιν ἔρημον. — Τὸ νὰ διαφύγῃ τις τὴν περρωμένην μοῖραν εἶνε ἀδύνατον. — Ἄς μείνωμεν εἰς τὰς τάξεις, ἀφ' οὗ οἱ ἄρχοντες ἀφῆκαν ἡμᾶς. — Ἄς ἀποφύγωμεν τοὺς καζοὺς, ὧ παῖδες. — Εἶθε νὰ διαφύγητε τὰ δυστυχήματα.

γ'. Παθητική και μέση φωνή.

Ἐνεστώς τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων.

ἄθλον=βραβεῖον.	πείθομαι (Δοτ.) = ὑπακούω.
ἐγχώριος=ἐντόπιος.	ρομίζομαι=πιστεύομαι.
κολάζομαι=τιμωροῦμαι.	πένομαι=εἶμαι πτωχός.
λανθάνω = διαφεύγω τὴν	χορῆ=χορειάζεται.
προσοχήν.	ψέγομαι=κατηγοροῦμαι.

Κανών. Ἡ εὐκτική σημαίνει συνήθως εὐχὴν : πράττωμ=εἶθε νὰ πράττω, γράφοις=εἶθε νὰ γράφῃς.

Ἐὰν βούλη καλῶς πράττειν, ἐργάζεται. — Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρόνον. — Εἶθε πάντες ἐργάζονται. — Ἐὰν πένη, ὀλίγοι φίλοι. — Ἐὰν κακῶς βουλευῆ, ψέγει. — Νόμοις τοῖς ἐγχωρίοις ἔπεσθαι καλόν. — Θεῶ μάχεσθαι δεινόν ἐστὶ καὶ τύχη. — Διαρπαζέσθων τὰ τῶν πλεμίων. — Λυέσθων αἱ σπινδαί. — Οὐ δεῖ τοὺς δειλοὺς βραβεύεσθαι. — Χορὴ τοὺς γονέας θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν παίδων.

Ἐὰν μὴ ὑπακούωσιν οἱ μαθηταὶ εἰς τοὺς διδασκάλους, ἄς τιμωρῶνται. — Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος βραβεύεται, πρέπει νὰ εἶνε ἄξιος τοῦ βραβεῖου. — Εἶθε νὰ λατρεύονται οἱ γονεῖς ἀπὸ τὰ τέκνα. — Εἶθε νὰ διαρπάζονται τὰ πράγματα τῶν ἐχθρῶν. — Τὸ νὰ βραβεύηται τις εἶνε λαμπρόν. — Τὸ νὰ ἀγωνίζηται τις κατὰ τοῦ θεοῦ εἶνε φοβερόν. — Εἶθε νὰ πιστεύωμαι ἀγαθός. —

δ'. Μέλλων καὶ ἀόριστος α'.

ἀμάρτημα=σφάλμα.	καλόπτομαι=σκεπάζομαι.
------------------	------------------------

ἀποθνήσκω = φονεύομαι. καταλύομαι = καταργούμαι.
 ἀποκινδυνεύομαι = εἶμαι εἰς κινδύνον. κωλύομαι = ἐμποδίζομαι.
 παύομαι (Γεν.) = παύω ἀπό...
 καιρός = περίστασις, εὐκαιρία. στρατεύομαι = ἐξστρατεύω.

Οἱ πολέμοι εἰς τὴν ἡμετέραν στρατεύονται. — Ἐλεγον, ὅτι περὶ τῆς ἑαυτῶν βουλευσίνου. — Ἐὰν ἐπὶ τοὺς πολεμίους πορευόμεθα, εὖ βουλευσόμεθα. — Πρὸ τοῦ ἔργου εὖ βούλευσαι. — Πάντες τῶν κρεῶν ἐβούλοντο γεύσασθαι. — Πολλὰ δημοκραταὶ ὑπὸ τυράννων κατελύθησαν. — Ἐμελλον εὖ παιδευθῆσθαι. — Φονεύθητι ὁ κακὰ βουλευσάμενος. — Καλυφθήσεται τὰ ἀμαρτήματα πάντα. — Πάντες οἱ μαθηταὶ εὖ παιδευθεῖεν. — Οἱ στρατιῶται εἰς τὴν πολεμίαν λέγονται πορευθῆναι. — Στρατεύσονται πάντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους. — Σκέψαι περὶ τῶν πολιτῶν, ὃ βασιλεῦ. — Δεῖ τοὺς ἐργάτας ἐν καιρῷ παύσασθαι τοῦ ἔργου.

Θὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως. — Ὁ ἄγγελος ἀνήγγειλεν, ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἤθελον ἐξστρατεύσειν κατὰ τῆς πόλεως (Εὐκ.). — Ἐὰν ὥραϊα σκεπτόμεθα, δὲν κατηγορούμεθα. — Εἴθε νὰ σκέπτονται πάντες ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς πατρίδος. — Θὰ ξεσκεπασθοῦν οἱ λάκκοι τοῦ ἀγροῦ. — Οἱ ἐχθροὶ θὰ ἐμποδισθοῦν. — Νὰ σκεφθῆς πρωτίτερα ἀπὸ τὸ ἔργον. — Ἀφ' οὗ σκεφθῆτε (Μετ.), ἀρχίσατε τὸ ἔργον. — Κατελύθη τὸ πολίτευμα. — Ἐὰν τὸ πολίτευμα καταργηθῆ, τὰ πράγματα δι' ἡμᾶς εἶνε εἰς κακὴν κατάστασιν. — Οἱ φονευθέντες ἦσαν πολλοί. — Λέγεται, ὅτι ἐφονεύθησαν πολλοί.

ε'. Παρακείμενος και ὑπερσυντέλικος.

ἐμφυτεύομαι=φυτεύομαι μέσα.—καταζλείομαι=ζλείομαι ἐντελῶς.—λύομαι=καταγοῦμαι.—παιδεύομαι=ἐκπαιδεύομαι.

Πρὸ τοῦ ἔργου εὖ βεβούλευμαι.—Ἐκέκλειτο ἡ θύρα.—Πεφονευμένοι εἰσὶ πολλοὶ τῶν πολέμιων.—Πεφονευμένοι ἦσαν οἱ στρατιῶται.—Οἱ νόμοι ὑπὸ τοῦ πλήθους λέλονται.—Ἐὰν πεφονευμένοι ᾧσιν οἱ λησταί, εὖ ἔχει.—Ἐμπεφυτευμένη εἶη πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιθυμία.—Κατακεκλειμένοι ἔστωσαν οἱ πολέμιοι ἐν τῇ πόλει.—Ὁ εὖ πεπαιδευμένος ἐνάρετος καὶ σοφός ἐστιν.—Οἱ πολέμιοι εἰς τὴν ἄκραν κατακεκλειῖσθαι λέγονται.

Ἔχουσι φονευθῆ οἱ λησταί.—Εἶχον σκεφθῆ καλῶς οἱ βουλευταί.—Ἐὰν δὲν ἔχωσι σκεφθῆ καλῶς, κατηγοροῦνται.—Εἴθε νὰ ἔχη κλεισθῆ καλῶς ἡ θύρα.—Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν ἀνατραφῆ καλά, εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι.—Λέγονται οἱ λησταί ὅτι ἔχουν φονευθῆ.

ς'. Παθητικὴ καὶ μέση φωνή.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος τῶν ἀφωολήκτων.

ἀπαλλάσσω (Γεν.)=γλυτώνω ἀπό. . .—ἐλέγχομαι=ἐξελέγχομαι.—ζημία=τιμωρία.—θησανρίζω=ἀποταμιεύω.—κώλύομαι=ἐμποδίζομαι.—παρασκευάζομαι=ἐτοιμάζομαι.—συντρέφω=συνανατρέφω.—τάττομαι=ὀρίζομαι.

Παρεσκευάσμεθα πρὸς πόλεμον.—Ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ πάντων.—Ὁ παῖς ὁ ἐμὸς συντέθηραται τῷ σῶ.—

Ἐλήλεγχται ὁ πᾶς αὐτοῦ βίος. — Πεπείσμεθα τοῖς σοῖς λόγοις. — Ἐὰν τεθησαυρισμένα ὑμῖν ὑπόρχῃ τὰ χρήματα, εὖ ἔχει. — Πεπεισμένος εἶη μοι ὁ πατήρ. — Ὁρισμένη ἔστω ἡ ζημία τοῖς ἁμαρτάνουσι. — Τεθαμιμένος ἔστω ὁ ἀποθανών. — Πεπραγμένα πάντα καταλιπὼν ἀπῆλθε. — Λέγεται πάντα πεπραχθαι· οἱ γὰρ πολέμιοι ἐκεκώλυντο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Ἔχουσιν ἐτοιμασθῆ οἱ μαθηταί. — Πάντα τὰ ὄρισμένα νὰ λέγῃς. — Εἶχον γραφῆ αἱ ἐπιστολαί. — Ἐὰν ἔχομεν συνανατραφῆ εἴμεθα φίλοι. — Εἶθε νὰ ἔχῃ ἐξελεγχθῆ τὸ πρᾶγμα. — Νὰ εἶσαι πεπεισμένος εἰς τοὺς λόγους μου. — Λέγεται, ὅτι οἱ λησταὶ ἔχουσιν ἀποταμιεύσῃ χρήματα. — Ἦλθον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν ὀρισθῆ. — Εἶχομεν ἐμποδισθῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

ζ'. Παθητικὸς μέλλων καὶ ἀόριστο
Μέσος ἀόριστος β'.

διαλλάττομαι = φιλιώνομαι. — ἐντεῦθεν = ἀπὸ ἐδῶ. — ἔτι = πλέον. — συλλέγομαι = συναθροίζομαι. — ταύτη = πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. — τρέπομαι = στρέφομαι.

Τὰ δένδρα ἐβλάβη πάντα ὑπὸ τοῦ ψύχους. — Πνιγῆσονται πάντες ἐν τῷ ὕδατι, ἣν ἐντεῦθεν ἔλθωσι. — Πέμπει τοὺς ναύτας, ἵνα μὴ πνιγῶσιν. — Εἰ ὑποδέξοιντο τοὺς ἡμετέρους στρατιώτας καὶ ἡμεῖς πορευσόμεθα. — Ἔμαθον, ὅτι ὑποδέξαιντο καὶ ἡμᾶς καὶ ἐκεῖνους. — Διαλλάγηθι πᾶσι τοῖς περὶ σαυτόν. — Λέγεται τοὺς πολεμίους στραφῆναι καὶ εἰς φυγὴν τραπῆναι. — Συλλεγέντες πάντες ἐψηφίσοντο πολεμεῖν. — Γένοιτο. — Πάντας ταύτη δεῖ τραπέσθαι.

Ἐὰν πνιγοῦν εἰς τὸν ποταμὸν (ἐν μετὰ Δοτ.), ὀλίγοι πλέον μένουσιν.—Ἐπνίγησαν ὅλοι κατὰ τὴν διάβασιν.— Εἴθε νὰ βλαφθοῦν ἀπὸ τὸ ψῦχος. — Νὰ συμφιλιωθῆτε μὲ τὸν ἀδελφόν.—Θὰ βλαβῶμεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.—Τὸ νὰ στραφῆ τις καὶ νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν δὲν εἶνε δύσκολον.—Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ συναθροισθοῦν, εἶνε πολλοί.—Εἴθε νὰ γείνη οὕτω. — Λέγεται, ὅτι διηρπάσθη ἡ πόλις καὶ ἐσκάφη ἐντελῶς.

η'. Συνηρημένα εἰς -άω ἐν τῷ ἐνεστώτι
καὶ παρατατικῷ τοῦ ἐνεργητικοῦ.

ἀτυχῶς=μὲ δυστυχίαν.—βροντῶ=κάμνω βροντιάς.—
ἐσθίω=τρώγω.—καλὸς=ὠραῖος.—καλῶς ἔχει ('Απαρ.)=
ὠραῖον εἶνε νὰ . . .—ὀρμῶ=ἐφορμῶ, ξεκινῶ.—συγκυκῶ=
συνταράσσω.

Κανὼν 1. Ὁ ἄν συντασόμενος μετ' ἐνζυκτικῆς ἐκφράζει τὸ δυνατόν νὰ γείνη (λόγος δυνατικός). Τίς ἂν λέγοι ταῦτα ; =τίς θὰ ἠδύνατο νὰ λέγη ταῦτα ; Οὐδεὶς ἂν οὕτω πράττοι=οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ πράττη οὕτω. — **Κανὼν 2.** Τὸ πρὶν δέχεται ἀπαρέμφοτον, ὅταν σημαίνει πρὸ τοῦ νὰ . . .

Θεοὺς τίμα. — Τοὺς γονεῖς ἀγαπᾶτε. — Πάντες ἂν ἡμᾶς ἀγαπῶεν.—Μὴ σε νικάτω κέρδος. — Πολλοὶ ἐν τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ τελευτῶσι. — Περικλῆς ἤστραπεν, ἐβρόντα, συνεχύκα τὴν Ἑλλάδα. — Πρὶν μὲν πεινῆν πολλοὶ ἐσθίουσι, πρὶν δὲ διψῆν πίνουσι. — Τὸ μὲν σῶμα πολλάκις καὶ πεινῆ καὶ διψῆ, ἡ δὲ ψυχὴ πῶς ἂν ἢ διψῆ ἢ πεινῶη ; — Ἡ σιγᾶν ἢ κρείττω σιγῆς λέγειν. — Νοῦς ὀρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. — Ὀρμῶμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους.—

Ἐτιμῶμεν καὶ ἠγαπῶμεν τοὺς ὑπὲρ πατριδος ἀγωνισαμένους.

Τιμῶμεν τοὺς θεοὺς. — ἠγαπῶμεν τοὺς γονεῖς. — Ἐὰν ἀγαπῶμεν τοὺς γονεῖς, ἀγαπώμεθα ἀπὸ ὄλους. — Εἶθε νὰ τιμᾶτε τοὺς εὐσεβεῖς. — Νὰ μὴ σᾶς νικᾷ τὸ κέρδος. — Εἶθε νὰ μὴ ζῆς με δυστυχίαν. — Χθὲς ἔκαμνε βροντὰς καὶ ἄνεμος ἐτάρασσε τὴν θάλασσαν. — Ὁραῖον εἶνε νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς γονεῖς. — Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀγαπῶσι τοὺς καλοὺς, εἶνε καὶ οἱ ἴδιοι καλοί. — Ὁ πτωχὸς πολλάκις πεινᾷ καὶ διψᾷ.

θ'. Συνηρημένα εἰς -έω ἐν τῷ ἐνεστώτῳ καὶ παρατατικῷ τοῦ ἐνεργητικοῦ.

κᾶν=καὶ ἄν.—κατηγορῶ (Γεν.).—μέγα φρονῶ=ὑπερηφανεύομαι.—πονῶ=κολιάζω.—ἡ ῥίψ=ἡ ψάθα.—σώφρων=φρόνιμος.—φιλῶ=ἀγαπῶ.—φθονῶ (Δοτ.)=φθονῶ τι, ζηλεύω.—ὅστις ἄν=ὅστισδήποτε.

Ἄνθρωπος πονηρὸς δυστυχεῖ κᾶν εὐτυχῆ. — Τοὺς σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι καὶ μισοῦσι τοὺς κακοὺς. — Θεῶν δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν.—Ἄσκει τὴν ἀρετήν.—Τίς οὐκ ἂν τοὺς πένητας εὐεργετοῖ; — Οἱ πλούσιοι μὴ μέγα φρονούντων ἐπὶ τῷ πλούτῳ.—Μὴ φθόνει τοῖς εὐτυχοῦσι.—Δικαιοσύνην ἀσκεῖτε καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ. — Ὁ μάλιστα εὐτυχῶν μὴ μέγα φρονεῖτω. — Σωκράτης τοῦ σώματος οὐκ ἠμέλει, τοὺς δ' ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῆνει.

Ὁ κακὸς εἶνε δυστυχής, καὶ ἐὰν εἶνε εὐτυχής. — Ἄν ὁ θεὸς θέλῃ, δυνάμεθα καὶ ἐπὶ ψάθας νὰ πλέωμεν (Αἰτ.). — Ὁ,τιδήποτε πράττητε νὰ ἀγαπᾶτε τὸν θεόν. — Ἐκεῖ-

νοὺς, οἱ ὅποιοι καλὰ σκέπτονται, ὠφελεῖ ἢ τύχη. — Τὸν Σοφοκλέα (Γεν.) ὁ υἱὸς κατηγορεῖ. — Ὀτιδῆποτε κάμνεις νὰ πιστεύης, ὅτι ὁ Θεὸς τὸ βλέπει. — Εἶθε νὰ εἶσαι εὐτυχής. — Ὡραῖον εἶνε νὰ ἀσκή τις τὴν ἀρετήν. — Εἶθε νὰ μοῦ ἐκτελής, ὦ θεέ, τὴν εὐχὴν. — Φίλοι μετὰ φίλων κοπιάζουσι δι' ἑαυτοῦς.

ι'. Συνηρημένα εἰς -όω ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ τοῦ ἐνεργητικοῦ.

ἀξιῶ (Γεν. καὶ Αἰτ.) = κρίνω τινὰ ἀξιών τιος. — βεβαιοῶ = ἀσφαλίζω. — δηρώ-ῶ = ληλατῶ. — δουλώ-ῶ = ὑποδουλῶνω. — ζηλῶ = ἔχω ζῆλον, μιμοῦμαι, ζηλεύω. — ὀρθῶ = ἀνορθῶ, ἀνορθῶνω. — πράττω κακῶς = δυστυχῶ. — συνεξομοιοῶ = καθιστῶ ὅμοιον. — τυφλώ-ῶ = τυφλώνω.

Ξενοφῶν Ἀγησίλον τῶν μεγίστων τιμῶν ἀξιοῖ. — Εἶθε πάντες σε ζηλοῖεν. — Τὴν τῶν συμμάχων χώραν οἱ πολέμιοι ἐδήουν. — Ἀγησίλαος πολλὰς Ἑλληνικὰς χώρας ἠλευθέρου, πάντες δ' αὐτὸν ἐζήλουν. — Πᾶσι πρόειπει ὑπακούειν τοῖς νόμοις, ἵνα ἡ πόλις βεβαιοῖ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν. — Αἱ φίλαι τὰ ἦθη ζητοῦσι συνεξομοιοῦν. — Ζηλοῦτε τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας. — Ἡ τύχη πολλοὺς κακῶς πράττοντας ὀρθοῖ. — Χρυσός ἐστιν ὁ δουλῶν θνητῶν φρένας. — Οἱ πολέμιοι ἐπλησίαζον, ἵνα τοὺς πολεμίους ἐλευθεροῖεν. — Οἱ νεανίαί τὴν σοφίαν ζηλοῦντων. — Οἱ Σπαρτιαῖται Λυκοῦργον μάλιστα καὶ ἐζήλουν καὶ ζηλοῦσιν.

Οἱ ἐχθροὶ ἐπλησίαζον ἵνα ἐλευθερώσωσι (Εὐκτ.) τοὺς αἰχμαλώτους. — Νὰ μιμῆσθε, ὦ νέοι, τοὺς προγόνους. —

Πῶς δὲν θὰ ἡδονάμεθα (ἂν μετὰ Εὐκτ.) νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ μιμώμεθα τὸν ἄνδρα;— Ἀγαπῶμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουσι ζῆλον πρὸς τὴν σοφίαν. — Εἶθε νὰ μὴ τυφλώνη τὴν ψυχὴν σου ἢ ἐπιθυμία τῶν χρημάτων. — Οἱ νέοι πρέπει νὰ ἔχουσι ζῆλον πρὸς τὴν ἀρετὴν.— Ἄς μιμώμεθα τοὺς προγόνους.

ια'. Συνηρημένα εἰς -άω ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ τοῦ παθητικοῦ.

ἀεικίης=ἀπρεπής.—ἀκροῶμαι (Γεν.)=ἀκούω μὲ προσοχήν.—ἀμφω=καὶ οἱ δύο.—ἐστιῶμαι=φιλοξενοῦμαι.—ἰῶμαι=θεραπεύω.—ζοιῶ (Γεν.)=εἶμαι ἀνώτερος, κύριος τινος.—κιῶμαι=ἀποκιῶ.—Πακτωλὸς=ποταμὸς τῆς Ἀυδίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ.—πειρῶμαι=προσπαθῶ.—χαίρω (μετὰ Μετ.)=ἐνχαριστοῦμαι νὰ...—χοῶμαι (Δοτ.)=μεταχειρίζομαι.—ψῆγμα=τρίμμα.

Κανών. Τὸ ρῆμα δι α τ ε λ ῶ μετὰ μετοχῆς ἐξημερεύεται δι' ἐπιρροήματος, ἢ δὲ μετοχῆ διὰ τοῦ ῥήματος αὐτῆς: διατελῶ γράφων=διαρκῶς γράφω.

Γεννᾶται ἐν Πακτωλῷ ψῆγμα χρυσοῦ.—Οἱ εὐεργετοῦντες ἀγαπώμενοι διατελοῦσι.—Φίλους κτῶ μὴ πάντας τοὺς βουλομένους, ἀλλὰ τοὺς τῆς σῆς φύσεως ἀξίους ὄντας.—Ὅτε ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη, εἰστιῶντο οἱ θεοί.—Ὅμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι δεῖ.—Εὐνους λόγος λύπη ἰᾶται.—Γλώττης πειρῶ ζοατεῖν.—Οὐκ ἀεικὲς ἐάν τις ὑπ' ἐχθρῶν ἀπατᾶται.—Εἶθε πάντες οἱ γονεῖς ὑπὸ τῶν τέκνων ἀγαπῶντο.—Εἶτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργέτει· εἶτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπιθυμεῖς

τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφέλει· εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιούς ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρῶ εὖ ποιεῖν.

Ὁ ἄνθρωπος εὐχαριστεῖται νὰ τιμᾶται ὑπὸ ἄλλων.— Νὰ προσπαθῆς νὰ ἀγαπᾶσαι διαρκῶς.— Μεταξὺ τῶν Λακεδαιμονίων οἱ γέροντες ἐτιμῶντο πολὺ.— Εἶθε νὰ ἀγαπᾶσθε καὶ τιμᾶσθε ἀπὸ ὅλους.— Ἐὰν ἀποκτᾶτε φίλους καλοὺς, θὰ ἔχητε καλοὺς συντρόφους.— Ἄς σᾶς ἀκούουν μὲ προσοχὴν ὅλοι.— Πρέπει νὰ ἀκούωμεν μὲ προσοχὴν καὶ τοὺς δύο.— Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει περιουσίαν καὶ νοῦν, εἶνε εὐδαίμων· διότι μεταχειρίζεται ταῦτα ἐκεῖ, ὅπου πρέπει.

ιβ'. Συνηρημένα εἰς -έω ἐν τῷ ἐνεστῶτι
καὶ παρατατικῷ τοῦ παθητικοῦ.

ἀπιστοῦμαι=δὲν πιστεύομαι.— ἀπόλνσις = ἀπελευθέρωσις.
ἡγοῦμαι=νομίζω.— λάλος=φλύαρος.— λαιδοροῦμαι=ἐμπαίζομαι.— οἰκοῦμαι=διοικοῦμαι.— ποιοῦμαι περὶ πολλοῦ=ἐزتῖμῶ πολὺ.— ῥάδιος = εὐκόλος.— στάσις = ἐπανάστασις.

Πεισίστρατον Ἀθηναῖοι περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο.— Τίς ἡγοῖτο ἂν πάντας τοὺς τυράννους κακοὺς; — Ἡ πόλις καλῶς οἰκεῖται καὶ αἱ τέχναι ἀσκοῦνται.— Τὸ ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἀρετῆς οὐ ῥάδιον.— Διονύσιος ὁ τύραννος τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐμμεῖτο, τὸν πρεσβύτερον καλούμενον.— Ἀγαθὸν ἄνδρα ποιοῦ ἑταῖρον.— Ὁ τύραννος πλείστους πολίτας ἐφόνευσε, φοβούμενος μὴ στάσιν ποιοῖντο.— Ἀπιστοῦνται οἱ λάλοι κἂν ἀληθεύωσιν.— Εἶθε ἐπιμελοῖτο ὁ παῖς τῶν μαθημάτων.— Λαιδορούμενος φέρε· ὁ

γὰρ ἀφρόνως λοιδορῶν λοιδορεῖται λοιδορῶν.—Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, ἀπόλυσιν κακῶν.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μισεῖ, μισεῖται, ὁ ἀγαπῶν ἀγαπᾶται.—Οἱ πολῖται ἐφοβοῦντο μήπως ἡ πόλις ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.—Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους εἶθε νὰ κάμνητε φίλους.—Δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ μισῆται τις ὑπὸ τῶν κακῶν.—Νὰ μὴ φοβῆσαι τὸν θάνατον.—Νὰ εἶσαι ἐπιμελής εἰς τὰ μαθήματά σου.—Ἐκαμναν ἐπανάστασιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἰδικῶν του.—Τὸ νὰ μιμῆται τις τὰς πράξεις τῶν καλῶν εἶνε ἄριστον.

ιγ'. Συνηρημένα εἰς -όω ἐν τῷ ἐνεστώτῳ
καὶ παρατατικῷ τοῦ παθητικοῦ.

ἀξιοῦμαι (Γεν.) = κρίνομαι ἄξιος.—ἀκόλαστος=ἄσωτος.—
βεβαιοῦμαι=ἀσφαλίζομαι.—γανροῦμαι=ὑπερηφανεύομαι.
δουλοῦμαι = γίνομαι δοῦλος.—ἐμπεδῶ = στερεώνω, βε-
βαιώνω, ἀσφαλίζω.—ζημιοῦμαι=τιμωροῦμαι.—πρέπει=
ἀρμόζει.—ὑπέρφρων=ὑπερήφανος.—χειροῦμαι=ὑποδου-
λώνω.

Τῇ τοῦ βασιλέως πίστει οἱ τῆς πόλεως νόμοι βε-
βαιοῦνται.—Ὁ ἀγαθὸς ἀξιότιτο ἂν μεγίστου ἐπαίνου.—
Καλὸν τοὺς τῶν θεῶν ὄρκους ἐμπεδοῦν.—Πᾶσι πρέπει
τοῖς νόμοις πείθεσθαι, ἵνα ἡ πόλις βεβαιῶται.—Ὁ στρα-
τηγὸς τῶν μεγίστων ἀξιούσθω.—Τοὺς μὲν φίλους ἐλευ-
θερῶμεν, τοὺς δὲ ἐχθροὺς χειρώμεθα.—Μήτε σοφία
γανροῦ μήτε πλοῦτος.—Ὁ ὑπέρφρων ταπεινούσθω.—Οἱ
τοῖς ἀγαθοῖς ἐναντιούμενοι ἀξιοὶ εἰσι ζημιοῦσθαι.—Οὐ
πάντες οἱ ἀξιούμενοι τιμῶν ἀγαθοί.

Οἱ ἄσωτοι γίνονται δοῦλοι τῆς σαρκὸς καὶ τῶν εὐχαριστήσεων.— Ὑπερηφανεύονται διὰ τὰς τιμὰς (ἐπὶ μετὰ Δοτ.).— Εἶθε νὰ ταπεινῶνται οἱ ὑπερήφανοι.— Εἶνε ἄσχημον νὰ ἐναντιωνώμεθα εἰς τὰ καλὰ.— Οἱ ὑπερηφανεύομενοι διὰ τὰ ἀγαθὰ δὲν εἶνε σοφοί.— Ἄς ταπεινῶνται οἱ κακοί.

ιδ'. Οἱ ἄλλοι χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατακικοῦ τῶν συνηρημένων ῥημάτων (ἐνεργ.).

ἀνθρωποφνῆς = ἀνθρωπος τὴν φύσιν.— ἔδος = ἄγαλμα.— ἀνορθῶ = ἀνεγείρω.— βασιλεία (τὰ) = ἀνάκτορα.— ἐπιχαίρω (Δοτ.) = χαίρω διὰ ...— ἐγχειρῶ = ἐπιχειρῶ.— ἐστιῶ = φιλοξενῶ.— ἐῶ = ἀφίνω.— δρῶ = πράττω.— καθιερῶ = κάμνω ἱερόν.— κρατῶ (Γεν.) = γίνομαι κύριος.— μετοικῶ = μεταβάλλω κατοικίαν.— νοσῶ = εἶμαι ἄρρωστος.— πώποτε = ποτέ ἀκόμη ἕως τώρα.— σπλῶ = λαφυραγωγῶ.

Λυκοῦργος ἐπεχείρησε νόμους Λακεδαιμονίοις γράφειν.— Ψυχῆς νοσοῦσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.— Κόνων τοὺς Ἑλληνας ἠλευθέρωσε καὶ τὰ τεῖχη τῆς πατρίδος ἠνώρθωσε.— Δίκαια δρᾶσας σύμμαχον ἔξεις θεόν.— Οὐδεὶς ἐπιχαίρει τοῖς δεδυστυχηκόσι.— Οἱ βάρβαροι καὶ τὰ τῶν θεῶν ἔδη καὶ τοὺς ναοὺς σπλῆσαι ἐτόλμησαν.— Ἀμφιτρύων ἐκ Τίρυνθος εἰς Θήβας μετόκησε.— Ξέρξης λέγεται οἰκοδομῆσαι τὰ ἐν Κελαιναῖς βασιλεία.— Οἱ Ἑλληνες δι' ἀρετὴν οὐ διὰ τύχην ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους.— Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί παραδοξότερον ἑωρακὼς εἶη, ἀπεκρίνατο τύραννον γέροντα.— Εἴ τις Κύρω καλῶς ὑπηρετήσειεν, οὐδενὶ ἀχάριστον εἶασε τὴν προθυμίαν.— Ὁ Ἀγησίλαος πολλὰ εὐεργετῆκει τὴν Λακεδαίμονα.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν πολλακίς ἐφιλοξένησε τοὺς φίλους εἰς τὰ γενέθλιά του.—Οἱ Ἀργοναῦται ἔκαμαν ἱερὰν τὴν Ἀργὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα.—Ὁ Δαρεῖος διὰ πλοίων ἐνέγεινε κύριος καὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν νήσων.—Τὸν Σωκράτη μειθύοντα ποτὲ ἀκόμη ἕως τώρα κανεῖς δὲν ἔχει ἴδῃ.—Ὁ Ἡρόδοτος εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ γράφῃ περὶ τῶν Αἰγυπτίων.—Ὁ Κλέαρχος ἐξέπλευσεν ὡς μέλλων νὰ πολεμήσῃ (Μετ. μελ.) κατὰ τῶν Θρακῶν.—Λέγεται, ὅτι ὁ Ἰξίων ἐγέννησε τοὺς λεγομένους Κενταύρους ἀνθρώπους τὴν φύσιν.

ιε'. Οἱ ἄλλοι χρόνοι τῶν συνηρημένων ῥημάτων (παθητ.).

αἰροῦμαι=προσιμῶ, ἐκλέγομαι.—αἰτιῶμαι=κατηγορῶ.—ἀπιονος=ἄνευ πόνον, κόπον.—διώκω=καταδιώκω.—δοῦμαι=δένομαι.—ἐπίσταμαι=γνωρίζω καλά.—θαρορέω=ἔχω θάρρος.—θεῶμαι (Αἰτ.)=παρατηρῶ.—κεράμειος=ὁ ἐκ κεράμων.—ξένιος (Ζεὺς)=ὁ προστάτης τῶν ξένων.—οἰκεῖος=ὁ φίλος, ὁ ἰδικός.—ὁμογνώμων=τῆς αὐτῆς γνώμης.—οὐδαμοῦ=εἰς οὐδὲν μέρος.—προσῆκων=ἀρομόζων.

Ἀρταπάτης ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὐνοίαν.—Οἱ ἀγαθοὶ τιμῆσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς.—Λυκοῦργος ὁμογνώμονας πάντας Λακεδαιμονίους ἐποίησατο.—Οἱ Ἕλληνες ἐλεύθεροι ἦσαν, μέχρι οὗ αὐτοὶ ἑαυτοὺς κατεδουλώσαντο.—Ἰνάρωσ ὁ τῶν Λιβύων βασιλεὺς ἀνεσταυρώθη.—Πρώτη Νάξος, πόλις ξυμμαχίς, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐδουλώθη.—Λάρισα ὠκοδόμητο πλίνθοις κερραμείαις.—Μᾶλλον πεφόβηται τὰς οἰκειάς

ἡμῶν ἀμαρτίας ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας. — Οἱ τύραννοι οὐδὲν ἀγαθὸν κεκτήσονται. — Τὸ Μηδίας καλούμενον τεῖχος ἦν ὀκοδομημένον πλίνθοις ὀπταῖς. — Ἐὰν τῆς ἀρετῆς μεμνῆ, ὦ τέκνον, καὶ ἄπονος ἔσει καὶ θαρρήσεις. — Τῶν κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἐκὼν κεκτήτο ἄν ποτε.

Πότε θὰ σεβασθῶμεν τοὺς γεροντοτέρους; — Ἐὰν παρατηρήσωμεν ὠραῖόν τι, θὰ ποθήσωμεν αὐτό. — Νομίζομεν, ὅτι οὐδεὶς θὰ προτιμήσῃ ἀντὶ τῆς ἡττης καὶ τῆς δουλείας θάνατον. — Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει (Μετ.) οὔτε στρατηγὸς οὔτε ἰατρὸς εἶνε, οὐδὲ ἐὰν ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἐκλεχθῆ. — Ὁ ἀμαθέστερος ὑπὸ τοῦ σοφωτέρου νόμιμον εἶνε νὰ ἔζη δεθῆ. — Ὁ Τισσαφέρνης οὐδὲ τὸν Δία, τὸν προστάτην τῶν ξένων, ἐσεβάσθη. — Ἀφ' οὗ δεθοῦν ὄχι πολὺν καιρὸν, καὶ ἂν ἤθελον λυθῆ ὕστερον, δὲν δύνανται νὰ βαδίζωσι.

Μέλλον περισπώμενος ἢ Ἀττικός, β'
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐθίζω = συνειθίζω, — κομίζω = φέρω, — καθέζομαι = κάθημαι, — καταλείπω = ἀφίνω, — μαίνω = λερώνω, μολύνω, — νομίζω = πιστεύω, — βάρηρον = κάθισμα, — πάλαι = πρὸ πολλοῦ. — πράττω κακῶς = δυνασυχῶ, — τειγίζω = περιτειγίζω.

Ἐπὶ τοὺς πολεμίους καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀγωνιούμεθα. — Ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τῶν βάρηρον καθεδούμεθα. — Καταλελοίπασιν ἡμᾶς μόνους. — Ἐπεφεύγεσαν οἱ στρατιῶται ἐκ τῆς πόλεως. — Πάντες μὲν οἱ ἄλλοι κακῶς ἐπεπράγε-

σαν, καλῶς δ' οἱ ἄρχοντες αὐτῶν. — Οἱ πολῖται νομιού-
σιν ἡμᾶς ἀσεβεῖν περὶ τὸ θεῖον.

Θὰ μᾶς συνειθίσωσι νὰ πολεμῶμεν.— Θὰ πιστεύσῃ ὁ
βασιλεύς, ὅτι ἡμεῖς δὲν τιμῶμεν αὐτόν. — Καὶ οἱ πολῖται
καὶ οἱ στρατιῶται ὁμοῦ ὅλοι θὰ φέρωσι τὸν νεκρὸν στρα-
τηγόν. — Μᾶς ἔχουσιν ἀφήσῃ πρὸ πολλοῦ αἱ ἐλπίδες. —
Εἶχεν ἀφήσῃ τὰ ἔγνη τῆς διαβάσεως αὐτοῦ πολλά.— Εἶ-
χομεν καταφύγη εἰς τὴν πόλιν. — Δὲν θὰ πλουτίσωμεν
ἀδίκως ποτέ.— Οἱ Ἀθηναῖοι θὰ περικτειχίσωσι τὴν πόλιν
καὶ τὸν Πειραιᾶ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α΄ ΑΙΚΛΙΣΕΙΣ

α΄. Πρώτη κλίσις.

Συνηρημένα ούσιαστικά.

γαλῆ=γάτα, — ὄξυς=σουβλερός, — παντοῖος = παντός εἶδους, — περιλείχω=γλύφω πέριξ, — ῥίνη=λίμα.

Θαυμάζομεν τὴν Ἑρμοῦ τέχνην. — Αἱ Ἀθηναὶ τῆς Ἀθηναῶς ἱεραὶ ἦσαν. — Ἡδύ ἐστὶ τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὄραν. — Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν. — Ἡ Ἀττικὴ μικρὰς μὲν συκᾶς τρέφει, τὰ δὲ σῦκα ἀγαθὰ ἐστίν. — Ἐν τῇ γῇ πλοῦτος καὶ θησαυροὶ εἰσι. — Φεύγετε, ὦ ναῦται, βοροῶν. — Γαλῆ ῥίνην περιέλειχεν.

Οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τὴν τροφήν ἀπὸ τὴν γῆν. — Μεταξὺ τῶν δένδρων θαυμασία εἶνε ἡ συκιά. — Τῆς συκιάς τοὺς καρποὺς πολὺ ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι. — Οἱ Ἀθηναῖοι λατρεύουσι τὴν Ἀθηναῖν διὰ παντός εἶδους τιμῶν. — Οἱ ἔμποροι εἰς τὸν Ἑρμῆν θυσιάζουσιν. — Αἱ γάται ἔχουσι σουβλερὰ νύχια.

β΄. Δευτέρα κλίσις.

Συνηρημένα ούσιαστικά.

ἀδελφιδουῶς=ἀνεπιός, — ἄρτος=ψωμί, — ἀρχικός = κατάλληλος νὰ ἀρχῇ, — ἔκπλους=ἡ ἀναχώρησις ἐκ τοῦ λιμένος. —

θεράπαινα=ὕπηρέτρια, — κανοῦν = κάνιστρον, — κάτοπιτρον
 = καθρέπτῃς, — ὄστοῦν=κόκκαλον, — περίπλους= ὁ πλοῦς
 πέριξ, — πλοῦς=ταξίδι, — ῥοῦς=ἡ ῥοή, =ὕπηρευτικός=κα-
 τάλληλος γὰ ὑπηρευτῆ.

Ὁ μὲν νοῦς ἀρχικός ἐστι τοῦ λόγου, ὁ δὲ λόγος ὑπη-
 ρευτικός τοῦ νοῦ. — Ὅταν βορρᾶς πνέῃ, καλοὶ πλοῖ εἰσιν
 ἐκ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα. — Σικελίας περίπλους ἐστὶν
 ὀκτὼ ἡμερῶν. — Ἀριστεὺς ἔκπλους ἐκ τῆς Ποτιδαίας
 ἐποιεῖτο. — Χαρίλαος ἦν ἀδελφιδοῦς τοῦ Λυκούργου. —
 Σύγκειται τὸ σῶμα ἐξ ὀστέων καὶ νεύρων. — Ἡ ναῦς φέ-
 ρεται κατὰ ῥοῦν. — Φέρετε τὸν ἄρτον ἐν κανῶ.

Εἰς τοὺς τάφους εἶνε τὰ κόκκαλα τῶν ἀνθρώπων. —
 Ὁ λόγος εἶνε καθρέπτῃς τοῦ νοῦ. — Τὸ ψωμί εἶνε εἰς τὰ
 κάνιστρα. — Τὸ ταξίδι εἶνε κακὸν διὰ τοὺς ναύτας (Δοτ.).
 — Αἱ ὑπηρέτριαι ἐντὸς κάνιστρων τὸ ψωμί προσφέρου-
 σιν. — Οἱ θεοὶ καὶ ὠραῖον καὶ κακὸν ταξίδι εἰς τοὺς ναύ-
 τας παρέχουσιν.

γ'. Ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς τῶν ὀνομάτων.

ἄροτριῶ=ζευγαρίζω, κάμνω ἀλέτρι, — βύω=κλείω, στον-
 μπώνω, — κροτέω=κτυπῶ μὲ κρότον, — ἐσμέν=εἵμεθα (οἱ
 δύο), — ἐσὶν=εἶσθε (οἱ δύο), — ἐστὶν=εἶνε (οἱ δύο).

Τὸ γυναικε τούτω χρηστὸ ἐστί. — Τὸ μαθητὰ
 ἐκεῖνω ἀγαθὸ ἐστί. — Νὼ μὲν ἐσμεν σοφῶ, σοφῶ δὲ ἐστί
 χρηστὸ. — Τοῖν ὄτοι ἀκούομεν, τοῖν ὀφθαλμοῖν ὀρῶμεν.
 — Φρονίμω ἐστὶν. — Δύο ἵππω σύρουσι τὴν ἄμαξαν. —

Δύο βόε ἀροτριᾶτον.— Ἀπέχου τοῖν κακοῖν καὶ ἀφρόνοι
παίδοιν.

Κατηγορῶ τοὺς δύο τούτους ἀνθρώπους. — Ἡμεῖς
μὲν οἱ δύο εἶμεθα φρόνιμοι, σεῖς δὲ οἱ δύο εἴσθε κακοί.
— Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐξεπαιδεύθησαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου.
— Ἐλεγον ταῦτα οἱ διδάσκαλοι καὶ εἰς τοὺς δύο μαθη-
τάς.— Ὁ θάνατος εἶνε δύο πραγμάτων διάλυσις, τῆς ψυ-
χῆς καὶ τοῦ σώματος. — Κτυπῶ τὰς δύο χεῖρας.— Κλείω
τὰ ὄτα καὶ ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς.

δ'. Ἐπίθετα συνηρημένα τῆς α'. καὶ β'. κλίσεως.

ἄνους=ἀνόητος, — ἀργυροῦς=ἀπὸ ἀσήμι, — ἔνδεια=στέρ-
ρησις, — εὔνους=εὐνοϊκός, — ἱμάτιον=φόρεμα, — κνανοῦς
=γαλάζιος, — κύπελλον=ποτήριον, — λίθινος=ἀπὸ λίθου,
μῦθος=λόγος, — πορφυροῦς=κόκκινος, — σιδηροῦς = ἀπὸ
σίδηρον, — τρισώματος=ὁ ἔχων τρία σώματα, — φοινικοῦς=
κόκκινος, — χρυσοῦς=ἀπὸ χρυσόν.

Τὸν εὔνουν φίλον θεράπευε. — Μὴ ἔριζε τοῖς ἄνοις.
— Οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς εὔνοί εἰσιν. — Ἀπλοῦς ὁ μῦ-
θος τῆς ἀληθείας ἐστί. — Τὸ κύπελλον ἀργυροῦν ἐστί.
— Ὁ τρισώματος Γηρονόης βοῦς εἶχε φοινικᾶς. — Χρυσᾶ
ἦν τὰ τῶν Ἐσπερίδων μῆλα. — Διπλαῖ ἦσαν τοῦ οἰκίμα-
τος αἱ θύραι. — Διπλῆν καὶ τριπλῆν λέγω τὴν ἀτυχίαν ἐν
τῇ τῶν φίλων ἐνδειᾷ.

Ἀπὸ χρυσόν ἦτο ἡ ῥάβδος τοῦ Ἐρμοῦ.— Ἀπὸ λίθου
καὶ ἀπὸ σίδηρον ἦσαν αἱ ἄγκυραι. — Τὸ χρῶμα τοῦ οὐ-

ρανοῦ εἶνε γαλάζιο. — Τὸ αἶμα εἶνε κόκκινον. — Ἀπὸ ἀσῆμι ἦσαν τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἀπὸ χρυσόν.— Διπλᾶ φορέματα φέρομεν τὸν χειμῶνα (Γεν.). — Ἀπλῆ εἶνε ἡ ἀλήθεια.— Διπλαῖ εἶνε αἱ θύραι τῶν πύργων.— Οἱ ἀνόητοι ἀνθρώποι καὶ τοὺς ἑαυτοῦς των καὶ τοὺς ἄλλους βλάπτουσιν. — Εἰς τοὺς εὐμενεῖς φίλους νὰ δίδῃς πίστιν.

ε'. Οὐσιαστικὰ καὶ ἐπίθετα τῆς β' Ἀττικῆς κλίσεως.

ἀγήρωσ=αἰώνιος, — Ἄθωσ=Ἄγιον Ὄρος, — ἀνάπλεωσ= γεμάτος, — ἐνεδρεύομαι= παραφυλάττομαι, — εὐάνδρος= ἔχων καλοὺς ἀνδρας, — εὐγεωσ=ἔχων καλὴν γῆν, — ἔωσ (ἡ) =αὐγή, — ἴλεωσ=εὐσπλαγχνικός, — κάλωσ=, σχοινὶ χονδρό, παλαμάρι, — λεὼσ=λαός, — ταῶσ=παγῶνι, — νεὼσ=ναός, — τύλωσ=ὁ κάλωσ.

Τοῖς θεοῖς νεφ̄ κτίζονται.— Μενέλεωσ Ἀγαμέμνονοσ ἦν ἀδελφός, Ἀνδρόγεωσ δὲ Μίνω υἱός. — Τοὺς λαγὼς οἱ θηρευτὰι θηρεύουσιν. — Ἡ Ἀττικὴ εὐγεωσ μὲν οὐ, εὐάνδρος δέ.— Τὸ χειρὸε τύλων ἀνάπλεωφ.— Οἱ θεοὶ τοῖς εὐσεβέσιν ἴλεφ̄ εἰσιν.— Ἀγήρωσ δόξα ἔπεται τοῖς εὐκλέσιν ἀνδράσιν.— Ἄμα ἔφ̄ ἐφώνησεν ἀλέκτωρ.— Οὐ ῥάδιον ἐπὶ κάλων βαίνειν.— Τὸν λεὼν φίλον ἔχομεν. — Γῶ ταφ̄ καλὰ περὰ ἔστιν.

Οἱ λαγοὶ εἶνε δειλὰ ζῶα. — Τοῦ Μενελάου τὴν ἀρετὴν θαυμάζομεν.— Οἱ ἄρχοντες ἀρέσκουσιν εἰς τὸν λαόν.— Εἰς τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν ἦσαν βωμοί.— Ἀπὸ τὸν κυνηγὸν παραφυλάττονται τὰ παγόνια. — Ἡ οἰκία ἔχει ὠραῖον ἀνῶγι. — Τοῦ Ἀγίου Ὄρουσ τὸ ταξίδι εἶνε ἐπικίνδυνον.

Γ'. Ούσιαστικά άνώμαλα τῆς γ' κλίσιως.

ἄρνες=ἀρνιά, — γάρ = διότι, — ἔριον = μαλλί, — ἰθύνω = διευθύνω, — καταλείπω=ἀφίνω, — κοιλαίνω = βαδουλώνω, κόσμος=στολισμός, — ναῦς=πλοῖον, = οἶς = πρόβατον, — σιγή=σιωπή, — σταγών=σταλαγματιά, — τριήρης=πολεμικὸν πλοῖον.

Ὁ κυβερνήτης τὴν ναῦν ἰθύνει. — Ὁ κύων τὴν οἰκίαν φυλάττει. — Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι. — Πιστεύετε τοῖς μάρτυσι. — Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης τῶν νεῶν σωτῆρες ἦσαν. — Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει. — Ὁ πατὴρ τῷ υἱεῖ τὴν τοῦ οἴκου ἀρχὴν καταλείπει. — Οἱ οἶες χρήσιμοι εἰσι τῷ ἀνθρώπῳ παρέχουσι γὰρ αὐτῷ ἔρια καὶ ἄρνας καὶ τυρόν. — Τὰ ὀνειράτα ἐκ Διὸς ἐστι. — Τὸ γόνυ κλίνων εὐχεται τῷ θεῷ. — Πέρσαι ἤλιον καὶ πῦρ ἐθεράπευον.

Τὸ πλοῖον διευθύνεται ἀπὸ τὸν κυβερνήτην. — Τὰ γόνατα τῶν γερόντων εἶνε ἀδύνατα. — Εἰς τὸν Ἄρην ἐθυσίαζον οἱ πολεμισταί. — Καὶ δόρατα καὶ τόξα καὶ βέλη ἔφερον οἱ ὀπλιται. — Πολεμικὰ πλοῖα εἶχον πολλὰ οἱ Ἀθηναῖοι. — Εἰς τοὺς κύνας δίδομεν τροφήν διὰ νὰ φυλάττωσι τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἶγας καὶ τὰ ἀρνιά. — Διὰ τοῦ γάλακτος τρεφόμεθα. — Τῶν γυναικῶν ἡ ἐργασία εἶνε εἰς τὸν οἶκον.

Β'. ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ

Αἱ συσχετικαὶ καὶ τὰ συσχετικὰ ἐπιρρήματα.

δίψος=δίψα, — ἦχω=ἔχω ἔλθῃ, — καθίσταμαι=γίνομαι, — οἷός περ=ὁποῖος ἀκριβῶς, — οὐδέτερος=οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ

ἄλλος, — πηλίκος = ποίας ἡλικίας; — πηνίκα; = ποία ὥρα, — ποδαπὸς = ἀπὸ ποῖον τόπον, — πολιτεία = πολίτευμα, — ποι-οῦμαι = κάμνω, — τηλικουῖτος = τόσον μέγας, — τηνίκα = κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, — τυγχάνω (Γεν) = λαμβάνω, — χρῶμαι (Δοτ.) = μεταχειρίζομαι.

Τοιοῦτος γίγνου περὶ τοὺς γονέας, οἷους ἂν εὖξαιο περὶ σεαυτὸν τοὺς παῖδας γενέσθαι. — Παλαμίδης ἀποθανὼν ἀδίκως τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν, ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. — Φίλιππος κατέστη τηλικουῖτος, ἡλίκος οὐδεὶς πω βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας. — "Οπου ἂν τις ταχθῆ, ἐνταῦθα καὶ μένειν δεῖ. — Πότερος ταῦτ' ἐποίησεν; οἱ δ' ἔλεγον, οὐδέτερος. — Ποδαπὸς εἶ καὶ πόθεν ἔρχει; — Ἄθηναῖος ἦκων ἐκεῖθεν, ὅθεν καὶ ὑμεῖς. — Ἦν ποτε χρόνος, ὅτε ἐλέγετο ταῦτα. — Πηνίκα ἐσθίεις; Τηνίκα, ἡνίκα ἂν πεινήσω. — Ἄρξομαι λέγων αὐτόθεν, ὅθεν ὑμεῖς κατελίπετε. — Πῶς ταῦτα ἐγένετο; — Ὡδε, ὡς ὀρᾶς. — Ποῦ ἐστὶν ὁ ἀνήρ; — Ἐκεῖ, ἐνθα εἶδομεν αὐτόν. — Ποιήσωμεν οὕτως, ὥσπερ εἴπομεν.

Ποῖον δίκαιον ἐν ᾧ μετεχειρίζετο ὁ Ξέρξης ἦλθεν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος; — Οἱ Ἄθηναῖοι ἠνάγκασαν τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ κάμωσι τὴν εἰρήνην τέτοιαν, ὅποιαν αὐτοὶ ἤθελον. — Τὸ πολίτευμα τόσῃν δύναμιν ἔχει, ὅσῃν ἀκριβῶς ἢ φρόνησις εἰς τὸ σῶμα. — Οἱ ποιηταὶ τέτοια λόγια διὰ τοὺς θεοὺς ἔχουν εἶπη, ὅποια κανεὶς περὶ τῶν ἐχθρῶν δὲν λέγει. — Ποίαν ἡλικίαν ἔχετε; — Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε καλλίτερος; — Ἀπὸ ποῖον τόπον εἴσθε; — Ποῦ πηγαίνετε; — Πηγαίνομεν ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου εἴμεθα. —

Ποῖον εἶνε τὸ ἔργον τοῦ ἀνδρός;— Ὅποῖον ἀκριβῶς καὶ τὸ ἰδικόν μας.— Ποία ὄρα εἶνε; — Καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος θὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολήν. — Καὶ οἱ δύο ὁμοῦ εἶνε ἐπιμελεῖς. — Οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος ὑπῆκουσεν εἰς τοὺς λόγους ἡμῶν.

Γ. Ρ Η Μ Α Τ Α

α'. Τὰ ῥήματα κατὰ δυϊκὸν ἀριθμὸν.

ἄμφω=καὶ οἱ δύο, — γίγνομαι=ἐπάρχω, — ἐλαύνω=σύρω, ὁδηγῶ, — ἔλκω=σύρω.

Κανών. Τὸ ῥήμα τίθεται κατὰ δυϊκὸν ἀριθμὸν, ὅταν τὰ ὑποκείμενα εἶνε δύο ἢ ἓν μὲν ἀλλὰ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ.

Σωκράτης καὶ Πλάτων ἐθαυμασθήτην. — Τὸ παῖδε τούτω τιμᾶσθον. — Τὸ ὁδὼ τούτω πρὸς τὴν πόλιν ἄγετον. — Τὸ βίε τὴν ἄμαξαν ἐλαύνετον καὶ τὸ ἄροτρον ἔλκετον. — Κριτίας καὶ Ἀλκιβιάδης Σωκράτους μαθητὰ ἐγενέσθην. — Τὸ πόλεε ἄμφω αὐξάνεσθον. — Τὸ ἀδελφῶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου ἐπεπαιδεύσθην. — Ἐγενέσθην τὸ ἄνδρε φιλοτιμοτάτω.

Εἶθε νὰ ἔχητε καλὴν τύχην ὑμεῖς οἱ δύο. — Ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ὑπῆρξαν ἀδελφοὶ τῆς Ἑλένης. — Νὰ εἶσθε καλοὶ ἄνθρωποι οἱ δύο σας. — Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας ἦσαν φίλοι. — Ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης ἐπλευσαν εἰς τοὺς Ταύρους τῆς Κολχικῆς. — Ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης ἐμάλλωνον. — Καὶ οἱ δύο εἶσθε καλλίτεροι ἀπὸ ἐκεῖνον.

β'. Ῥήματα ὑγρόληκτα.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικῶς.

ἄλωσις=κυρίενσις, — ἀμύνω (Δοτ.)=βοηθῶ, — περιστέλλω = περιμαζεύω, — σφάλλω (τινά) = κάμνω τινά νὰ σκο-
τάψῃ, — ὕβρις=ὑπερηφανία.—

Εἶθε ἀγγέλοις μοι τὴν τῆς πόλεως ἄλωσιν. — Δεῖ μέ-
νειν, ὅπου ἂν τις ταχθῇ. — Ἔστελλον τὰ δῶρα διὰ τῶν
πρέσβεων. — Ἀμύνωμεν τοῖς φίλοις ἀτυχοῦσι. — Κρίνειν
φίλους οὐ ῥάδιον. — Ὑβρις πολλάκις σφάλλει τοὺς εὐτυ-
χοῦντας. — Ἡ ἀδολεσχία πολλοὺς διαφθείρει.

Ὁ ἄγγελος ἀναγγέλλει τὴν νίκην. — Οἱ πολέμοι
πολλοὺς στρατιώτας ἀποστέλλουσιν εἰς τὴν χώραν. — Οἱ
σοφοὶ περιμαζεύουσι τὸν ἑαυτὸν των μὲ ὠραίας σκέψεις.
— Διὰ τῆς σάλπιγγος δίδει σημεῖον ὁ σαλπικτής. — Ἐὰν
εὐσπλαχνίζησαι τοὺς δυστυχεῖς, σὲ βοηθεῖ ὁ Θεός. — Νὰ
φανερώσῃς τὰ πρόποντα. — Εἶθε νὰ μὴ φονεύσῃς τοὺς
ἀνθρώπους. — Οἱ φονεύοντες εἶνε ἄδικοι.

γ'. Ἐνεργητικὸς καὶ μέσος μέλλων καὶ ἐνεργητικὸς
καὶ μέσος ἀόριστος α'.

αἴρομαι=σηκώνω ἐπάνω μου, — αἰσχύνομαι=ἐντροπέομαι,
διασπείρομαι=διασκορπίζομαι, — ἐκφαίνω = φανερώνω, —
ἐξοκέλλω=κάμνω νὰ πέσῃ ἔξω, — εὐφραίνω=εὐχαριστῶ, —
μηκύνω=ἐπεκτείνω, — σφάλλωμαι = σκοπιόμαι, περιπίπτω
εἰς σφάλματα.

Ὁ πλοῦτος πολλάκις τὸν κεκτημένον ἐξώκειλεν εἰς
ἕτερον ἦθος. — Τὸν ἀγρὸν ὁ γεωργὸς σπερεῖ. — Τὰ κρυ-

πὰ μὴ ἐκφήνης φίλου. — Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ
 ῥάδιον. — Οὐ δύναται ἄλλος τις σημῆναι ἢ ὁ στρατηγός.
 — Οὐκ αἰσχυνοῦμεθα τὸ ἀγαθὸν πρᾶπτοντες. — Οὐς ἂν
 κτήσῃ φίλους, τούτους ἔχε. — Οἱ στρατιῶται τὴν χώραν
 διαφθεροῦσιν. — Σοφίας καρπὸς οὐ ποτε διαφθαρήσεται
 ταῖν χειροῖν. — Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ταῦρον ἀράμενος
 ἔφερε διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

Οἱ κακοὶ θὰ καταστρέψωσι πᾶν τὸ καλόν. — Διεσκορ-
 πίσθη ἢ φήμη τῆς ἥττης ὑμῶν. — Ἐὰν εἴσθε ἐπιμελεῖς,
 ὅλα ταχέως θὰ τελειώσουν. — Τοὺς γονεῖς θὰ εὐφράνης,
 ἐὰν εἶσαι καλός. — Οἱ ἐχθροὶ πολλὰ πλοῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα
 θὰ ἀποστείλωσι. — Τὰ λόγια δὲν θὰ ἐπεκτείνωμεν. — Ἀπὸ
 τὸν πολλὸν οἶνον θὰ σκοντάψωμεν. — Δὲν θὰ σκοντάψῃ
 κανεὶς ἔχων φρόνησιν. — Κατέστρεψαν πᾶσαν τὴν χώραν
 καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους.

δ'. Οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ἀθροίζω = συναθροίζω, — διακρίνω = ξεχωρίζω, — δια-
 σπείρω = διασκορπίζω, — ἐπαίρομαι = ὑπερηφανεύομαι, —
 ἐπὶ (Αἰτ.) = ἐναντίον, — καθαίρομαι = καθαρίζομαι, — παρα-
 τείνομαι = τευτώνομαι πλησίον, — πεπαίνω = καταπραΰνω, —
 πορφύρα = κόκκινον ἔνδυμα.

Πολλὰς δυνάμεις οἱ πολέμοι ἐπὶ τὴν πατρίδα ἀπε-
 στάλκεσαν. — Καλόν ἐστι τὴν ὀργὴν πελᾶναι. — Εἰς τὴν
 πόλιν διέσπαρτο λόγος τοὺς πολεμίους ἠττηθῆναι. — Ἡ
 νῆσος μακρὰ παρατέταται. — Οὐκ εὖ κεκρίκατε, ὦ παῖδες.
 — Ἀγγελθήσεται ὑμῖν ἡ νίκη. — Ὁ ἄγγελος πορφύραν

ἔσταλμένος τὴν νίκην ἀγγελεῖ. — Ἐσφαλμένοι ἡμεν τῆς ἐλπίδος ταύτης. — Κεκορίσθω ὁ παῖς κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. — Μὴ ἐπαρθῆς τῇ εὐτυχίᾳ. — Ἐκτορα λέγεται Ἀχιλλεὺς ἀπεκτονέσθαι. — Τοὺς ἄνδρας κεκαθαρομένους δεῖ τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοὺς πολεμίους πορεύεσθαι. — Διεσπαρμέναις ταῖς ναυσὶν ἐπολέμουν.

Εἴχομεν διασκορπισθῆ ἀπὸ τὸν πόλεμον. — Ἐχουσιν ἀποσταλῆ πολλαὶ δυνάμεις κατὰ τῆς χώρας. — Εἴθε νὰ κριθῆ καλῶς τὸ ἔργον. — Νὰ μὴ ὑπερηφανευθῆτε διὰ τὰ πράγματα ταῦτα. — Ἐχει φονεύσῃ ὁ Πάρις τὸν Ἀχιλλέα. — Εἴθε νὰ ἀναγγελθῆ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸν στρατηγόν. — Δὲν θὰ καταστραφῆτε ποτε, ἐὰν εἴσθε εὐλαβεῖς. — Εἴθε νὰ διασκορπισθῆ τὸ κακόν. — Εἶνε δύσκολον νὰ ξεχωρίσῃ τις τὸν κόλακα ἀπὸ τὸν φίλον. — Ὁ Ξέρξης, ἀφ' οὗ συνήθροισεν ἀναρίθμητον στρατόν, ἦλθεν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

ε'. Αὔξεις ὁμαλή.

ἀριστεύω = εἶμαι ἄριστος, — δυναστεύω = εἶμαι κόριος, — ἐλεῶ = δίδω ἐλεημοσύνην, — ὀδύρομαι θρηγῶ.

Ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἐδυναστευε. — Μίδας τὸν Σάτυρον ἐθήρευσεν. — Ἡ φιλοσοφία πρὸς τὰς πράξεις ἡμᾶς ἐπαίδευσεν. — Ἀγησίλαος τῶν φίλων οὐ τοὺς δυνατωτάτους ἀλλὰ τοὺς προθυμοτάτους μάλιστα ἠσπάζετο. — Πηλεὺς ἐν τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Κενταύρους ἠρίστευσεν. — Ἴσχυον οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ναυσίν, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κατὰ γῆν. — Λύσανδρος τὴν πόλιν ἤλπισε καταβαλεῖν. — Ὠδύροντο αἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες. —

Ὁ Θησεὺς ἐνίκησε τὸ τέρας τῆς Κρήτης. — Εἶχομεν ἑλπίδας, ὅτι θὰ νικήσωμεν. — Ὁ Φειδίας ἔπλασε τὸν Δία. — Ἐδώκαμεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. — Ἐγεινεν ἄριστος εἰς τὰ μαθήματα. — Ἐθρήνουν τὴν μεγάλην φθοράν. — Ἐδιδεν ἀσπασμοὺς εἰς τὰ τέκνα.

Ἀνώμαλος.

αὐτὸς = ὁ ἴδιος, — ἐθίζω = συνειθίζω, — ἔλκω σύρω, — ἐῶ = ἀφίνω, — οἶνοχοῶ = εἶμαι οἶνοχόος, — τὰ θάλαπῃ = ἡ ζέστη.

Ἀπειχόμεθα τοῦ αἰσχροῦ κέρδους. — Εἶποντο τὰ ποίμνια τοῖς νομεῦσιν. — Ὑπὸ λύπης οὐκ εἶων αὐτοὺς πορεύεσθαι. — Συνειστιώμεθα χθὲς καὶ συνεπίνομεν μετὰ τῶν φίλων. — Ἐωρῶμεν τοὺς πολεμίους φεύγοντας. — Εἶλκεν αὐτὸν τοῦ ποδός. — Οὐκ ἠβουλήθησαν λαβεῖν μεθ' ἑαυτῶν τὰ ὄπλα. — Γανυμήδης ἐν Ὀλύμπῳ τοῖς θεοῖς ἐφρονόει. — Ἡ θύρα ἀνεώχθη. — Ἡ θεράπαινα τὰς θύρας ἀνέφξε. — Εἴθισαν τοὺς παῖδας εἰς τὴν σωφροσύνην.

Συνειθίσσαμεν εἰς τὸ κρῦο καὶ τὴν ζέστην τοὺς παῖδας. — Διατὶ δὲν ἤνοιξαν ἀκόμη τὴν θύραν; — Ἀπειμακρύνετο πάντοτε ἀπὸ τὸν κίνδυνον. — Ἡκολούθει τὴν πορείαν τοῦ στρατεύματος. — Δὲν μᾶς ἄφινον νὰ ἐργασθῶμεν, διότι εἰργάζοντο οἱ ἴδιοι. — Συνέτρωγε καὶ συνέπινε μὲ τὸν ἐχθρόν. — Ἐβλεπε τοὺς ἐχθροὺς, ὅτι ἐπορεύοντο. — Ἐσυρον τὸν ὄφιν ἐκ τῆς οὐράς. — Δὲν ἠθελε νὰ ἀκούη ταῦτα. — Ὁ Σάκας ἦτο οἶνοχόος πλησίον τοῦ Ἀστυάγου.

ζ'. Ἀναδιπλασιασμός ὀμαλός.

διακρίνω = διαχωρίζω, — καταναυμαχῶ = καταβάλλω διὰ ναυμαχίας, — λῶ = καταργῶ, — νέμω = μοιράζω, χωρίζω.

Λελύκασι τὰς σπονδὰς καὶ πεποιήκασι τὸσαῦτα κακὰ ἡμῖν, ὅσα οὐδέποτε πρότερον. — Ἐγεγράφεσαν ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς πεπαιδευκότας τοὺς παῖδας. — Νενεμήκασι τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν τοῖς φίλοις. — Ἡ ἔχθρα διακέκρικεν ἡμᾶς. — Πεπολεμηκότες οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις κατενεναυμαγήκεσαν αὐτούς. — Γεγραφότες εἶητε τὰς ἐπιστολὰς.

Ἔχουν καταργηθῆ αἱ συνθῆκαι καὶ ἔχουν γραφῆ νέοι νόμοι. — Εἴχομεν πολεμήση πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν. — Ἔχουσι μοιρασθῆ πάντες τὰ χρήματα ἡμῶν. — Εἶνε διακεχωρισμένα τὰ σύνορα τῆς χώρας. — Ἔχομεν προτιμήση ὑμᾶς ἀπὸ ἄλλους πολλούς.

Ἄνωμαλος καὶ Ἄττικός.

διαλέγομαι = συνδιαλέγομαι, — ἐπίπτω εἰς = πίπτω μέσα εἰς, — κιβωτὸς = κασέλλα, — κτιῶμαι = ἀποκτιῶ, — μινῶμαι = ἐνθυμοῦμαι, — ὀρύσσω = σκάπτω, — ὀρχοῦμαι = χορεύω, — ὠνοῦμαι = ἀγοράζω.

Οἰνοπίδης ὀρῶν μειράκιον πολλὰ βιβλία κεκτημένον εἶπε: «μὴ τῇ κιβωτῷ ἀλλὰ τῷ στήθει ἔχε». — Σοφοκλῆς μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γυμνὸς ἀηλιμιμένος ὠρχήσατο. — Χάριν λαβὼν μέμνησο. — Σὺν πολλῷ γέλωτι ἐηλύθησιν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὰς σκηνάς. — Τίς οὐκ ἀκήκοεν ἡμῶν τὰ περὶ Διὸς τε καὶ τῶν ἄλλων θεῶν; — Συνειλόχαμεν πάντα, οὓς κεκτήμεθα φίλους. — Ἐμπεπτόκασιν εἰς κίνδυνον οἱ ὀρωρυχότες τὰς τάφρους. — Ἀφίεται ὁ στρατηγὸς καὶ οἱ διειλεγμένοι αὐτῷ. — Ἐωνήμεθα πάντα τὰ ἐπιτήδεια.

Εἶχομεν ἀποκτήσει πολλὰ βιβλία.—Δὲν πρέπει οἱ νέοι νὰ ἔχωσιν ἀλειφθῆ με μυσωδικά. — Νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε τοὺς εὐεργέτας.—Εἶχον ἔλθῃ καὶ ἀπὸ τὴν Περσίαν πολλοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς Μήδους.—Δὲν πρέπει νὰ ἔχητε ἐμπέση σεις εἰς θόρουβον.—Εἶχον σκάψη μεγάλην τάφρον.— Ὅταν εἶχεν ἔλθῃ ὁ ἄρχων εἶχον συνδιαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ οἱ πολῖται.— Ὅλοι ὅσοι ἔχουσιν ἀγοράσει πολλὰ βιβλία δὲν εἶνε σοφοί.

ζ'. Ῥήματα εἰς -μι, -τίθημι καὶ ἴημι.

ἀλλότριος = ξένος, — ἀνατίθημι = ἀναδέτω, — ἀφίημι = ἀφίνω, — ἐντίθημι = θέτω μέσα, — ἐξίημι = ἐκβάλλω, — μεθήημι = παραλείπω, — μετατίθημι = μεταβάλλω, — παρίημι ἀφίνω, — προστίθημι = προσθέτω, — σκοπῶ = ἐξετάζω, — τὸ πάλαι = παλαιά, τὸν παλαιὸν καιρὸν, — ψόφος = κρότος.

Τῶ καλῶς ποιοῦντι θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ τίθησι. — Πολλάκις οἱ ἄνθρωποι τοῖς κακοῖς ἀλλότρια προστιθέασιν.— Ἐντιθῶμεν τοῖς νέοις τῆς σοφίας ἔρωτα.— Ἡ τύχη πάντα ἂν μετατιθεῖη. — Οὐ ῥάδιον τὴν φύσιν μετατιθέναι.— Ῥᾶον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ ἐκ κακοῦ ἐσθλόν.— Οἱ ἰχθύες ἄφωνοι μὲν εἰσι, ψόφους δὲ τινες καὶ τριγμοὺς ἀφίᾳσιν.— Ὁ Νεῖλος ἐξίησιν εἰς τὴν θάλατταν ἐπὶ τὰ στόμασιν. — Ἀφεις τὰ φανερά μὴ δίωκε τὰ ἀφανῆ. — Βαρὺ γῆρας ἔθηκε θεός.— Ἀθηναῖοι χαλκῆν ποιησάμενοι λέαιναν ἐν ταῖς πύλαις τῆς ἀκροπόλεως ἀνέθεσαν. — Οἱ ἀγαθοὶ οὐ διὰ τὸν ὕπνον μεθιάσι τὰ δέοντα πράττειν. — Τὸ κακὸν οὐδεὶς χρηστὸν ἂν θεῖη.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ παραμελήσῃ τὸ καθήκον.—Εἰς τοὺς εὐεργετοῦντας θέτουσιν οἱ θεοὶ πολλὰ καλά.—Νὰ ἀκούητε καὶ νὰ καταλαμβάνητε τὰ λεγόμενα.—Ὁ Ἰστρος παλαιὰ δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὴν θάλασσαν ἐξέβαλλε.—Τὰς διενέξεις ἄς ἀφήσωμεν.—Οἱ σοφισταὶ ἔθετον ἐμπρὸς τὴν ἀρετὴν.—Ὁ πόλεμος ὅλα ἔχει μεταθέσῃ.—Νὰ μὴ μεταβάλλῃς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχουσι καλῶς.—Ἡ γυμναστικὴ δύναμιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐμβάλλει.—Ἡ Ἥβη εἰς τοὺς θεοὺς τὸ νέκταρ παρέθετεν.—Ἀφ' οὗ ἀφήσητε τὰ ἀνθρώπινα, μὴ ἐξετάζετε τὰ θεῖα.

Μέση φωνή.

αἰτῶ=ζητῶ νὰ λάβω, — ἁμαρτήματα=σφάλματα, — ἀνάκειμαι=εἶμαι ἀνατεθειμένος, — ἀνίεμαι = χαλαρόνομαι, — ἀφίεμαι=ἀφίνομαι, — διὰ (Αἰτ.)=ἐξ αἰτίας, — ἐφίεμαι=ἐπιθυμῶ, — ζημίᾳ = τιμωρία, — ζωγρέω = συλλαμβάνω ζῶντα, — ἴδιος=ιδιαιτέρος, — ἴεμαι=ὄρμῶ, — καταλαμβάνω (μετὰ Μετ.) = εὐρίσκω, — κατατίθεμαι = καταθέτω, — λειτουργία = δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, — ὄπλα = ὁ στρατός, — παιανίζω = ψάλλω τὸν παιᾶνα, — περιτίθεμαι=περιβάλλω.

Οἱ Κελτίβηρες περὶ τὰς κεφαλὰς κράνη χαλκᾷ περιτίθενται.—Οὐδένα θησαυρὸν παισὶ καταθήσει ἀμείνων αἰδοῦς.—Τίς ἂν ἐκὼν φίλον ἄφρονα θοῖτο.—Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐφίενται πλούτου.—Οἱ Ἕλληνες παιανίζοντες ἴεντο ἐπὶ τοὺς πολεμίους.—Γλαῦκες τῇ Ἀθηνᾷ ἀνέκειντο.—Ἐν τάξει θέμενοι τὰ ὄπλα συνῆλθον οἱ στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ τῶν Ἑλλήνων περὶ Ἀριαῖον.—Νόμος ἦν Σπαρτιαταῖς πατέρα πέντε τέκνων ἀφείσθαι πάσης λειτουργίας.—

Οἱ δεδεμένοι ἀφείθησαν ὑπ' Ἀλεξάνδρου· ὁ γὰρ Φωκίων ἤτησεν ἀφεθῆναι.

Ἐάν σε εὖρωμεν ὅτι ἀδικεῖς τὴν τιμωρίαν θὰ ἐπιβά-
λωμεν.— Ἐξ αἰτίας τῶν σφραλμάτων ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι
νόμους νὰ θέτωσι. — Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσι τὸν
πλοῦτον.— Οἱ Σπαρτιᾶται δὲν ἐπεθύμουν χρήματα, ἀλλὰ
ὄλα τὰ κατὰ τὴν ζωὴν καλὰ δεύτερα εἶθετον ἀπὸ τὴν δό-
ξαν. — Νὰ μὴ προσπαθῆς περὶ τῶν ξένων νὰ φροντίξῃς,
πρὶν ἢ καλῶς διαθέσῃς τὰ ἰδιαίτερα.— Ὁ δίκαιος κριτῆς
πάντοτε τὴν αὐτὴν ψῆφον θὰ θέσῃ.— Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος
τὸν ἰδιαίτερον οἶκον κακῶς διώκησε, καὶ τὰ τῆς πόλεως
νὰ νομίζῃς ὅτι παρομοίως θὰ διαθέσῃ. — Οἱ Συβαριῖται
ἦσαν κεχαλαρωμένοι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βίου.

Ἰστημι.

ἀνίστημι=ἀνεγείρω, ἐξεγείρω, — ἀνορθόω = ἀνορθώνω, —
ἀποσπῶ=ἔλκω ἀπὸ τινος, — ἀποστρέφω=ἀπομακρύνω, —
ἀφίστημι (ἀπὸ καὶ Γεν.) ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω, — καθί-
στημι=εἰσάγω, καθιστῶ, — νεφέλη=εἶδος δικτύου, — ὄρις
(ὅ)=τὸ πτηνόν.

Ἡ πολυφιλία δίστησι καὶ ἀποσπᾶ καὶ ἀποστρέφει.
— Οἱ Κορίνθιοι πολλοὺς συμμάχους ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν
Ἀθηναίων. — Μὴ τὸν διδάσκαλον θαυμάζετε, ὅς τοὺς
προσομιλοῦντας εἰς ἀπορίαν καθίστησιν. — Οἱ κακοὶ σε
εἰς ἀπορίαν φίλων καθιστῶσι. — Τὴν σαυτοῦ σωφροσύ-
νην παράδειγμα τοῖς ἄλλοις καθίστη. — Ὁ συκοφάν-
της χαίρει εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους. — Ἀγάλματα
καθίσταμεν τῶν τὴν πόλιν εὐεργετησάντων.— Ὁ Κόνων

τὰ τῶν Ἀθηναίων τείχη ἀνέστησε. — Μὴ ἀφίστη τοὺς νέους τῆς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὁδοῦ. — Θεμιστοκλῆς λέγεται εἰπεῖν, ὡς τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον αὐτὸν ἐκ τῶν ὕπνων ἀνισταίη.

Εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ὁ Περικλῆς ἠνώρθωσε τὴν πόλιν καὶ ἐξήγειρε καὶ ἀντετάσσετο καὶ διὰ τοῦ λοιμοῦ (Δοτ.) καὶ διὰ τοῦ πολέμου (Δοτ.).—Οἱ κυνηγοὶ στήνουν παγίδας καὶ δίκτυα διὰ τὰ πτηνὰ (Δοτ.).— Τὸν Θεμιστοκλέα ἐσήκωνεν ἀπὸ τὸν ὕπνον (πληθ.) τὸ τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου.—"Ἄς μὴ ἀπομακρύνωμεν τοὺς νέους ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. — Ἐφοβούμεθα μήπως ἠθέλετε ἀποχωρήσει ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἐργάτας. — Οἱ συκοφάνται χαίρουν ὅταν χωρίζουν (Μετ.) τὴν φιλίαν τῶν καλῶν.— Ὁ Μαρδόνιος προσεπάθει πόλεις τινὰς τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τὴν συμμαχίαν τῶν Ἑλλήνων νὰ ἀποστατήσῃ.

Μέση καὶ παθητικὴ φωνή.

ἀνεπιτήδειος=ἀκατάλληλος, — ἀφίσταμαι=ἀπομακρύνομαι, — καθίσταμαι=τακτοποιοῦμαι, — παρίσταμαι=παραστέζω, συνίστημι=ἰδρῶ, — ὑπανίσταμαι=προσηκόνομαι.

Δεῖ τοὺς νεωτέρους ὑπανίστασθαι πρεσβυτέροις. — Ἡ τῶν Λακεδαιμονίων πολιτεία ἐφυλάττετο, οἷα κατεστάθη ὑπὸ Λυκούργου. — Τάνταλος ἐν τῇ λίμνῃ εἰστίθει διψῶν.— Νάξιοι ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπέστησαν. — Παράστηθι τοῖς ἀτυχέσι. — Λόγος διεσπάρη τοὺς συμάχους ἀπὸ τῆς πόλεως ἀποστῆναι. — Παρασταίητε τοῖς μαχομένοις. — Ἀθηναῖοι ναυτικὴν δύναμιν ἀξιόλογον συνεστήσαντο, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν πρώτη πολιτείαν κατεστή-

σατο. — Εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς μηδενὶ χρῶ πονηρῷ πρὸς τὰς διοικήσεις. — Οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων οὔτε ἴσταιται οὔτε ἐστήξει. — Ἐὰν ἀνθιστῆσθε, ἀμυνόμεθα.

Προεσηκωνόμεθα πάντες, ὅτε ὠμίλει ὁ Περικλῆς. — Ἀποκατεστάθη ὠραῖον τὸ πολίτευμα ἡμῶν. — Τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ στρατοῦ εἶχε σταματήσῃ εἰς ἀκατάλληλον τόπον. — Πρέπει νὰ παραστέκωμεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς. — Ἀφ' οὗ ἐπορεύθησαν μακρὸν δρόμον, ἐσταμάτησαν. — Προσεπάθησαν νὰ ἀναγκάσωσιν αὐτοὺς νὰ ἀποστατήσωσιν. — Ἀφ' οὗ ἐτακτοποιήθη εἰς τὴν ἀρχὴν, προσεπάθησα νὰ ὠφελήσω τὴν πόλιν. — Ἐν ᾧ ταῦτα κάμνομεν ἡμεῖς, ὁ Ἀρδιαῖος θὰ ἔχη ἀποστατήσῃ. — Πολὺ παλαιὸς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἴδρυσεν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Δίδωμι.

ἀποδίδωμι = δίδω ὀπίσω, — δίδωμι = ἐπιτρέπω, δίδω, — δίκη = διαδικασία, ἱκανοποιήσις, — δίκην δίδωμι = τιμωροῦμαι, — ἐπιλανθάνομαι = λησμονῶ, — μεταδίδωμι (Δοτ. καὶ Γεν.) = μεταδίδω εἰς... ἀπό..., — παρρησία = ἐλευθεροστομία.

Γυναικὶ ἄρχειν οὐ δέδωκεν ἡ φύσις. — Δίδου παρρησίαν τοῖς εὖ φρονοῦσιν. — Λαβῶν ἀπόδος καὶ λήψει πάλιν. — Τοῖς πλουσίοις πρέπει τοῖς πτωχοῖς διδόναι. — Θεὸς μοι δοίη σύνεσιν καὶ σοφίαν. — Χαίρομεν τοῖς πένησι χρημάτων μεταδιδόντες. — Οἱ θεοὶ μοι ἀγαθὰ διδοῖεν. — Φίλος φίλον οὐ προδώσει. — Πάντα τάγαθὰ ἀνθρώποις οἱ θεοὶ δίδουσι. — Χάριν δούξ ἐπιλαθοῦ. — Ὅμοίως ἐπι-

κίνδυνον μαινομένῳ μάχισσαν δοῦναι καὶ πονηρῷ δύναμιν.— Δίκην δίδόντων οἱ τοὺς νόμους παραβαίνοντες.— Τὰς βίβλους τοῖς παισὶν ὁ πατὴρ ἐδίδου.

Ἐκ τῶν καλῶν καὶ ὠραῖα οὐδὲν ἄνευ κόπου καὶ ἐπιμελείας οἱ θεοὶ δίδουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. — Ὁ δίδων πολλὰ ἔχει πολλὰ.— Ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκεν εἰς τὸν Περδικκαν (Δοτ.) τὸ δακτυλίδιον [του]. — Ἐχομεν παραδῶση τὰ ὄπλα καὶ τοὺς στρατιώτας. — Ὁ στρατηγὸς εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ παραδώσωσι τὴν πόλιν εἰς τοὺς πολεμίους.— Εἴθε νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς παῖδας φρόνησιν οἱ θεοί. — Νὰ δίδητε χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς (Δοτ.). — Πρέπει νὰ δώσωσιν οἱ πλούσιοι εἰς τοὺς πένητας. — Εἰς τὸν πτωχὸν εὐθύς νὰ δίδῃς. — Ὅταν λάβῃς τι (Μετ.), δῶσέ το πάλιν.— Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ προδώσῃ φίλον; (Εὐκτ. μετὰ ἄν).

Μέση καὶ παθητικὴ φωνή.

ἀποδίδομαι = δίδομαι ὀπίσω. Ὁ μέσος μέλ. καὶ μέσος ἀόρ. τούτων λαμβάνονται ὡς τοιοῦτοι τοῦ πωλῶ, — βέβαιος = ἀσφαλής, — ἐκδίδομαι = ὑπανδρεύω, — εὐ ποιῶ = εὐεργετῶ. — ὅστις ἄν = ὅσοιδήποτε.

Κανόν. Μετὰ τὸ φοβοῦμαι καὶ τὰ συνώνυμα τίθεται προτάσις διὰ τοῦ μή, καθ' ὑποτακτικὴν μὲν, εἰάν τὸ φοβοῦμαι εἴη εἰς ἀρχικὸν χρόνον, κατ' ἐνκτικὴν δέ, εἰάν εἰς παροχημένον.

Τῷ εὐ ποιοῦντι πολλάκις κακῇ ἀποδίδεται ἀμοιβή.— Πατρίδες πολλάκις διὰ κέρδος προυδότησαν.— Πυθαγόρας ἔλεγεν, ὅτι δύο ταῦτα ἐκ τῶν θεῶν δέδοται κάλλιστα,

τό τε ἀληθεύειν καὶ τὸ εὐεργετεῖν — Ὀλίγου ἀργυρίου τὴν πόλιν ἀπέδοντο. — Διδόσθων τὰ χρήματα τῷ αἰτοῦντι. — Οὐκ ἠδύναντο τὰς θυγατέρας ἐκδόσθαι ὑπὸ ἀπορίας. — Πολλὰ τοῖς ἀνθρώποις δῶρα παρὰ θεῶν δέδοται. — Φοβούμεθα μὴ προδιδόμεθα. — Μὴ προδιδοῖο ὑπὸ τῶν φίλων. — Μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.

Ἀπὸ τὸν θεὸν ὅλα δίδονται. — Ὅτιδήποτε ἀπὸ τὸν θεὸν δοθῆ εἶνε ἀσφαλές. — Οἱ φίλοι ἐπροδόθησαν ἀπὸ τοὺς φίλους. — Τοὺς αἰχμαλώτους ὅλους ἐπώλησαν. — Ἐφοβούμεθα μήπως προδοθῶμεν. — Νὰ πωλήσητε τὰς οἰκίας. — Ὑπάνδρευσαν τὰς θυγατέρας αὐτῶν χωρὶς προῖκα. — Τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως εἶχον δοθῆ εἰς τὸν Ὀδυσσεά καὶ ὄχι εἰς τὸν Αἴαντα.

Δείκνυμι.

ἀποδείκνυμι = ἀναγορεύω, — εἶδος = μορφή, — ἐναργής = φανερός, — ἐπιδείκνυμι = ἐπιδεικνύω.

Κανὼν. Ὁ ἐνεργητικὸς ἀόριστος ἂ πολλὰκις σημαίνει τὸ συνήθως γινόμενον καὶ οὕτως ὑπὸ τῆς πείρας βεβαιούμενον (ἐμπειρικὸς ἢ γνωμολογικὸς ἀόριστος): Κάλλος σώματος νόσος ἐμάρανε = συνήθως μαραίνει.

Ἡ πλαστικὴ δείκνυσι τὰ τῶν θεῶν εἶδη, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ θηρῶν. — Ἄνδρὸς νοῦν οἶνος ἔδειξεν. — Ὀλίγοις δείκνυ τὰ ἐντὸς φρενῶν. — Ἀποδέδειχε τὸν υἱὸν ἄρχοντα. — Μὴ ἀθέατα δεῖξις ἠλίφ. — Οἱ τὰ ἐναργῆ δεικνύναι περὶόμενοι ὅμοιον ποιοῦσι τοῖς τὸν ἥλιον λύχνῳ δεικνύ-

σιν.—Εἴθε ταῦτα οὕτως ἔχοντα ἀποδεικνύοι. — Οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύασιν.

Ὁ Σωκράτης ἀκόμη ἐγκρατέστερον διὰ τῶν ἔργων (Δοτ.) ἢ διὰ τῶν λόγων τὸν ἑαυτὸν του ἔδειχνε. — Νὰ δείξης τὸ πρόσωπόν σου. — Γνωρίζω ὅτι ὁ Σωκράτης ἐδείκνυεν (Μετ.) εἰς τοὺς συναστρεφομένους τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἦτο (Μετ.) καλὸς καὶ ἀγαθός.—Μόνος ὁ χρόνος δείχνει τὸν δίκαιον ἄνθρωπον. — Πρέπει νὰ ἐπιδεικνύωμεν οὐ μόνον τοῦ σώματος τὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς μας τὰς ἀρετάς.

Μέση καὶ παθητικὴ.

ἀληθῶς = ἀληθινά, — *ἀργύριον* = χρήματα, — *ἐνδείκνυμαι* = ἀποδεικνύω, — *ἐπιδείκνυμαι* = ἐπιδεικνύω.

Ἄει ἐν τῷ βίῳ ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐνδείκνυσσο. — Ὑποδεικνύμεθα τὰ ἡμέτερα ἀγαθὰ. — Ἐπιδεικνύμεθα τὴν ἡμετέραν δύναμιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν.—Ἐπιδείξασθε, ἦν δύναμιν κέκτησθε. — Τὴν εὐνοίαν ἐν τοῖς ἔργοις ἐνδείκνυσθε μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς λόγοις.—Πῶς ἂν ὁ μωρὸς τοιοῦτος δειχθεῖη ἢ ἐκ τῶν ἔργων;

Εἰς τὴν Κρήτην ἐδεικνύειο σπήλαιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Ζεὺς ἀπὸ αἴγα ἐτράφη.—Θὰ δειχθῆ τοῦτο ὅτι εἶνε ἀληθὲς (Μετ.).—Πρέπει νὰ ἐπιδεικνύης ὅχι τὰ χρήματα, ἀλλὰ τὴν σωφροσύνην [σου].—Οἱ ἀληθινὰ σοφοὶ δὲν σπεύδουσι νὰ ἐπιδεικνύωσι (Ἄπαρ.) τὴν σοφίαν των.—Πολλοὶ ναοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐδεικνύοντο.

Ῥήματα κατὰ τὸ ἴστημι.

ἄγαμαι = θαυμάζω, — ὀνίνημι = ὠφελῶ, — ἐμίμπλαμαι = γεμίζομαι, — ἐμίμπροημι = καίω, — ἐπίσταμαι = γνωρίζω καλῶς, — ἐπριάμην = ἠγόρασα, — ἔως = ἐν ὄσῳ, — κρατῶ (Γεν.) = εἶμαι κύριος, — κωκυτός = θροῆνος, — σύνειμι = συναστροφέρομαι.

Τί τὸν νεκρὸν ὁ κωκυτός ὀνίησι; — Πριαίμην ἄν τὸν σοφὸν ἄνδρα πρὸ πάντων χρημάτων φίλον εἶναι μοι. — Ἀλκιβιάδης, ἔως Σωκράτει συνῆν, ἐδυνήθη τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν. — Μὴ ἐμίμπλασθε πονηρῶν ἐπιθυμιῶν. — Οἱ πολέμοιοι πολλὰς κόμας ἐνέπησαν. — Οἱ πολῖται τοὺς στρατιώτας τῆς σοφίας ἠγάσθησαν. — Οὐδὲν τὸ πλουτεῖν, ἐὰν μὴ τῷ πλούτῳ ἐπιστώμεθα χρῆσθαι. — Τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γενναίως ἐπίστασο φέρειν.

Γέμισε τὸ ποτήριον μὲ οἶνον. — Τὴν πόλιν ἔκαυσαν οἱ πολέμοιοι. — Ὁ φρόνιμος θὰ δυνηθῆ νὰ ἐξουσιάσῃ τὰς κακὰς ἐπιθυμίας. — Θὰ θαυμάσωμεν τὰς εἰκόνας τοῦ ζωγράφου. — ἠγόρασαν τοὺς κήπους καὶ τὰς οἰκίας τῆς πόλεως. — Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις νὰ πράττῃ τὸ καλόν. — Ἄλλα μὲν φάρμακα θὰ ὠφελήσωσιν, ἄλλα δὲ θὰ βλάψωσι.

Ῥήματα κατὰ τὸ δείκνυμι.

ἄγνυμι = τσακίζω, — ἀνοίγνυμι = ἀνοίγω, — ἄντρον = σπῆλαιον, — ἀμφιέννυμι = ἐνδύω, — ἀπόλλυμι = καταστροφέω, χάνω, — ἀπορρήγνυμι = ἀποσπῶ, — ἀφίσταμαι = ἀποστατῶ, διαρρήγνυμι = διασχίζω, διαχωρίζω, — διασκεδάννυμι = δια-

σκορπίζω, — καταστορέννυμ=καταστρώνω, — κεράννυμ=ἀνακατώνω, — κρεμάννυμ = κρεμῶ, — μείγνυμ = ἀναμειγνύω, — ὄμνυμ=ὀρκίζομαι, — παραπήγνυμαι=ἐμπήγομαι πλησίον, — γῆ=χῶμα, — πήγνυμ=συναρμολογῶ, — πυρὰ (τά)=φῶτα (φωταῖς), — ῥώννυμ=ἐνδυναμώνω, — σβέννυμ=σβήνω, — χρώννυμ=χρωματίζω.

Λέγουσι Σικελίαν τὸ πάλαι σεισμῶ ἀπερρωγέναι Ἰταλίας. — Ἡ τύχη τὰ μὲν μεγάλα ἀπόλλυσι, τὰ δὲ μικρὰ ῥώννυσιν. — Αἱ ἐν Βοιωτία Θῆβαι νῦν ἀπολώλασιν. — Ὅμνυμί σοι τὸν Δία πάντα ταῦτα ποιῆσαι. — Ἐν Ἀθήναις οἱ ἔφηβοι ὄμνυσαν μήτε τὰ ἱερὰ ὄπλα κατασχυνεῖν μήτε τὴν τάξιν λείψειν. — Τὸ πῦρ τὸ ἀθάνατον οὐδέποτε σβέννυται. — Τὸν οἶνον ὕδατι ἐκεράννυσαν. — Οἱ Ἕλληνες ἀπλῆν ἐσθῆτα ἡμφιεσμένοι ἦσαν, οἱ δὲ ὀπλίται τούτων πορφύραν κεχρυσωμένην. — Ξέρξης ἐκέλευσε τὸν Ἑλλήσποντον ζεῦξαι. — Οἱ βάρβαροι ἐξεύγνυσαν Ἑλλήσποντον δύο γεφύρας ποιήσαντες. — Τῶν βαρβάρων τὸν Στρυμόνα ποταμὸν διαβάντων ὁ κρύσταλλος ἐάγη, ὥστε πολλοὺς ὀλέσθαι.

Ἐπάνω εἰς τὰς σανίδας χῶμα στρώνουν καὶ ὄδον κατασκευάζουν. — Ἄνεμος πολὺς διέσχισε καὶ διέλυσε ὄλα. — Πολλοὶ τόποι τῆς γῆς ἔχουν καταστροφῆ ἀποσεισμόν. — Ἐκαμναν τὴν μάχην μὲ διεσχορπισμένα τὰ πλοῖα (Δοτ.). — Ἄφ' οὗ διεσχίσθησαν αἱ γέφυραι, ὁ βασιλεὺς ἐντὸς πλοίου διῆλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν. — Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ὀρκίζονται τὴν Στύγα. — Μᾶς ἐνέδυσαν τὴν ἰδικὴν τῶν ἐνδυμασίαν. — Ὁ Μίδας λέγεται ὅτι τὸν Σάτυρον ἐθήρευσε (Ἀπαρ.), ἀφ' οὗ ἀνακάτωσε (Μετ.) μὲ

οἶνον τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης αὐτοῦ. — Ὁ Ἀπόλλων ἐκρέμασεν ἐν σπηλαίῳ τὸ δέσμα τοῦ Μαρσίου. — Ἀφ' οὗ ἔσβησαν τὰ φῶτα, οἱ στρατιῶται ἐσιώπων. — Μερικαὶ κορυφαὶ τοῦ Ταῦγέτου ἀπὸ σεισμὸν ἀπεσπάσθησαν. — Αἱ λῦται ἔχουσιν ἐμπηχθῆ πλησίον τῶν εὐχαριστήσεων. — Οἱ Καροδοῦχοι ἐτσάκισαν τὸ σκέλος ἐνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ξενοφῶντος.

Ἄοριστοι δεύτεροι ῥημάτων τινῶν κατὰ τὰ εἰς -μι.

ἀκολάστως = ἀσώτως, — ἀλίσσομαι = κυριεύομαι, πλάνομαι, — ἀποδιδράσκω = δραπετεύω, — ἀπογιγνώσκω ἐμαντὸν = ἀπελπίζομαι, — ἄλγος = λύπη, — γεννῶμαι = ξεφνιτρῶνω, — δύομαι = βουτῶ, — καταδύομαι = τρυπῶνω, — λανθάνω (μετὰ Μετ.) = διαφεύγω τὴν προσοχὴν, — συγγιγνώσκω (Δοτ.) = συγχωρῶ, — φύομαι = εἶμαι ἐκ φύσεως.

Γινῶθι σαυτὸν. — Ἡ πόλις ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐάλω. — Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ. — Οἱ στρατιῶται ἔλαθον ἀποδράντες. — Εἰς τί καταδὺς τοῦ κόσμου μέρος καὶ ἀποκρούσας σαυτὸν πιστεύεις, ὅτι τὸν θεὸν ἀποπέφυγας; — Ἐάν τις ἀλῶ κλέπτης, δίξην δότω. — Οἱ Οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀλήθειαν γινῶναι σπεύδουσι. — Φεῦγε τοὺς ἀκολάστως βιώσαντας. — Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσι νὰ γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν. — Ἐκινδυνεύσαμεν νὰ κυριευθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. — Πάτερ, νὰ με συγχωρήσῃς. — Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους (Γεν.) ἔζησαν κακῶς. — Ὁ δοῦλος ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸν κύριόν του (Αἰτ.) — Νὰ μὴ ἀπελπισθῆς ποτε. — Ἀφ' οὗ ἐγνωρίσαμεν τὴν ἀλήθειαν, χαίρομεν. — Ἀφ' οὗ κατέβησαν ἀπὸ τὸ ὄρος, ἦλθον εἰς τὴν πόλιν.

Ε ἰ μ ἰ.

εἰδῶλα = ὁμοιώματα, σκιαί, — εὖ = καλά, — οὕτω = τοιοντο-
τρόπως, — πένης = πτωχός, — χρῶμαι (Δοι.) = μεταχειρίζομαι.

Οὐ βασιλικόν ἐστι κλέψαι τὴν νίκην. — Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται εἶναι θεός, ἔστω θεός. — Ποῦ χθὲς ἦσθα μετὰ τῶν φίλων; — Ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ. — Οὐδὲν ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι ἢ εἰδῶλα. — Οὐδὲν κτῆμα κάλλιον καὶ ἄμεινον ἂν εἶη ἢ ἀρετὴ καὶ σωφροσύνη. — Πάντες οἱ λόγοι ὑμῶν ἀληθεῖς ἔστωσαν. — Τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας. — Βίας παρουσίας οὐδὲν ἰσχύει νόμος. — Καὶ νεότης καὶ γῆρας ἄμφω κακὰ ἔστων. — Οἱ ἄνθρωποι εὐδαιμονοεῖν δύνανται, κἂν πένητες ᾖσιν. — Ἔσται σοι ταῦτα, ἂν θεὸς ἐθέλῃ. — Δίκαιος ἴσθι, ἵνα καὶ δικαίων τύχης.

Εἴθε νὰ μὴ εἶνε οἱ φίλοι μου κακοί. — Νὰ εἴσθε σώφρονες καὶ δίκαιοι. — Νὰ φροντίζετε περὶ τῶν φίλων (Γεν.) καὶ ὅταν εἶνε ἀπόντες. — Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐλαβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. — Ἡμῖν χθὲς εἰς τὰς Ἀθήνας. — Ἡσο χθὲς εἰς τὸν Πειραιᾶ. — Θὰ εἶνε ἡ πόλις τῶν πολεμίων. — Ὑπῆρξε χρόνος, κατὰ τὸν ὅποιον θεοὶ ὑπῆρχον, ἄνθρωποι δὲ δὲν ὑπῆρχον. — Εἴθε νὰ εἶνε ταῦτα τοιοντοτρόπως. — Εὐτυχεῖς θὰ εἴμεθα, ἐὰν τὸν καιρὸν καλῶς μεταχειριζώμεθα. — Καλλίτερον εἶνε νὰ εἶσαι ὀψιμαθῆς παρὰ ἀμαθῆς.

Ε ἰ μ ἰ (λαμβάνεται ὡς μέλλων τοῦ ἔρχομαι).

ἀγνιά = ὁδός, — ἄπειμι = θὰ ἀπέλθω, — διχοστασία = διχό-

ροια, — εἶμι = θὰ πορευθῶ, — ἐστὶν ἐπὶ τινι = εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, — κατέρχομαι = ἐπανερχομαι εἰς τὴν πατρίδα, — ἀπιω = ἀνάπιω, — ὄπη = ὄπως, — περιέιμι = περιέρχομαι, — περιτίθεμαι = περιβάλλομαι, — σάινω = κινῶ τὴν οὐράν, — τρίβων = ἐπανωφόρι (τριμμένο), — χάριν ἔχω (Δοτ.) = εὐχαριστῶ.

ἴθι νῦν ἀπόχθιναί μοι. — Ἴωμεν, ὦ φίλοι. — Ἀπιθι τάχιστα. — Διογένης παρήει βακτηρίαν καὶ τρίβωνα περιθέμενος, περιῶν δὲ ἐν ἀγυιαῖς καὶ λύχνον ἄψας: «ἀνθρωπὸν» φησι, «ζητῶ». — Θύσας ὁ κῆρυξ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἀπήει. — Ἴτω ταῦτα, ὄπη τῷ θεῷ φίλον. — Φεῦγε διχοστασίας καὶ ἔριν πολέμου προσιόντος. — Ἐπεὶ Μανδάνη παρεσκευάζετο ὡς ἀπιούσα, Ἀστυάγης ἔλεγεν: «ὦ παῖ, ἦν μένης παρ' ἐμοί, πρῶτον μὲν, ὅταν βούλη εἰσιέναι ὡς ἐμέ, ἐπὶ σοὶ ἔσται καὶ χάριν σοι μᾶλλον ἔξω, ὅσφ ἂν πλεονάκις εἰσήης ὡς ἐμέ» ἔπειτα δὲ καὶ ἵπποις τοῖς ἐμοῖς χρήσει καὶ ὅταν ἀπήης ἔχων ἄπει, οὓς ἂν ἐθέλης ἵππους»

Οἱ Σπαρτιᾶται εἰς τὰς Μούσας θυσιάζουν, ὅταν ἐξέρχονται (Μετ.) εἰς τὸν πόλεμον, ὅταν δὲ ἐπέρχονται κατὰ τῶν ἐχθρῶν, μεταχειρίζονται αὐλητάς. — Καλὸν εἶνε νὰ ἐπέρχηται τις κατὰ τῶν ἐχθρῶν. — Τὴν ἀσπίδα, ὦ παῖ, νὰ σφῆξῃς ἢ νὰ μὴ ἐπανεέλθῃς εἰς τὴν πατρίδα. — Δὲν πρέπει νὰ ἐξερχώμεθα εἰς μάχην, ἀλλὰ νὰ φυλάττωμεν. — Ὅτε ἐπανερχόμεθα (Μετ.) ἡμεῖς εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ κύων κένει τὴν οὐράν. — Ἄς ὑπάγουν τὰ πράγματα, ὅπως εἶνε προσφιλές εἰς τὸν θεόν. — Εὐχαρίστως ἠθέλομεν πορευθῆναι κατὰ τῶν ἐχθρῶν. — Ὅτε ἐμένομεν ἐν Πειραιεῖ, συχνὰ

ἀνεβαίνομεν εἰς τὰς Ἀθήνας. — Τὴν ἐπερχομένην νύκτα θὰ ἔλθῃ.

Βέβηκα—δέδοικα—οἶδα—τέθνηκα—ἔοικα—ἔστηκα.

ἀκμῆ=αἰχμή, —δέδοικα, δέδια=φοβοῦμαι, —ἔοικα=ὁμοιάζω, —κούφως=ἐλαφρά, —οἶδα=γνωρίζω, —ξυρός=ξυράφι, —παρίσταμαι=παρουσιάζομαι, —πρόοιδα=γνωρίζω προωτέρα, —τέμνω=κόπτω, λεηλατῶ—χάριν οἶδα (Δοτ.)=εὐχαριστῶ.

Τοῖς στρατιώταις ἐν τῇ στρατείᾳ πολλὰ κακὰ συμβέβηκε. — Πενθοῦμεν τοὺς τεθνηκότας. — Ἄχρηστον προειδέναι τὰ μέλλοντα. — Οἱ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασι. — Πολλοὶ ἄνθρωποι οὔτε δίκας ἤδυσαν οὔτε νόμους. — Χάριν εἶσει τῷ δεῖξαντί σοι ὀλίγα εὖ εἰδέναι. — Οἱ πολέμοι τὴν γῆν τεμόντες ἀποβεβήκασι. — Λύπην εὖνους οἶδε θεραπεύειν λόγος. — Ἴσθι, ὅτι ἄμεινόν ἐστιν ὀλίγα εὖ εἰδέναι ἢ πολλὰ οὐκ ὀρθῶς. — Ἔοικεν ἢ Πελοπόννησος φύλλῳ πλατάνου. — Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς βεβήκαμεν. — Ἐστῶτες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐωρῶμεν αὐτοὺς εἰσπλέοντας. — Οἱ πολῖται τὸν ψόγον μᾶλλον ἢ τὸν νόμον δεδίασι. — Σωκράτης ἔφη τοὺς θεοὺς μάλιστα εἰδέναι τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις. — Ἴσμεν ταῦτα εὖ ἀποβεβηκότα. — Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.

Οἱ κακοὶ περισσότερον ἀπὸ τοὺς καλοὺς φοβοῦνται τὸν θάνατον. — Ὁ εὐγενὴς πρόπει ἢ νὰ ζῆ καλῶς ἢ νὰ ἔχῃ ἀποθάνῃ καλῶς. — Οἱ στρατιῶται χωρὶς νὰ μᾶς γνωρίζουν (Μετ.) ὕβρισαν ἡμᾶς. — Δὲν ἐγνωρίζομεν ὅτι εἶνε οἱ ἀγοροὶ οὗτοι ἰδικοὶ σας. — Ἐχουσιν ἀποθάνῃ πολλοὶ ἐκ

τῶν ἰδικῶν μας. — Φοβούμεθα μήπως ἔλθωσιν ἐναντίον ἡμῶν οἱ πολέμιοι. — Οἱ στρατιῶται ἔχουσιν ἀποβῆ εἰς τὴν ξηρὰν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν. — Νὰ ἔχῃς ἀποθάνη, ὧ κακοῦργε. — Ὅλα νὰ γνωρίζῃ τις εἶνε ἀδύνατον. — Γνωρίζω ὅτι ὁ Σωκράτης ἐδείκνυε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τοὺς μαθητὰς ὅτι ἦτο (Μετ.) καλὸς καὶ ἀγαθός.

Φημί.

δαιμόνιον=θεία δύναμις, — παιδευσίς=ἐκπαιδεύσις, — πόνος=κόπος, — προσημαίνω=προαναγγέλλω.

Πόνος, φασίν, εὐκλείας πατήρ. — Πότερον φῶμεν ταῦτα βίαν εἶναι ἢ μὴ φῶμεν; — Σωκράτης τὸ δαιμόνιον, ἔφη, προσημαίνειν ἑαυτῷ τὸ μέλλον. — Φαίη ἂν ἡ θανούσα, εἰ φωνὴν λάβοι. — Φαίην ἔγωγε μηδενὶ μηδεμίαν εἶναι παιδευσιν παρὰ τοῦ μὴ ἀρέσκοντος. — Ἀγαθὸν εἶναι τὸν φρόνιμον καὶ ἀνδρεῖόν φαμεν.

Λέγομεν ὅτι καλὰ ἔκαμαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐτιμώρησαν (Μετ.) τοὺς εἰλωτας. — Ὁ στρατηγὸς εἶπεν ὅτι θὰ πολεμήσῃ (Ἀπαρ.) κατὰ τῆς πόλεως. — Νὰ εἴπῃς εἰς τὸν πατέρα [σου] νὰ ἔλθῃ. — Πρέπει νὰ λέγωμεν τάληθῆ. — Ἐὰν λέγωμεν τάληθῆ, εἴμεθα δίκαιοι καὶ τιμώμεθα. — Εἶθε νὰ λέγῃς πάντοτε τὰ ὀρθά.

Κεῖμαι—Κάθηναι.

ἀνάκειμαι=εἶμαι ἀφιερωμένος, — γράφομαι=ζωγραφίζομαι, — δίκην δίδωμι=τιμωροῦμαι, — κεῖμαι=εἶμαι τεθειμένος, ὑπάρχω, — ὅσος ἂν (Ἐποτ.) = ὅσοςδήποτε, — σπονδάζω=ἔχω ζῆλον, — φρόνιμος=συνετός, — ψηφίζομαι=ἀποφασίζω.

Ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κεῖνται αἱ Κυκλάδες.—Δῆλος ἀνέκειτο Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι.—Οἱ τῶν παλαιῶν τεχνῖται τοὺς θεοὺς καὶ ἐστηκότας καὶ καθημένους ἔπλασαν. — Πλούτων καὶ Περσεφόνῃ ἐν Ἄδου ἐπὶ θρόνου ἐκάθηντο.—Δημήτηρ γράφεται ἐπὶ θρόνου καθημένη.— Ὁ Ζεὺς ἐπὶ θρόνου καθῆστο. — Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐψηφίσατο τὰ Φρυγίου ὅσα ἀνορούξαι καὶ ἐξορίσαι ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ὅπως μὴ κέοιτο ἐν τῇ χώρᾳ μηδὲ τὰ ὅσα τοῦ τὴν πόλιν προδεδωκότος.

Εἰς ὅλα τὰ μέρη ὑπάρχει νόμος οἱ πολῖται νὰ ὀρκίζονται (Ἀπαρ. μετ' αἰτ.) ὅτι θὰ ὁμονοήσωσιν.—Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι παραβαίνουσι τοὺς νόμους, οἱ ὅποιοι εἶνε τεθειμένοι ἀπὸ τοὺς θεοὺς, τιμωροῦνται. — Πῶς εἶνε διατεθειμένος πρὸς σὲ ὁ πατήρ [σου];—Ὁ Ὅμηρος λέγει ὅτι δύο πιθάρια κατάκεινται (Ἀπαρ. μετ' αἰτ.) εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Διὸς ἀπὸ δῶρα, ὅποια δίδει ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. — Ἀπὸ τὸν Ἄτυν τὸν παῖδα ἀφ' οὗ εἶχε στερηθῆ (Μετ.) ὁ Κροῖσος δύο ἔτη, εἰς μέγα πένθος (ἐν μετὰ Δοτ.) ἐκάθηντο. — Τόσον χρόνον ἔχετε ζῆλον ὅσονδήποτε κάθεσθε ἀκούοντες, ἐὰν ἀναγγελθῆ νεώτερόν τι. — Αἱ ὄρνιθες πρὸ πάντων ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἀετοῦ, ὅταν κάθηνται.

Δ'. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ

Ἀπόλυτα.

αἰρῶ=κυριεύω,— βασιλεὺς (ἄνευ ἄρθρου)=ὁ μέγας βασιλεὺς,— διαίρῶ=χωρίζω,—ζωγρῶ=συλλαμβάνω ζῶντα,— μύριοι=δέκα χιλιάδες,—τριήρης=πολεμικὸν πλοῖον.

Κανὼν 1. Οἱ δύο τελευταῖοι ἀριθμοὶ ἐκάστης δεκάδος σχηματίζονται δι' ἀφαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἀμέσως ἐπομένης δεκάδος μετὰ τοῦ ῥήματος δέω συντασσομένου μετὰ γενικῆς κατὰ μετοχὴν: ἦλθον ἄνθρωποι 28 = ἀφίκοντο ἄνδρες τριάκοντα δυοῖν δέοντες. — 29 — ... ἐνὸς δέοντες, τριήρεις πεντήκοντα μιᾶς δέουσαι = 49, κ.τ.λ.

Κανὼν 2. Τὸ ἐπίθετον πᾶς εἰς τὸν πληθυντικὸν μετὰ τοῦ ἄρθρου σημαίνει τὸ σύνολον καὶ ἐρμηνεύεται εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν δι' ἐπαναλήψεως τῆς λέξεως ὅλος. Οἱ πάντες τριακόσιοι = ἐν συνόλω 300 ἢ ὅλοι ὅλοι τριακόσιοι.

Εὐαγόρας μίαν πόλιν ἔχων πρὸς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν ἐπολέμησεν. — Ὁ τῶν Συρακουσίων λιμὴν ἔχει τὸ στόμα ὀκτὼ σταδίων. — Ἀπέχει ἡ Δεκέλεια σταδίου μάλιστα τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατόν. — Λέγονται Πέρσαι ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας εἶναι. — Τοῦ Μαρσύου τὸ εὐρὸς ἐστὶν εἴκοσι καὶ πέντε ποδῶν. — Ὁ Σέσωστρις τὴν χώραν ἅπασαν εἰς ἕξ καὶ τριάκοντα μέρη διεῖλε. — Καρχηδόνιοι αἰροῦσιν ἐν τρισὶ μῆσὶ δύο πόλεις ἐλληνίδας, Σελινοῦντα καὶ Ἰμέραν. — Ἡρακλῆς δυοῖν δέοντας ἑβδομήκοντα ἐγέννησε παῖδας. — Ἴππεῖς μὲν εἰσὶν Ἀρμενίων εἰς ὀκτακισχιλίους, πεζοὶ δὲ εἰς τέτταρας μυριάδας. — Τῆς Ἀλεξάνδρου στρατιᾶς τὸ πλῆθος οἱ μὲν ἐλάχιστον λέγοντες τρισμυρίους πεζοὺς καὶ τετρακισχιλίους ἵππείας, οἱ δὲ πλείστοι πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους καὶ τρισχιλίους, ἵππεῖς δὲ πεντακισχιλίους γράφουσιν.

Ἐβδομήκοντα ἔτη ἔχουσι περὶ τὰς 25,555 ἡμέρας (ἀμφὶ μετ' αἰτ.). — Ὁ ἀριθμὸς τοῦ στρατοῦ εἶνε 154,362

στρατιῶται.—Γενεαὶ 3 ἀνδρῶν 100 ἔτη εἶνε.—Οἱ Πέρσαι τὸν Κροῖσον συνέλαβον ζῶντα ἀφ' οὗ τὸν ἐπολιόρησαν (Μετ.) 14 ἡμέρας. — Ἐν ᾧ 12 μῆνες (Μετ.) εἶνε, τοὺς 4 μῆνας ἔτρεφε τὸν μέγαν βασιλέα ἢ Βαβυλωνία χώρα, τοὺς δὲ ὀκτὼ ἀπὸ τοὺς μῆνας ἢ λοιπὴ Ἀσία.—Ὁ Κῦρος ἀπέθανεν ἀφ' οὗ ἐβασίλευσεν (Μετ.) ὄλα ὄλα 28 ἔτη. — Εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἕκαστον ἀπὸ τὰ Ἀττικὰ πλοῖα εἶχε δέκα ὀκτὼ τοὺς μαχομένους ἀπὸ τὸ κατὰστροφμα. — Εἰς τὴν μάχην ἦσαν παρόντες 56,432 στρατιῶται, 38 λοχαγοὶ καὶ 98 ἵππεῖς.—Πρὸς τὴν Ἀττικὴν ἔπλεον 58 πολεμικὰ πλοῖα καὶ 78 φορηγὰ.

Τακτικά.

ἀδόλως=χωρὶς δόλον, — βιοτεύω=ζῶ, — μοῖρα = μέρος, μερίδιον, — πρεσβύτερος = γεροντότερος, — τελευτῶ = ἀποθνήσκω.

Ὁ πλουσιώτατος οὐδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν τοῦ βασιλέως κέκτηται.—Ὁ Πλάτων ἐτελεύτησε τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπει ἐνάτῳ πρὸς τοῖς δέκα πολεμοῦντες τοῖς Λακεδαιμονίοις ταύτην ἑκατοστὴν (ἐν. μοῖραν) τῶν κατὰ θάλατταν ἀντὶ τοῦ φόρου τοῖς ὑπηκόοις ἐποίησαν.—Ὁ Λυκοῦργος ἐνδέκατος ἦν ἀφ' Ἡρακλέους.—Πυθαγόρας τὴν φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισεν. — Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπει ἑπτακαίδεκάτῳ μετὰ τὴν πρώτην εἰσβολὴν ἦλθον εἰς Σικελίαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέθανε κατὰ τὴν 114 Ὀλυμπιάδα (Δοτ.), ἀφ' οὗ ἔζησεν (Μετ.) ἔτη 32 καὶ 8 μῆνας, ἐβασίλευσε δὲ (Μετ.) 2 ἔτη καὶ 8 μῆνας.—Ὁ Σοφοκλῆς ἐγεννήθη κατὰ τὴν 21 Ὀλυμπιάδα (Δοτ.), ἦτο δὲ τοῦ μὲν Αἰσχύλου νεώτερος κατὰ 10 ἔτη (Δοτ.), τοῦ δὲ Εὐριπίδου γεροντότερος κατὰ 24 (Δοτ.). Ὁ Περικλῆς ἐγεννήθη κατὰ τὸ 429 ἔτος (Δοτ.) πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

**Χρονικά, πολλαπλασιαστικά, ἀναλογικά,
οὐσιαστικά καὶ ἐπιρρήματα.**

ἀνάκειμαι=εἶμαι ἀφιερωμένος, — διπλάσιος=δύο φορές τόσος, — ἑβδομαῖος=ὁ τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, — ἑναταῖος=ὁ τῆς ἐνάτης ἡμέρας, — κίσηρις = ἐλαφρόπειρα, — τριταῖος = ὁ τῆς τρίτης ἡμέρας, — χροά = χρῶμα.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ Ποτιδαίας τριταῖοι ἀφίκοντο εἰς Γίγωνα. — Διεφθείροντο οἱ πλείστοι ἑναταῖοι καὶ ἑβδομαῖοι ὑπὸ τῆς νόσου ἐν Ἀθήναις. — Διπλᾶ ἀγαθὰ ἐστί τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα. — Ῥαδίως οἱ ἀθληταὶ διπλασίοις καὶ τριπλασίοις ἑαυτῶν μάχονται. — Λόγων διπτὸν εἶδος, τὸ μὲν ἀληθές, ψεῦδος δ' ἕτερον. — Λίθος τις, κίσηρι παρόμοιος, τετράκις τῆς ἡμέρας ἀλλάττει τὴν χροάν. — Ἔστι τὰ δώδεκα δις ἕξ, τρις τέτταρα, ἑξάκις δύο, τετράκις τρία. — Ἐομῆ μάλα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετράς ἀνάκειται.

Ὁ καρπὸς τοῦ σίτου πολλὰς φορές εἶνε δέκα φορές τόσος, δεκαπέντε φορές τόσος καὶ εἴκοσι φορές τόσος.— Ἦλθον 300 χιλιάδες στρατιωτῶν. — Ὅχι μίαν φοράν καὶ

δύο, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς ἦτο ἀμελής. — Ἐφθάσαμεν ἐδῶ τὴν τρίτην ἡμέραν. — Τὴν δεκάτην ἡμέραν εἰσηλθόν οἱ ἐχθροὶ εἰς τὴν πόλιν. — Διπλὸ καλὸ θὰ πράξις εἰς τὴν πόλιν, ἐὰν φονεύσῃς τοὺς κακούργους.

Ε'. ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

Τὰ εἰς -νω -νῶ καὶ -άνω, ἐνίοτε -αίνω.

ἀλλόκοτος = παράδοξος, — ἀμαρτάνω = περιπίπτω εἰς σφάλμα, — ἀποτέμνομαι = ἀποκόπτομαι, — δάκνω = δαγκάνω, — δῆγμα, — δάγκαμα, — ἐκπολιόρξω = καταλαμβάνω διὰ πολιορκίας — ἐλαύνομαι = διώκομαι, — ἴσα (Δοτ.) = ὁμοίως : ἴσα δύναμαι = ὁμοίαν δύναμιν ἔχω, — καταδαρθάνω, — ἀποκοιμῶμαι, — ὄψις = ὄραμα, — προσήκων = ἀρμόζων, — φθάνω (μετὰ μετ.) = προλαμβάνω γὰρ..., — ἀποθνήσκω = φονεύομαι.

Πολλοὶ πολλοὺς ἠϋξισαν καὶ ιδιώτας καὶ πόλεις. — Ἀπὸ τῆς μάχης τῆς πρὸς τοὺς Ἀσσυριοὺς γενομένης τὸ Κύρου ὄνομα μέγιστον ἠϋξήτο. — Ἀκοντες ἀμαρτάνομεν. — Ὁ ἄνθρωπος ὑπ' ἀνάγκης ἐλαύνεται. — Εὐαγόρας τὸ γένος ἅπαν ἀπελήλαμένον τῆς πολιτείας εἰς τὰς προσηκούσας τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε. — Πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων στρατηγοὶ ἀποτιμηθέντες τὰς κεφαλὰς ἐτελεύτησαν. — Εὐμένης καταδαρθῶν ὄψιν εἶδεν ἀλλόκοτον. — Ἐάν τινα ὀδηγῆθῃς ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα. — Ὡς ὄσφροντο τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἵπποι, ὀπίσω ἀνέστρεφον. — Μὴ κάμης φίλον ἄνδρα εὐερτῶν. — Τῶν Περσῶν οὐδεὶς ἀπελήλαται νόμφ τιμῶν καὶ ἀρχῶν. — Οἱ πολῖται ἔφθασαν τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πό-

λιν φυγόντες.—Ἐκπολιορκήσαντος Κύρου Βαβυλῶνα, οἱ ἐν μέσῳ οἰκοῦντες οὐκ ἤσθοντο.—Ἐξ ἀγαθῆς γῆς ἔβλαστε καλὰ ἄνθη. — Δις ἑξαμαρτεῖν ταῦτόν οὐκ ἄνδρὸς σοφοῦ.

Ὁ κύων ἐδάγκασε τὸν λαγόν. — Οἱ δαγκασθέντες ἀπὸ λυσσασμένον σκύλον καὶ οἱ ἴδιοι πάσχουσι τὰ ἴδια. — Βαρέως ἐπλήρωσαν τὴν ὕβριν οἱ Πεισιστρατίδαι, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ἴππαρχος ἐφρονεύθη (Μετ.), ὁ δὲ Ἴππίας ἀπὸ τὴν πόλιν ἐδιώχθη.—Θὰ προλάβουν οἱ ἐχθροὶ νὰ μᾶς κακοποιήσουν. — Ἔχομεν γείνη ἀπεχθεῖς εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν φίλων.—Θὰ ἀποτύχωσιν ἀπὸ τὸν σκοπόν, ὅπως ἀπετύχαμεν καὶ ἡμεῖς.—Μετὰ τὴν πορείαν ἐκοιμήθη.

Ῥήματα εἰς -ανω μετὰ ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος.

ἀπαραίτητος = ἄκαμπτος, — ἄρχω (Γεν.) = ἐξουσιάζω, — βιάζομαι = ἐκτελῶ τι διὰ τῆς βίας, — ἐκὼν = ἐκουσίως, — ἐπιλανθάνομαι = λησμονῶ, — ἥτιων = κατώτερος, — λαγχάνω = ὀρίζομαι διὰ κλήρου, κληρονομῶ, — λανθάνω (μετὰ Μετ.) = διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, — οἶμαι = νομίζω, — δαίμων = ὁ θεός, — ὀδνηρὸς = λυπηρὸς, — πυνθάνομαι = πληροφοροῦμαι, — πονηρὸς = κακός, — συνήθεια = σχέσις, — τυγχάνω (μετὰ Γεν.) = λαμβάνω τι, — διὰ τέλους = μέχρι τέλους.

Ἰάσων μεγίστης δόξης ἔτυχε. — Κέρδος πονηρὸν μήδέποτε βούλου λαχεῖν. — Ἡ τε φύσις καὶ νόσων ἥτιων καὶ γήρωσ, ὃ τε δαίμων, ὃ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληγώς, ἀπαραίτητος. — Οἱ ἄνθρωποι, ἦν καλῶς μάθωσιν ἄρχεσθαι, πολλῶν ἄρχειν δυνήσονται. — Οὐδὲ δῶρα ἐπὶ τῷ

αὐτοῦ κακῶ ἐκὼν οὐδεὶς λαμβάνει.— Οἱ ἄνθρωποι πολὺ
 μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συ-
 νηθείαις.— Θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε θεάσασθαι δυνα-
 τόν.— Πεπύσμεθα ταῦτα οὕτως ἔχειν.— Οἱ Πελοποννή-
 σιοι ἐπύθοντο Πύλον κατειλημμένην.— Ἄγε δεῦρο, ἵνα
 πύθη τῆς ὀδυνηρᾶς ἀγγελίας.

Γράμματα πρέπει νὰ μάθῃ τις, καὶ ἀφ' οὗ μάθῃ
 (Μετ. κατ. αἰτ.) νὰ ἔχῃ νοῦν.— Ἔχει διαφύγη τὴν προ-
 σοχήν σου, ὅτι ταῦτα οὕτω θὰπραχθῶσιν.— Ὁ Δημο-
 σθένης διὰ κλήρου ὠρίσθη τειχοποιός.— Ἔχομεν πληρο-
 φορηθῆ ὅτι εἶσθε καλοὶ ἄνθρωποι.— Δίκαια ἐὰν πράξῃς,
 θὰ λάβῃς σύμμαχον τὸν θεόν.— Ἐὰν ἔχῃς λάβῃ ἀρχὴν
 (Μετ.), νὰ εἶσαι ἄξιος ταύτης.— Ἄς μὴ νομίζῃ ὁ κακὸς
 ὅτι θὰ διαφύγῃ μέχρι τέλους.— Δὲν θὰ λησμονήσωσιν οἱ
 στρατιῶται τὸν στρατηγόν.

Ῥήματα εἰς -σκῶ καὶ -ίσκω.

ἀλίσκομαι=κυριεύομαι,—ἀναλίσκω=ἐξοδεύω,—ἀποδιδρά-
 σκω=δραπαιτεύω,—ἐπαναφέρω (Δοτ. καὶ Αἰτ.)=ἀποδίδω
 εἰς...—ἐσθλὸς=καλός,—ἔχω (μετ' Ἀπαρ.)=δύναμαι,—
 ἰχνεύμων=εἶδος ζῴου ἐν Αἰγύπτῳ τρωγὸν τὰ ῥὰ τῶν κρο-
 κοδείλων,—καταγιγνώσκω (Γεν. προσώπου, Αἰτιατ. πράγ-
 ματος)=καταδικάζω τινὰ εἰς τι,—καταβιβρώσκω = κατα-
 τρώγω,—μιμηήσκομαι (Γεν.)=ἐνθυμοῦμαι,—πιπράσκομαι
 =πωλοῦμαι,—φιλοῦμαι = ἀγαπῶμαι,—χάσκω = μένω μὲ
 ἀνοικτὸν τὸ στόμα.

Ὀλίγους εὐρήσεις ἄνδρας ἐταίρους πιστοὺς ἐν χαλε-
 ποῖς πράγμασι γιγνομένους.— Γηράσκων πολλὰ διδάσκε-

σθαι ἐθέλω ὑπὸ χρηστῶν μόνον. — Οἱ ἄνθρωποι ἀναλί-
σκουσιν οὐκ εἰς ἃ δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἃ βλάβην φέ-
ρει. — Οἱ μὲν νικῶντες σφίζονται, οἱ δὲ φεύγοντες ἀπο-
θνήσκουσι μᾶλλον τῶν μενόντων. — Μηδένα ἐπαίνει, πρὶν
ἂν σαφῶς γνῶς. — Νίσαια ἐάλω ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. —
Ὁ Θρασύβουλος πολλὰ χρήματα ἀνήλισκεν εἰς στρατιώ-
τας. — Ἡδέως τῶν παλαιῶν πράξεων μεμνήμεθα. — Με-
μνηο ἀεὶ, ἃ ὑπ' ἄλλων εὖ ἔπαθες. — Εἰ δεινὰ δι' ὑμετέραν
κακίαν πεπόνθατε, μὴ θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαναφέρετε.
— Ἀδίκως Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν θάνατον Σωκράτους.
— Φασὶ τοὺς ἰχθυήμονας, ἥνικα ἂν ἠλιάζονται οἱ κροκό-
δειλοι κεχηνότες, ἐμπίπτειν εἰς τὰ χάσματα. — Οἱ Σπαρ-
τιᾶται τοῖς παισὶν ἐπεδείκνυσαν τοὺς εἴλωτας μεθυσθέν-
τας. — Οὐκ ἀποδεδράκασιν οἶδα γὰρ ὅπου εἰσίν. — Ἀ-
κταίων κατεβρώθη ἐν Κιθαιρῶνι ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν.

Εὐρουδίκη ἡ σύζυγος τοῦ Ὀρφέως ἀπέθανε δαγκα-
σθεῖσα ἀπὸ ὄφιν. — Δύναμαι νὰ σε διδάξω (Ἀπαρ.) ὅτι
τὸ ἄσχειν οὐδὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ νὰ ἀγαπᾶται τις. —
Ἀπὸ καλοῦς καλὰ θὰ διδαχθῆς. — Ἡ κυριευθεῖσα πόλις
εἶνε μεγάλη. — Δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ εὖρης (Εὐκτ. μετὰ τοῦ
ἂν) ἄνθρωπον καθ' ὅλα (Αἰτ.) εὐτυχέστατον. — Πολλοὺς
κυνηγούς τὰ θηρία κατατρόγουσι. — Πολλὰ ἔχομεν πάθη
ἐξ αἰτίας ὑμῶν. — Ἐάν τις, ἀφ' οὗ ἐγήρασεν (Μετ.), εὐ-
χεται νὰ ζῆ, εἶνε ἄξιος νὰ γερονᾷ εἰς πολλὰς δεκάδας ἐτῶν.
— Νὰ ἐνθυμῆσαι ὅτι ἄνθρωπος εἶσαι. — Οἱ αἰχμάλωτοι
ἐπωλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. — Τὰ παιδιὰ ἔμενον μὲ
ἀνοικτὸν τὸ στόμα.

Τὰ ἀποβάλλοντα τὸ ε τοῦ θέματος ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις καὶ τὸ ἀφικνοῦμαι καὶ ὑπισχνοῦμαι.

ἀπωθοῦμαι=ἀποκρούω, — ἀφικνοῦμαι = φθάνω, ἔρχομαι, δοκεῖ=φαίνεται, εἶνε ἀποφασισμένον, — συμβάλλω=ἐνώνω, συνάπτω, — ὑπισχνοῦμαι=δίδω ὑπόσχεσιν, — ὠθοῦμαι=σπρώχνωμαι.

Ἔδοξε τῷ στρατηγῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους στρατεύσασθαι. — Οἱ στρατιῶται ἀπεώσαντο τοὺς πολεμίους. — Δέδοκται ταῦτα ποιεῖν. — Οὐκ ἀπεωσάμεθα τοὺς εὐτυχοῦντας. — Συμβalόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. — Δόξουσιν αὐτοὶ ταῦτα πρᾶξι. — Ὁ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ τε καὶ ἄρχει. — Ὁ φίλος ὑπέσχετό μοι ἀφίξεσθαι. — Ἄθηναῖοι πρῶτοι ἀφικοντο εἰς τὸ ἄστυ. — Ὑποσχθήσονται ἡμῖν περὶ τούτων οἱ φίλοι ἀφικόμενοι.

Ἔχει ἀποφασισθῆ νὰ πολεμήσωμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. — Οἱ στρατιῶται ἀπέκρουσαν τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὴν πόλιν. — Οἱ Ἄθηναῖοι μετὰ τόλμης μεγαλειτέρας (Δοτ.) παρὰ δυνάμεως τὸν βάρβαρον ἀπέκρουσαν. — Ὅταν φθάσουν οἱ ὀπλίται εἰς τὴν πόλιν, θὰ ἐξορμήσῃ ὁ λοιπὸς στρατός. — Ἔδιδον ὑποσχέσεις πολλὰς εἰς ἕνα ἕκαστον. — Ἔδοσαν τὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἔλθουν αὔριον. — Ἐν Κνίδῳ, ὅπου εἰς τὴν γῆν ἐσπρώχθησαν, ἀφ' οὗ ἀφῆκαν τὰ πλοῖα ἐσφύζοντο.

Τὰ μὴ ἔχοντα ἐν τῷ θέματι ε, προσλαμβάνοντα δ' ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις, πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ.

ἄχθομαι (Δοτ.) = στενοχωροῦμαι, — δέομαι (Γεν.) = ἔχω ἀνάγκην, — καθεύδω=κοιμῶμαι, — κάμνω=κουράζομαι, —

μέλει (μοί τινος) = φροντίζω περί τινος, — μέλλω = ἔχω τὴν διάθεσιν, εἶμαι εἰς κατάστασιν, πρόκειται γὰρ πράξω τι, 2) βραδύνω, — μεταδίδωμι = δίδω μέρους, — μεστός = γεμάτος, πλήρης, — μεταμέλει (μοί τινος) = μετενόησα διά τι, — νέμομαι = μοιράζομαι, — Οἴχομαι = φεύγω, τὸ στρούβω, — πεδίον = πεδιάς.

Μὴ ἀχθεσθῆτε ἐλεγχόμενοι, ὑπὲρ ὧν ἀμαρτάνετε. — Ὁ ποιμὴν τῶν αἰγῶν τὴν ἀγέλην ἐν τοῖς ὄρεσι βοσκήσει. — Πολυδεύκης οὐδὲ θεὸς ἠθέλησε μόνον, ἀλλὰ μᾶλλον ἡμίθεος σὺν τῷ ἀδελφῷ γενέσθαι. — Ὁφείλον καὶ ἡμῖν πολλὰ καὶ τοῖς φίλοις τοῖς ἡμετέροις. — Ἐχάρησαν πάντες ἐπὶ τῇ νίκῃ, — Τρίποδες ἦσαν κρεῶν μεστοὶ νενεμηγένων. — Τοῖς ναύταις μελήσει τοῦ πλοῦ. — Οὐ μεταμελήσει ἡμῖν πειθομένοις ὑμῖν. — Οἱ στρατιῶται, οἰηθέντες τοὺς πολεμίους ἀποφυγεῖν, ὄχοντο. — Κῦρος ὑπὸ Μανδάνης τῆς μητρὸς ἐρωτηθεὶς εἰ βούλοιο μένειν παρὰ τῷ πάππῳ οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ ταχὺ ἔλεξεν ὅτι μένειν βούλοιο.

Ὁ ποιμὴν θὰ βοσκήσῃ τὰ πρόβατα εἰς τὴν πεδιάδα. — Θὰ θελήσωμεν γὰρ γράψωμεν τὰς ἐπιστολάς. — Ἐὰν εἶσαι κουρασμένος (παρακ. Μετ.), θὰ κοιμηθῆς εὐχαρίστως. — Οἱ Ἀθηναῖοι θὰ πολεμήσωσιν ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὀσίων. — Δὲν θὰ βραδύνωμεν, ἀλλὰ ταχέως θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα. — Ὁ ἐχθρὸς τὸ ἔστρωψεν. — Ὅλοι θὰ χαροῦν διὰ τὴν τιμὴν (ἐπὶ μετὰ Δοτ.). — Εἰς τὸν στρατηγὸν ἐμοιράσθη μέρος τῆς λείας. — Οἱ γονεῖς δὲν φροντίζουσι περὶ ἄλλου τινὸς παρὰ περὶ τῶν τέκνων. — Οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν δίδουν μέρος (Μετ.) πρὸς ἀλλήλους, ὅταν λάβωσιν ἀνάγκην τινός, εὐτυχέστεροι θὰ γείνουν.

Ἀποθετικά.

ἀγαμαι = θαυμάζω, — αἰδοῦμαι = σέβομαι, — αἰτιῶμαι = κατηγορῶ, — ἀμιλλῶμαι = διαγωνίζομαι, — βιάζομαι = ἀναγκάζω διὰ τῆς βίας, — δωροῦμαι (Δοτ.) = χαρίζω, — ἐνθουῶμαι = ἀναλογίζομαι, — ἐπιμελοῦμαι = φροντίζω, — ἐργάζομαι (Αἰτ.) = πράττω, — ἤδομαι (Δοτ.) = εὐχαριστοῦμαι, — λογίζομαι = συλλογίζομαι, — συνήμι = καταλαμβάνω.

Ποιήσωμεν οὕτως, ὅπως ἂν δυνηθῶμεν. — Σωκράτης ἐσκόπει περὶ πάντων, ἃ τοὺς εἰδότας ἠγεῖτο καλοὺς κάγαθοὺς εἶναι. — Δεῖ τῶν παιδῶν ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἔσονται ἄριστοι. — Οὐδεὶς ἂν ἠσθεῖη τοῖς γεγενημένοις, ἐὰν ταῦτα αἰσχρὰ ἦ. — Διενόηθημεν ἄρχειν τε καὶ κρατεῖν τῆς χώρας καὶ ὑμῖν ἐναντιωθῆναι. — Οὐκ ἂν ἠρνούμην, εἰ μὴ εὖ καὶ καλῶς ἦδειν. — Οὐχ οἱ κτώμενοι πλοῦτον μέγαν, ἀλλ' οἱ παῖδας ἀγαθοὺς ἐκθρέψαντες ὄλβιοι. — Οἷα εἰργάσασθε τὴν πόλιν. — Οἱ στρατιῶται ἠρνούντο μὴ ποιῆσαι ταῦτα. — Πᾶσαν τὴν χώραν καταλιπόντες ἐδωρήσαντο τοῖς πολεμίοις. — Οὐκ ἐδεξάμεθα βιάσασθαι τοὺς δικαστὰς αἰτιωμένους ἡμᾶς καὶ προφασιζομένους, ὡς ἔδει φιλοτιμηθῆναι καὶ αἰδεσθῆναι καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους.

Δὲν ἐφρόντισέ τις περὶ τῶν μαθητῶν. — Τὴν πληγὴν ἐθεράπευσεν ἡ μήτηρ. — Ἐντρέπονται νὰ μᾶς ἴδωσι. — Πρέπει νὰ μιμώμεθα τοὺς προγόνους. — Διαγωνιζόμεθα πρὸς δυνατωτέρους (Δοτ.). — Θὰ ἀναλογισθῶσιν ὅτι ἔπραξαν κακῶς. — Πολὺ ἠὲχαριστήθησαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ ῥήτορος. — Νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ συλλογισθῶμεθα ὅτι εἴμεθα θνητοί. — Οἱ στρατηγοὶ ἔδο-

σαν ἐντολήν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ σιωπῶσι. — Πολλὰ πράγματα θὰ χαρίσωμεν εἰς τοὺς μαθητάς, ἐὰν εἶνε ἐπιμελεῖς καὶ δὲν προφασίζονται πολλὰς προφάσεις. — Περιμένομεν νὰ δεχθῶμεν τοὺς φίλους. — Ὁ θεὸς νὰ σου ἀποδώσῃ (Εὐκ.) τὰ καλά, τὰ ὁποῖα ἔπραξες εἰς ἐμέ.

Ῥήματα σχηματίζοντα χρόνους ἐκ διαφόρων θεμάτων.

αἰροῦμαι = ἐκλέγω, ἐκλέγομαι, — αἰρῶ = λαμβάνω, φθάνω, πᾶνω, — ἐξαπίνης = ἐξαίφνης, — ἐρωμένως = μετὰ δυνάμεως, — ἐσθίω = τρώγω, — καῦμα = ζέστη, — ἦκιστα = ὀλιγώτατα, — λέγω κακῶς = κακολογῶ, — οἷόν τέ ἐστιν = εἶνε δυνατόν, — παρέχομαι = παρέχω, — προτρέχω = περὶ ἔμπροσθέν τινος τρέχων, — σόφρων = φρόνιμος.

Καὶ βραδὺς εἶλε ταχὺν ἄνδρα διώκων. — Περικλῆς στρατηγὸς ἠρέθη ὑπὸ Ἀθηναίων. — Ὀδυσσεὺς εἰς Ἄδου ἦλθεν. — Ἐὰν κακῶς εἴπητε, ψέγεσθε. — Εἶδομεν ὃν εἶπες ἄνδρα. — Οὐκ ἂν ὑπενέγκοιμεν οὔτε τὸ καῦμα οὔτε τὸ ψῦχος, εἰ ἐξαπίνης γίνοιτο. — Οἱ πρόγονοι ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀρετῇ διενηνόρασι. — Καὶ δραμεῖν καὶ βαλεῖν καὶ πηδῆσαι τίς ἰκανωτέρους τέχνη γεωργίας παρέχεται; — Χαλεπὸν τὸ διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν διεξιέναι. — Ὁ μὲν ἦκιστα ἐσθίων ἦκιστα ὄψιν δεῖται, ὁ δὲ ἦκιστα πίνων ἦκιστατοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ. — Σὺ ὄφει. — Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω, ἀλλ' εἰ φρονούντων ἀνδρῶν τοὺς λόγους ἐρῶ. — Οἱ Ἀθηναῖοι Θεμιστοκλέα στρατηγὸν εἵλοντο. — Οἱ ἱλπεις τρέχοντες καταπεπτόκασι ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ οὕτω φονεύονται.

Ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐκυριεύθη ἡ πόλις. — Ὁ Περικλῆς ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός. — Νὰ φάγης ὀλίγον. — Ὁ ῥήτωρ ἔχει εἴπη τὰ πράγματα διὰ μακρῶν. — Δυστυχεῖς ἀνθρώπους νὰ μὴ περάσῃς ἔμπροσθεν τρέχων, ὅταν ἴδῃς (Μετ.). — Νὰ ὑποφέρῃς τὴν λύπην μετὰ δυνάμεως. — Ἐχομεν φάγη πολὺ. — Ἐχομεν ἴδη τοὺς φίλους. — Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει ἴδη ἔχει μαρτυρήσῃ. — Τὸν Ἀλκιβιάδην ἐξέλεξαν ἀρχηγόν. — Ἐὰν τρέξωμεν πολὺ ταχέως, θὰ πέσωμεν κάτω. — Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποφερθῇ τοιαύτη λύπη. — Θὰ πῖωμεν ὕδωρ ἀντὶ οἴνου.

Ὅμοια.

ἀμυνοία = ἀπαιδευσία, — ἀπαγορεύω = δὲν ἐπιτρέπω, κουράζομαι, ἀποκάμνω, — ἄρι = πρὸ ὀλίγον, — ἀπέρχομαι = ἀναχωρῶ, — ἐπαγγέλλομαι = ὑπισχνοῦμαι, — ἰκέτης = ὁ παρακαλῶν, — καθέζομαι = κάθημαι, — καθίζω = τοποθετῶ, — καθορῶ = παρατηρῶ, — περιγίγνομαι = νικῶ, — σφαιρίζω = παίζω τὴν σφαῖραν.

Ἀπειρήκαμεν ταῦτα λέγοντες καὶ προτρέποντες. — Μὴ ζῶην μετ' ἀμουσίας. — Οἱ στρατηγοὶ καθίσαν τὸ στρατεῦμα κατὰ τὰς ὑπωρείας, ἀφέντες τοὺς ἀπολειφθέντας τῶν ἰππέων κατὰ τὸ πεδίον. — Καθεζόμενοι μετὰ τῶν ἄλλων ἰκετῶν παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐδέοντο συγγνώμην σχεῖν αὐτοῖς. — Ἔτεροι τὸν ἄρχοντα καθίζοντες ἐν μέσῳ εἰποντο τοῖς ἀπιοῦσι. — Κλέαρχος ἐπηγγείλατο Ἀρριάῳ, ἐὰν συστρατοπεδεύωνται, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου καθιεῖν αὐτόν. — Κῦρος λύσας Κροῖσον ἐκάθισέ τε ἐγγὺς αὐτοῦ καὶ μάλα ἐθεράπευεν. — Οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες

λέγουσιν, «ὅς ἂν ἀεὶ ἀμαρτάνῃ καθεδεῖται ὄνος, ὅς δ' ἂν περιγένηται μὴ ἀμαρτῶν, βασιλεύσει ἡμῶν». — Αὔριον πάλιν διαλεξόμεθα, ὥσπερ τοῖς ἄρτι διειλέγμεθα· νῦν γὰρ μοι ὥρα ἀπιέναι.

Τὸ ἀπὸ τὰ γυμνάσια καλὸν οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἀφ' οὗ παρετήρησαν (Μετ.), ἀπηγόρευσαν μὲν εἰς τοὺς δούλους νὰ γυμνάζωνται, προέτρεψαν δὲ τοὺς ἐλευθέρους. — Ποῖος δὲν θὰ εἶπη ὅτι ταῦτα εἶνε δίκαια; — Εἰς τὴν βουλὴν οἱ βουλευταὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀφ' οὗ ὠμίλησαν (Μετ.) ἀναμεταξύ των, ἀνεχώρησαν. — Εἰς πάντα ἄνθρωπον δὲν εἶνε φανερόν, ὅτι θὰ ζήσῃ αὔριον. — Λέγουσιν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Κικέρωνος ὥραϊα εἶχε ζήσῃ ('Απαρ.). — Θὰ σε καθίσωμεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλικοῦ. — Ἠκολουθήσαμεν τὸ στράτευμα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐκεῖ δὲ ἐκαθήσαμεν, ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι ἀνεχώρησαν (Μετ.). — Καθήμεθα ἰκέται εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν.

Ὅμοια.

ἀνδράποδον = σκλάβος, — ἀργύριον = χρήματα, — βιαίως = μὲ βίαν, — βροτὸς = θνητός, ἄνθρωπος, — ἐπιράμην = ἡγόρασα, — θερμαίνομαι = ζεσταίνομαι, ἐνθαρρύνομαι, — παλτὸν = ἀκόντιον, — πατάσσω = κτυπῶ, — τύπτω = κτυπῶ, — πλήττω = κτυπῶ, — παίω = κτυπῶ, — πόρρω = μακρὰν, — σκοπῶ = παρατηρῶ, ἐξετάζω, — σκοποῦμαι = παρατηρῶ, ἐξετάζω, — ὠνοῦμαι = ἀγοράζω, — πληγὰς λαμβάνω = κτυπῶμαι.

Κανὼν. Τὰ πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς σημαντικὰ δέχονται γενικὴν ὀνομαζομένην τῆς τιμῆς. Ἀπέδοντο ταῦτα πέντε μνῶν = ἐπώλησαν ταῦτα ἀντὶ πέντε μνῶν

Παίοντα τὸν Κῦρον ἀκοντίζει τις παλιῶ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν βιαίως. — Ἐπλήγησαν πολλοὶ ὑπὸ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὀριμῆς. — Ἐξεπλάγη καὶ βασιλεύς, ὡς ἔοικε, τῇ ἐφόδῳ τοῦ στρατεύματος. — Ἐκπεπληγμένοι ἐξῆσαν τῶν οἰκιῶν. — Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ. — Τοὺς πληγέντας πάντας πρὸς τὸν ἰατρὸν ἤνεγκον. — Σκοπούμεθα, εἰ οὕτω ταῦτα ἔχει. — Τύπτονται οἱ κακοῦργοι τῇ μάστιγι πολλὰς πληγὰς. — Πληγὰς πολλὰς ὑφ' ἡμῶν εἰλήφασι. — Μὴ τὰ πόρρω σκόπει. — Οἱ σοφισταὶ τὴν σοφίαν ἀργυρίου ἐπώλησαν τῷ βουλομένῳ. — Μετὰ τὴν μάχην τὰ ἀνδράποδα πάντα ἀπέδοντο. — Ἐσκέψω, εἰ τὸ λεγόμενον ἄδικον εἶναι δοκεῖ; — Οὐδενὸς λόγου πριαίμην ἂν βροτὸν ὅστις κεναῖς ἐλπίσι θερμαίνεται. — Ἐωνοῦντο τὰ πάντα ἐκ τοῦ ἄστεως παραμένοντες ἐν Δεκελείᾳ. — Σκέψαι τὰ πράγματα ὀρθῶς.

Οἱ δοῦλοι ἔχουσι πωληθῆ. — Νὰ ἀγοράζητε πάντοτε τὰ καλλίτερα. — Ἐκτύπησαν πολλοὺς διὰ τῶν δοράτων καὶ τῶν πελέκεων. — Ἐκτυπήθημεν ὑπὸ τῶν λίθων, οὓς ἐρροίψατε ὑμεῖς — Νὰ κτυπήσητε μὲν, νὰ ἀκούσητε ὅμως. — Ἐξητάσαμεν τοὺς φίλους καὶ εὔρομεν καλοὺς. — Ὅλοι οἱ πληγωμένοι ἐθεραπεύθησαν. — Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ φροντίζουσι πῶς, ἀντὶ ὀλιγωτέρου ἀγοράζοντες, ἀντὶ περισσοτέρου νὰ πωλήσωσι. — Θὰ ἐξετάσωμεν ὅλα μὲ ἀκριβείαν. Ἐπώλησαμεν τὰ ἀνδράποδα. — Ἐχομεν ἀγοράσῃ τὰ πλοῖα. — Νὰ ἐξετάσης τὰ πράγματα καλά.

ΣΤ'. ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ

Ἄνά, εἰς, ἐν, σὺν, ἀντί, ἀπό, ἐκ, ἔνεκα ἢ ἔνεκεν, πρό.
ἀβουλία = ἀσχεψία, — βέλτιστα = ὠφελιμώτατα, — ἔνεκα = ἐξ

αΐτίας, — ἔνιοι=τινές, — ἐπιβλέπω=παρατηρῶ, — ἡγοῦμαι (μετὰ Γεν.) =εἶμαι ἀρχηγός — ὄναρ=ὄνειρον, — σκευή= ἐνδυμασία, — παροξύνομαι=προτρέπομαι.

Δυνάμεθα τρέχειν ἀνά τὰ ὄρη. — Οἱ λόχοι ἔχουσιν ἀνά ἑκατὸν ἄνδρας. — Πολλοὶ Ἑλλήνες ἦλθον εἰς Κύπρον οἰκήσοντες. — Λεωτυχίδης ἠγεῖτο τῶν ἐν Μυκάλῃ Ἑλλήνων. — Ὁ Κῦρος ἐπαιδεύθη ἐν Περσῶν νόμοις. — Ἐν ἑβδομήκοντα ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἷς λάθοι πονηρός ὢν. — Σὺν τοῖς θεοῖς ἀρχόμεθα παντὸς ἔργου. — Δεῖ τὰ βέλτιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων λαμβάνειν. — Ἐφεσος ἀπέχει ἀπὸ τῶν Σάρδεων τριῶν ἡμερῶν ὁδόν. — Ἀπὸ Διὸς βασιλέως τὸ ὄναρ δοκεῖ εἶναι. — Μάλιστα ἂν βουλευέσθαι παροξυνθείης εἰ τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψεις. — Ἐνιοὶ δένδρα πειρῶνται θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἔνεκεν. — Ἐμπειρίας ἔνεκεν κάλλιστα κρίνει ὁ φιλόσοφος. — Πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰθῶσι χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι. — Πολὺν πρὸ τῶν Τρωικῶν ἦλθον εἰς Ἀθήνας οἱ Ἡρακλέους παῖδες καὶ μικρὸν πρὸ τούτων Ἄδραστος.

Ἔχομεν ἴδη ἀγάλματα καθ' ὅλην τὴν πόλιν. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἀττικὴν μετὰ στρατοῦ μεγάλου (Δοτ.). — Εἰς τὰ Λεῦκτρα ἔγινε μεγάλη μάχη. — Ἔδοσαν δῶρον τοῦτο εἰς ἡμᾶς ἀντὶ τῆς βοηθείας ἡμῶν. — Δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ λιμὴν ἀπὸ τῆς πόλιν. — Οἱ Μῆδοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἀφ' οὗ ἐνικήθησαν (Μετ.). — Πρὸ πολλοῦ ἔξ αἰτίας τῆς κακίας του ἐτιμωρήθη ὁ ἄνθρωπος. — Ἦλθον καὶ ἐστάθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα. — Κατοικοῦμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ. — Θὰ πο-

ρευθῶμεν εἰς τὰς Ἀθήνας. — Ἦλθε τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆν Δῆλον. — Ἀντὶ τοῦ πολέμου εἰρήνην προετιμήσαμεν. — Πολὺ ἀπέχει ἡ Πλάταια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Διά, - κατά, - ὑπέρ.

ἐξελαύνω=ἐκκινῶ, — ἔχιθνα=ὄχεντρα (εἶδος ὄφeos).

Κανών. Τὸ ἔχω μετ' ἀπαρεμφάτου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ δύναμαι. Ἔχω λέγειν=δύναμαι νὰ ὀμιλῶ.

Κῦρος ἐξελαύνει διὰ Συρίας. — Πυρὰ πολλὰ ἐκάη διὰ νυκτός. — Ὁ ληστής ἀπέθανε διὰ ἀνομίας. — Αἱ ἔχιθνα κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν εἰσι. — Πολλὰ ἔχοι ἄν τις εἰπεῖν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐγκώμια. — Οἱ Ἕλληνες ἀνεβίβασαν εἰς τὰ πλοῖα τοὺς ὑπὲρ τὰ τετραράκοντα ἔτη. — Ἐπεὶ σὺ σιωπᾷς, ἐγὼ καὶ ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν λέξω.

Ὁ Ξέρξης ἔκαμε δρόμον μὲν διὰ τῆς θαλάσσης, ταξίδι δὲ διὰ τῆς ξηρᾶς. — Τὸ σῶμα παρέχει ἀναριθμήτους ἀπασχολήσεις ἐξ αἰτίας τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. — Ὁ Ἀγησίλαος ἀφ' οὗ διῆλθε (Μετ.) κατὰ τὸ μέρος τῆς Τεγέας εἰς τὴν Κόρινθον ἐκυρίευσεν τὰ τεῖχη. — Οἱ διωκόμενοι ὅλοι κάτω ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς κατεστρέφοντο. — Οὐδέποτε διὰ τὰς εὐτυχίας περισσότερον ἀπὸ ἄνθρωπον ἐσκέφθη. — Τὸ στρατόπεδον ἔκειτο ἐπάνω ἀπὸ τὸν λόφον.

Ἀμφί, -ἐπί, -μετά, -παρά, -περί, -πρός, -ὑπό.

ἀκοντίζω=κτυπῶ δι' ἀκοντίου, — ἀλλίζομαι = στρατοπεδεύω, — βασιλεία = τὰ ἀνάκτορα, — ἔσι (μετ' Ἀπαρ.)=εἶνε

δυνατόν, — εὐδοκιμῶ = ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, — λαμβάνομαι = συλλαμβάνομαι, — μισθὸς = ἀμοιβή, — ποιῶμαι ἐν ὀργῇ τινα = ὀργίζομαι κατὰ τινος, — στρεπτός = περιδέραιον, — ψέλλια βραχλόλλα, — ἕως = ἐν ὄσῳ.

Τὸ στράτευμα συνελέγετο ἀμφὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμόν. — Τιγράνης ἐπὶ λόφον τινὰ καταφεύγει. — Οἱ Ἕλληνες ἠϋλίζοντο ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. — Αἰακός, ἕως ἦν μετ' ἀνθρώπων, μετὰ καλλίστης δόξης ὧν διετέλεσεν. — Οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ τῶν Περσῶν παῖδες, ἀλλὰ παρὰ τῷ διδασκάλῳ. — Οἱ Πέρσαι εἶχον στρεπτοὺς περὶ τοὺς τραχήλους καὶ ψέλλια περὶ ταῖς χερσίν. — Πολλάκις τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιούμεθα. — Πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ βασιλέως λίμνη ὕδατος ἀφθονίαν παρέχει. — Ποτιδαιᾶται ἐστρατεύσαντο πρὸς Ὀλυμπον ἐν τῷ Ἴσθμῳ. — Ἦλθον ὑπὸ τὰ δένδρα ἄνθρωποι εἰς τοὺς ἑβδομήκοντα. — Οἱ Καταναῖοι ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τῇ Αἴτνῃ τῷ ὄρει οἰκοῦσιν. — Ἡ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ. — Ἀπώλοντο πάντες ὑπὸ λοιμοῦ.

Οἱ περὶ τὸν μέγαν βασιλέα ἐκστρατεύουσιν ἔχοντες σκηνὰς καὶ τὸ θέρος (Γεν.) καὶ τὸν χειμῶνα (Γεν.). — Περίπου τριάκοντα χιλιάδες ἦλθον. — Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ὀδηγοῦν εἰς τὰ καλά. — Κατεῖχον τὴν χώραν εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν. — Οἱ Ἀθηναῖοι κατεῖχον τὴν Ἡϊόνα ἐπάνω εἰς τὸ στόμα τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. — Μὲ τὸν Θεμιστοκλέα ἠγωνίσθη καὶ ὁ Ἀριστείδης εἰς Σαλαμίνα. — Ὑστερα ἀπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον κατέτεσεν ἡ Ἑλλάς. — Ὁ Ξενοφῶν κατόκει εἰς Σκιλλοῦντα πλησίον τῆς Ὀλυμπίας.

— Ὅμιλοῦμεν διὰ τοὺς φίλους. — Αἱ γυναῖκες ἔχουν βρα-
χιόλια πέριξ τῶν χειρῶν. — Λέγεται ὅτι ὁ Κῦρος εἶνε
κοντὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα. — Ὅλοι πρὸς τὸν λιμένα ἐπο-
ρεύθησαν. — Πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων κεῖται ἡ
οἰκία. — Τὸν Κῦρον κτυπᾷ τις δι' ἀκοντίου κάτω ἀπὸ τὸν
ὄφθαλμόν. — Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κύρου εἶνε κάτω ἀπὸ τὴν
ἀκρόπολιν.

Ζ'. ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ

Ἀθήναζε = εἰς Ἀθήνας, — Ἀθήνηθεν = ἐξ Ἀθηῶν, —
μισθοῦμαι = λαμβάνω ἐπὶ ἀμοιβῇ, ἐνοικιάζω, — ὄψε = ἀργά,
— κρύβδην = κρυφά, — πανδημεῖ = μὲ ὅλον τὸν λαόν, — πέ-
τομαι = πετῶ, — ἄρτι = πρὸ ὀλίγον, — πορρωτάτω = παρὰ
πολὺ μακρὰν, — φθέγγομαι = λαλῶ, — Ἀθήνησιν = ἐν Ἀ-
θήναις, — ἀγεληδὸν = κατὰ κοπάδια.

Ἀθήνηθεν ἀφικόμεθα. — Μένομεν ἐνθάδε. — Οἰκοῦμεν
Ἀθήνησιν. — Ἐμισθωσάμεθα ὄνον Μέγαράδε. — Οἴκοι
εὐρήσομεν αὐτούς· οἴκαδε γὰρ ἀπῆλθον. — Κατέβην χθὲς
εἰς Πειραιᾶ. — Ἄρτι ἦκεις ἢ πάλαι; — Ὅψε λίαν εἶδομεν
αὐτὸν νεωστὶ ἀφικόμενον. — Πολλὰ τῶν ζώων ἀγεληδὸν
ζῶσι. — Τὸν εὐδαίμονα χρὴ κοσμίως πλουτεῖν καὶ σωφρό-
νως, — Πανδημεῖ ἐξῆσαν τῆς πόλεως. — Ἑλληνιστὶ ἐφθέγγ-
γοντο. — Κρύβδην ἐποίουν ταῦτα σποράδην τοὺς νεκροὺς
θάπτοντες. — Πέρσαι ἦκιστα τοὺς ἑαυτῶν πορρωτάτω οἰ-
κοῦντας τιμῶσι. — Πολλάκις ἐθανυμάσαμεν Σωκράτη.

Πηγαίνομεν εἰς Ἀθήνας. — Κατοικοῦμεν ἐδῶ. — Ἀπὸ
ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν χώραν

ἡμῶν.—Ἐκ τοῦ οἴκου ἐξηλθον τώρα.—Σήμερον καὶ αὐ-
ριον θὰ μείνωμεν ἐδῶ.—Πρὸ ὀλίγου ἔχομεν ἔλθη.—
Αἱ μέλισσαι πετοῦν κατὰ κοπάδια.—Μὲ δίκαιον τρόπον
καὶ ὄχι μὲ ἀδίκον ζῶσιν οἱ καλοί.—Ῥμίλου Λατινικά.
—Κρουφὰ ἔτρεχον πρὸς τὰς πύλας.—Ὀλιγώτατα θαυμά-
ζομεν τοὺς ἀδίκους ἀνθρώπους.—Πόσας φορὰς εἶδετε
τοὺς στρατιώτας;—Πολλὰς φορὰς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος τῆς α' καὶ τῆς β' ἐκδόσεως.....	Σελ. 3-4
--	-------------

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'. ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Οὐσιαστικά. α' Ἀρσενικά Ἐνεστὸς τῆς ὀριστικῆς τῶν βαρυντόνων ἡμιάτων. β' Θηλυκά. Παρατατικός. γ' Οὐδέτερα	5-7
---	-----

Β'. ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Οὐσιαστικά. α'—α καθαρόν καὶ μὴ καθαρόν. β' Θηλυκά εἰς—η γ' Ἀρσενικά εἰς ας—καὶ ης.....	7-10
---	------

Γ' ΕΠΙΘΕΤΑ.

α' Τρικατάληκτα εἰς ος—α καὶ ος—η—ον. β' Δικατάληκτα εἰς —ος—ον.....	10-11
--	-------

Δ'. ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

α' Οὐσιαστικά χειλόφωνα καὶ οὐρανισκόφωνα. β' Ὀδοντόφωνα. γ' Τὰ λήγοντα ἐν τῷ θέματι εἰς ντ. δ' Τὰ λήγοντα ἐν τῷ θέματι εἰς λ—ν—ρ.....	11-15
--	-------

Ἐνεστὸς τῆς ὀριστικῆς τοῦ μέσου καὶ παθητικοῦ τῶν βαρυντόνων.

ε' Συγκοπτόμενα. ς' Κύρια ὀνόματα εἰς -κλῆς. Σιγμόληκτα οὐσιαστικά.....	15-17
---	-------

Παρατατικός τῆς ὀριστικῆς τοῦ μέσου καὶ παθητικοῦ τῶν βαρυντόνων.

η' Τὰ οὐσιαστικά γέρας, γῆρας, κρέας, σέλας, τέρας. θ' Φωνηεντόληκτα εἰς ι. Μέλλων τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ. ι' Φωνηεντόληκτα εἰς υ. ια' Τὰ λήγοντα εἰς αυ—	
--	--

ευ—ου.—Ἐνεργητικὸς ἀόριστος τῆς ὀριστικῆς. ιβ' Τὰ Σελ.
λήγοντα εἰς ο καὶ ω. 17-22'

Ε'. ΕΠΙΘΕΤΑ ΤΗΣ Α' καὶ Β' ΚΛΙΣΕΩΣ.

Ἐνεργητικὸς παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος τῆς ὀρι-
στικῆς τῶν φωνηεντολήκτων. α' Τρικατάληκτα. β'
Δικατάληκτα. γ' Μονοκατάληκτα.

Ἐποτακτικῆ. δ' Τὰ ἐπίθετα μέγας, πολὺς, μέλας, τάλας,
πρῶος καὶ τὰ εἰς ντ. 22-26'

Σ' ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ.—Εὐκτική τῶν βαρυτόνων—Ἄ- παρέμφατον τῶν αὐτῶν

α' Τὰ εἰς τερος—τατος καὶ ἑστερος—έστατος. ε' Τὰ εἰς ἰων
—ιστος. Προστακτικῆ, γ' Ἐτερος τύπος παραθετικῶν.

δ' Ἀνώμαλα παραθετικά. 26-31'

Ζ' ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ.—Μετοχὰι τῶν βαρυτόνων

α' Προσωπικά. β' Κτητικά. γ' Δεικτικά. δ' Αὐτοπαθεῖς.
ε' Ἀλληλοπαθεῖς. ς' Ἀναφορικά. Ἡ ὄς καὶ αἰ ἔξ αὐ-
τῆς σύνθετοι. ζ' Ἐρωτηματικά καὶ ἀόριστοι. η' Ἡ αὐ-
τὸς ὡς ἐπαναληπτικὴ καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς διαστολῆς. 31-38'

Η' ΡΗΜΑΤΑ.

α' Μέλλων τετελεσμένος τῶν ἐνεργητικῶν. β' Ἀόριστος β'
τῶν ἐνεργητικῶν. γ' Παθητικὴ καὶ μέση φωνή. Ἐνεστώς
τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων. δ' Μέλλων
καὶ ἀόριστος α' ἐν πάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι. ε' Παρακείμε-
νος καὶ ὑπερσυντέλικος. ς' Παθητικὴ καὶ μέση φωνή.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος τῶν ἀφρονολήκτων. ζ'
Παθητικὸς μέλλων καὶ ἀόριστος β'. Μέσος ἀόριστος β'.
η' Συνηρημένα εἰς ἄω ἐν τῷ ἐντεστώτι καὶ παρατατικῷ
τοῦ ἐνεργητικοῦ. θ' Συνηρημένα εἰς ἑώ ἐν τοῖς αὐτοῖς
χρόνοις. ι' Συνηρημένα εἰς ὄω ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις.
ια' Συνηρημένα εἰς ἄω ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τοῦ πα-
θητικοῦ. ιβ' Συνηρημένα εἰς ἑώ ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις

τοῦ παθητικοῦ. ιγ' Συνηρημένα εἰς ὅω ἐν τοῖς αὐτοῖς Σελ.
 χρόνοις τοῦ παθητικοῦ. ιδ' Οἱ ἄλλοι χρόνοι πλὴν τοῦ
 ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ τῶν συνηρημένων ῥημάτων
 ἐνεργητικῶς. ιε' Οἱ ἄλλοι χρόνοι τῶν συνηρημένων ῥη-
 μάτων παθητικῶς. Μέλλον περισπόμενος ἢ Ἀττικός. β'
 παρακεῖμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. 38-53

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α' ΑΙ ΚΛΙΣΕΙΣ.

α' Πρώτη κλίσις συνηρημένα οὐσιαστικά. β' Δευτέρα κλίσις Σελ.
 συνηρημένα οὐσιαστικά. γ' Ὁ द्वυκὸς ἀριθμὸς τῶν ὀνο-
 μάτων. δ' Ἐπίθετα συνηρημένα τῆς α' καὶ β' κλίσεως.
 ε' Οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα τῆς β' Ἀττικῆς κλίσεως.
 ς' Ἀνόμαλα οὐσιαστικά τῆς γ' κλίσεως. 54-58

Β' ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ.

Αἰ συσχετικαὶ καὶ τὰ συσχετικὰ ἐπιρρήματα. 58-60

Γ' ΡΗΜΑΤΑ.

α' Τὰ ῥήματα κατὰ द्वυκὸν ἀριθμὸν. β' Ῥήματα ὑγρόληκτα.
 Ἐνεστώς καὶ παρατατικός. γ' Ἐνεργητικός καὶ μέσος
 μέλλον καὶ ἐνεργητικός καὶ μέσος ἀόριστος α'. δ' Οἱ
 ἄλλοι χρόνοι. ε' Αὔξησις ὀμαλή, ἀνόματος. ς' Ἀναδι-
 πλασιασμός ὀμαλός.— Ἀνόματος καὶ Ἀττικός. ζ' Ῥή-
 ματα εἰς —μι. τίθημι καὶ ἴημι. Ἐνεργητικὴ φωνή.
 Μέση φωνή. Ἰστημι ἐνεργητικὴ φωνή. Μέση καὶ πα-
 θητικὴ φωνή. Δίδωμι ἐνεργητικὴ φωνή. Μέση καὶ πα-
 θητικὴ. Δείκνυμι ἐνεργητικὴ φωνή. Μέση καὶ παθητικὴ.
 Ῥήματα κατὰ τὸ ἴστημι. Ῥήματα κατὰ τὸ δείκνυμι.
 Ἀόριστοι δεύτεροι ῥημάτων τινῶν κατὰ τὰ εἰς —μι.

Εἰμί. Εἶμι. Βέβηκα, δέδοικα, οἶδα, τέθνηκα. Ἔοικα. Σελ-
 ξοτηκα. Φημί. Κεῖμαι, κάθημαι.....60-81

Δ' ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ.

Ἀπόλυτα, τακτικά, χρονικά, πολλαπλασιαστικά, ἀναλογικά,
 οὐσιαστικά καὶ ἐπιρρήματα. 81-85

Ε' ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ.

Τὰ εἰς — νω — νῶ καὶ —άνω, ἐνίστε—αίνω. Ῥήματα εἰς
 άνω μετὰ ν πρὸ τοῦ χαρακτηήρος. Ῥήματα εἰς—σκω καὶ
 —ίσκω. Τὰ ἀποβάλλοντα τὸ ε τοῦ θέματος ἐν τοῖς λοι-
 ποῖς χρόνοις καὶ τὸ ἀφικνουῖμαι καὶ ὑπισχνουῖμαι. Τὰ μὴ
 ἔχοντα ἐν τῷ θέματι—ε, προσλαμβάνοντα δ' ἐν τοῖς
 ἄλλοις χρόνοις, πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ.
 Ἀποθετικά. Ῥήματα σχηματίζοντα τοὺς χρόνους ἐκ δια-
 φέρον θεμάτων. Ὅμοια. Ὅμοια.....85-95

ΣΤ' ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ.

Ἀνά, εἰς, ἐν, σύν, ἀπό, ἐκ. Ἔνεκα ἢ ἔνεκεν, πρὸ. Διά, κατά,
 ὑπέρ, ἀμφί, περί, ἐπί, μετά, παρά, πρὸς, ὑπό.....95-99

Ζ' ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ99-100

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

- Εὐριπίδου Ἑκάβη, μαθητικὴ ἔκδοσις..... Ἐξηνητήθη.
- Ῥωμαϊκὴ γραμματολογία, (ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τοῦ
P. Frank). »
- Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, δευτέρας Γυμνασίου. »
- Τὸ Θεμιστοκλείον, ἢ ἡ ἀληθὴς θέσις τοῦ τάφου τοῦ
Θεμιστοκλέους, μετ' εἰκόνων τοῦ τάφου. »
- Πειραιεὺς—Ἱεροσόλυμα. »
- Ἀθηναῖα ἢ πρὸς τὸ Βαρβακείω, (ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ
«Παρνασοῦ»). Δρ. 5.00
- Τὰ θεάτρα τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ κωφὸς λιμὴν, (ἀνα
τύπωσις ὁμοίως). »
- Τὸ ἑτεροσκελὲς τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ ἀνάγκη
Ἀρείου Πάγου, διὰ τὴν νεότητα. Ἐξηνητήθη.
- Αἴγινα, Πόρος, Φανερωμένη, εἰς τρία χωριστὰ φυλ-
λάδια. Ἐξηνητήθησαν.
- Λόγος Πανηγυρικὸς ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου ἐν Κορίνθῳ τῷ 1879.
- Σειρὰ μεγάλῃ μελετῶν ἀρχαιολογικῶν, ἰδίᾳ Πειραιτικῶν, ἐν τῷ
Ἀρχ. Δελτίῳ, τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι, ἐν τοῖς Πρακτικαῖς
τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, τῷ «Παρνασοῦ», ἐν περιοδικοῖς ἄλ-
λοις, χρονογραφήματα ἐν Ἡμερολογίοις κ.λ.π.
- Ἄλλοι λόγοι σχολικοὶ καὶ πανηγυρικοὶ καὶ διαλέξεις καὶ δια-
τριβαὶ ἐν ἐφημερίσιν, ἀπὸ τοῦ 1878 μέχρι τοῦ 1928.
- Συνεργασία εἰς τὸ Ἐγκυκλ. Λεξικὸν Ἐλευθερουδάκη, εἰς τὴν
Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαίδεϊαν, εἰς τὸν χάοτην τῆς νήσου Σίφνου
καὶ τὸν ἐν ἰδίῳ τεύχει ὁρισμὸν τῶν κατὰ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς
καὶ περὶ αὐτὸν θέσεων.

